

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Peanut Butter Blossom



Reed Roman Jackson



Reed's Soccer



Reed's Slippers



Reed's Mustang

THE WILD MUSTANG & THE DANCING FAIRY

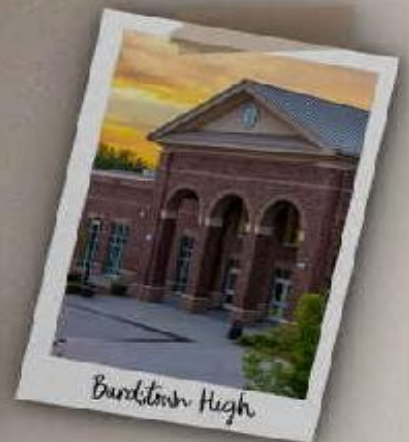
A
GORGEOUS
VILLAIN
PREQUEL NOVELLA



Reed's Hoodie



Junior High Spring Showcase



Burdett High

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE WILD MUSTANG & THE DANCING FAIRY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Saffron Blurb Yazarına Ait](#)

[Diğer Kitaplar](#)

[Yazarın Notu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Gitmeden önce](#)

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen Tesadüfi.

The Wild Mustang & The Dancing Fairy © 2021 by Saffron A. Kent
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar söz konusu olduğunda.

Kapak Tasarımı: Najla Qamber Tasarımlar

Düzenleme: Olivia Kalb ve Leanne Rabesa

Düzelti: Virginia Tesi Carey

Nisan 2021 Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Other Books by Saffron A. Kent

[Sevgilim Ok](#) (Yasak Spor
Romantizmi)

[Tıp Adamı](#)
(Doktor-hasta yasak aşkı)

[Kötü Çocuk Blues](#) (Yasak
Kabadayı Romanı)

[18'in Rüyaları](#)
(En iyi arkadaşın babası; Yaş farkı romantizmi)

[Bizimki Gibi Bir Savaş](#)
(Karanlık Düşmanlardan Aşıklara Romantizm)

[Tanrılar ve Canavarlar](#)

(Alışılmadık yaşlılık romantizmi)

Blurb

Calliope Thorne iyi bir kızdır. A alan bir öğrenci, kurallara uyan biri ve balerin olma heveslisi.

Ama en önemlisi, dört ağabeyine karşı iyi bir kız kardeş.

Çok sevdiği ve taptığı kardeşleri. Karşılığında onu çok seven ve ona tapan kardeşler.

Ve sadece ve sadece tek bir şeyden nefret eden Reed Jackson.

Zengin, kibirli ve Bardstown Lisesi'ndeki en popüler çocuk olan Reed, Callie'nin kardeşlerinin düşmanıdır ve ondan uzak durmaya yemin etmiştir.

Ta ki bir gece ormanda dolaşırken kendini onun pençelerinde bulana kadar. Güzel gri gözleri ve baştan çıkarıcı bir sırıtışı olan bir kötü adam.

Ta ki gözlerinde, kardeşlerinin düşmanına aşık olmanın neden kötü bir fikir olduğunu unutturan bir bakışla ondan kendisi için dans etmesini isteyene kadar.

Author's Note

Lise futbol sezonu Ağustos'tan Ekim'e kadar devam eder. Ancak hikayenin iyiliği için zaman çizelgesi değiştirildi.

Chapter 1

Two Years Ago ...

Bardstown High

Güzel gri gözleri var, tunç grisi, bazen ısıltı ısıltı parlıyor.
Gece.

O kadar ki insanlar onlara kurt gözü diyor.
Çenesi keskin ve açılı, gerçek bir V, ve cildi paha biçilemez gibi
görünüyor
mermer. Yine o kadar ki, insanlar onun vampir derisine sahip olduğunu
söylüyor.
Damarlarında sihir, kara büyü dolaştığını söylüyorlar.
Eğer bir kız onun güzel kurt gözlerine bakarsa, kimse onu ona aşık
olmaktan kurtaramaz.

Kimse onu kalbinin kırılmasından da kurtaramaz. Çünkü o
asla düşmez. O güçlüdür. Bunu herkes bilir. O bir kalp kırıcı.
Bir oyuncu.
İnsanlar onun bir kalbi bile olmadığını ya da varsa bile kapkara
olduğunu söylüyor. Ama seninkiyle nasıl oynayacağını biliyor.
Onunla nasıl oynayacağını biliyor. Sırf eğlenmek için onu nasıl havaya
fırlatacağını, iplerle nasıl bağlayacağını ve onunla bir kukla gibi nasıl
oynayacağını. Ve sıkıldığında, parmaklarının arasından kayıp yere
düşmesine izin vermeyi ve onu küçük küçük parçalara ayırmayı biliyor.

Yine de kızlar yardım edemez ama daha fazlası için geri gelirler. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Vahşi Mustang'e geri dönmekten kendilerini alamıyorlar. Ya da kısaca Mustang'e.

İnsanlar onu böyle çağırıyor. Bu onun futbol lakabı.

Futbol oynuyor, evet.

Futbol kasabamızda oldukça popülerdir. Aslında o, Bardstown Lisesi'nin futbol efsanesidir. Evcilleşmemiş bir mustang kadar görkemli ve büyüdür. Pervasız, sinirli ve tamamen büyüleyici.

Gerçi ben ona öyle demiyorum.

Ona vereceğim isim tamamen farklı, uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra bulduğum bir isim: bir kötü adam.

Ben de ona öyle diyorum.

Aslında muhteşem bir kötü adam. Çünkü o muhteşem, ama o bir kötü adam ve buna inanmak için iyi nedenlerim var.

Dört iyi neden.

Dört aşırı korumacı, zorba, *yaşlı* neden. Kardeşlerim. Kalplerindeki tüm ateşle ondan nefret eden.

Hepsi ondan yüreklerindeki *tüm* ateşle nefret etmiyor. Kardeşlerimden sadece biri nefret ediyor, Ledger. Diğer üçü ondan normal miktarda nefret ediyor.

Ledger *neden* en çok ondan nefret ediyor?

Çünkü Muhteşem Kötü Adam Ledger'ın futbol rakibi.

Kardeşim de futbol oynuyor ve kendi başına bir efsane. Ona Kızgın Diken diyorlar, çünkü kardeşim asabi biri ve soyadımız da Thorne.

Her neyse, ikisi de aynı takımda oynuyor. Potansiyel olarak arkadaş olmalılar ve gündemleri aynı olmalı.

Ama arkadaş değiller. Ve aynı gündemleri de *yok*.

Muhtemelen ikisi de Bardstown Lisesi'nin forvetleri olduğu içindir. Biri sol kanat diğeri sağ kanat ve temelde birbirlerine yardım etmeleri gerekiyor.

Ama bunu yapmıyorlar çünkü sezon boyunca en çok gol atan takımın kazandığı, asırlardır süregelen bir yarışma var.

Bu bir gurur, onur ve bolca testosteron meselesi.

Bu çekişme, rekabet, adına ne dersiniz deyin, nasıl başladı bilmiyorum ama ikisi de bunu çok ciddiye alıyor. Kardeşimin kampı olan Thorn kampı ve *onun* kampı olan Mustang kampı olarak ikiye ayrılan tüm takımları da bunu ciddiye alıyor.

Bütün kasaba da öyle.

Bu gayri resmi yarışmayı kim kazanırsa şampiyon o olur. Bu yıl takımın kaptanı da olan kardeşim - geçen sezon bir gol farkla kazanmıştı -.

Bütün kasaba ona kral gibi davranıyor.

Bu da bedava içki, yerel restoranlarda bedava yemek, park banklarında ve elektrik direklerinde posterler anlamına geliyor. Sokaktaki insanların sırt sıvazlamaları ve tabii ki kızların tüm ilgisi.

Bu ikilinin kazanan olmak için her şeyi yapacağını söylediğimde bana güvenin.

Birbirleriyle uğraşmak, saha içinde ve dışında birbirlerinin oyununu bozmak için her şeyi yapacaklar, böylece gol atma şansları artacak.

Yıllardır bunu, aralarındaki rekabeti ve *onu* duyuyorum.

Ne kadar yozlaşmış, ne kadar kötü ve sapkın olduğunu duydum. Futbolda kazanmak için her şeyi yapabileceğini. Ne kadar pislik, dangalak, piç, orospu çocuğu ve diğer her şey olduğunu.

Ama tabii ki ona öyle diyemem. Ona bu isimlerin hepsini söyleyemem.

Ben iyi bir
kızım.

Ben küfretmem.

Ayrıca, kardeşlerim hepimize yetecek kadar küfür
ediyor. Bu yüzden ismim: Muhteşem Bir Kötü
Adam.

Her neyse, bugün maç günü ve ben şu anda futbol
sahasındayım. Küçük bir kişisel itiraf: Futbolu sevmiyorum.
Hem de hiç.

Bence sıkıcı ve ben de şu anda evde olmayı tercih ederim.
kurabiyeler veya kekler ya da en sevdiğim koltuğumda ateşin yanında örgü
örmek. Yapmayı en sevdiğim iki şey.

Bir kişisel itiraf daha: Bu rekabeti ben de anlamıyorum. Ne pahasına
olursa olsun kazanma ve en iyi olma ihtiyacını anlamıyorum. Yani, aynı
takım için oynuyorlar, değil mi? Takım kazanırsa, onlar da kazanır, değil mi?

Ama dediğim gibi, ben iyi bir kızım ve iyi bir
ablayım. Kardeşlerimi her zaman destekleyeceğim.
Ne olursa olsun.

Onlar benim tüm dünyam. Onları çok seviyorum ve biliyorum ki onlar da
beni çok seviyor.

İşte buradayım, tribünde oturmuş, pek de umurumda olmayan bir maçı
izliyorum, sırf Ledger'ı destekleyebilmek ve onun için tezahürat yapabilmek
için.

Ayrıca en büyük ağabeyim Conrad da lise futbol takımımızın koçu.

Yani futbol sadece bu kasabanın sporu değil, aynı zamanda bizim aile
sporumuz; şu anda üniversitede olan diğer iki kardeşim de Bardstown
Lisesi'nde oynadı.

Bu da beni bir nevi futbol kraliyet ailesi yapıyor.

Ama her neyse, güzel. Ben buyum işte. İyi bir kız. İyi bir kız kardeş.
İyi. İyi. İyi. İyi. İyi.

Öyle misin, Callie? Öyle misin?

Gerçekten iyi bir kız kardeş misin? Kardeşin Ledger için gerçekten

tezahürat yapıyor musun, yoksa sen de onun için mi tezahürat yapıyorsun?

Aman
Tanrım.

Küfür.

Onun için tezahürat yapmıyorum. Asla ve asla onun için
tezahürat yapmam. O bir düşman.

Evet, öyle.

Öyle. Öyle. *Öyle*.

Tedirgin düşüncelerim birinin - yıpranmış görünen bir kızın -
tökezleyip neredeyse üzerime düşmesiyle durdu. Kollarım otomatik olarak
havaya kalktı ve dengesini korumasına yardımcı olmak için omuzlarını
kavradı.

Onu düşmekten kurtarmayı başarsam da, kollarındaki patlamış mısır
küveti devriliyor ve bir sürü çekirdek kucağıma ve ayaklarıma düşüyor.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin?" diye soruyor, ayağa kalkmayı
başarıırken.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, elbisemdeki patlamış mısırı
fırçalıyorum. "*Sen* iyi misin?"

"Evet. Hayır," diye cevap veriyor ve kocaman patlamış mısır küvetini
göğsüne bastırarak parmağıyla beklememi işaret ediyor. Arkasına baktığında
birine bağılıyor, "Pislik." Sonra iç geçiriyor ve yanımdaki boş koltuğa
oturuyor. "Bundan nefret ediyorum. Bacağını oynatmadı. Salak." Bakışlarını
sahaya sabitlemeden önce gözlerini deviriyor. "Ben de maç için çok
heyecanlıydım.

Bu akşamki maç. Geç mi kaldım? Geç kaldım, değil mi?"

"Belki biraz." Omuz silkiyorum. "Ama henüz hiçbir şey olmadı.
Durum 0-0. Bugün savunmacıların günü. Yani, iyisin."

Gülümsüyor. "Teşekkürler." Sonra patlamış mısır kutusunu bana doğru
itti. "Biraz ister misin? Zaten üzerine döktüm."

"Tabii, evet. Teşekkürler." Birkaç tane koparıp ağzıma attım. "Ben
Callie, bu arada."

"Ben Tempest. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsemesi parlak ve
dostça. "Sanırım burada okula gidiyorsun?"

"Evet." Başımı salladım. "Ve sanıyorum ki sen bilmiyorsun?"

Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum. Ama onu daha önce görmediğime eminim.

Sorum üzerine başını sallıyor. "Hayır, sadece partiye katılıyorum. New York'ta okula gidiyorum."

"New York mu? Bu heyecan verici."

"Meh. Oradan tamamen nefret ediyorum. Evimi çok özlüyorum."

Omuz silkiyor. "Ama her neyse, maç için burada olmak istedim. Birini destekliyorum.

Beni gördüğünde tamamen çıldıracak. Burada olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Senin mi? Sen de mi birini destekliyorsun?"

"Ah, evet. Ben..."

Patlamış mısır kutusunu yere koymak için eğildiğinde kelimelerim yutuluyor.

Çünkü kimden bahsettiğini anlıyorum. Onu gördüğünde tamamen çıldıracak olan.

Üzerindeki tişörtün, daha doğrusu futbol formasının - okul renklerinde, yeşil ve beyaz - arkasında yazıyor. İsim ve numara.

Kalın siyah harflerle, Jackson,

11. Onun için burada.

Muhteşem Kötü Adam, kardeşimin rakibi. Reed Jackson.

Aslında, Reed *Roman* Jackson.

Bu onun tam adı. Ve biz birinci sınıflar onu tam adıyla çağırırız. Ben hariç. Ben zaten ona başka bir şey diyorum, ama evet.

Birinci sınıf öğrencileri için o bir ünlü. Uzaktan hayranlık duyulacak parlak bir yıldız.

Hayranlık uyandıran bir yaratık.

Ve onun için burada.

"R-Reed için mi buradasın?" Sorusuna cevap vermek yerine ağzımdan kaçırdım.

Sadece ağızımdan kaçırmakla kalmadım, aynı zamanda adını da söyledim. Karanlıkta bir barikat gibi. Ormanda pürüzsüz bir patıkada sivri bir kaya.

Sizi tökezleten bir şey. Düşmene neden olan.

Düşene kadar geldiğini göremediğiniz bir şey. "Evet." Tempest bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

Gözlerini kaçırarak boğazımı temizliyorum, utanıyorum. Onun için burada olması önemli değil. Bir sürü kız onun için burada.

O bir playboy, hatırladın mı?

"Yok bir şey. Sadece tişörtünde onun adını fark ettim." "Onu tanıyor musun?"

"Hiç de değil," diyorum çabucak. Biraz fazla hızlı söyledim ve bu onun şüphesini daha da artırdı. Bu yüzden hemen ardından, "Yani, takımda oynaması dışında. Kardeşim de oynuyor."

Bu onun dikkatini dağıtmış gibi görünüyor.

"Kardeşin mi?" Tamam, güzel.

Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Tempest adındaki bu kızın onu ziyaret etmek için özellikle New York'tan gelmiş olması beni neden bu kadar sarstı, onu bile bilmiyorum.

Bu beni ilgilendirmez.

"Evet," diyorum gururla. "Aslında diğer kardeşim koç." "Diğer kardeşin mi?"

"Evet. Dört tane var."

"Vay anasını. Bir tanesiyle başa çıkamam."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum, değil mi? Kardeşler olabilir..."

"Korumacı tavırlarıyla baş belası mı?"

"Evet." Kıkırdamam kahkahaya dönüşüyor. "Aynen öyle. Biraz aşırı korumacı olabiliyorlar."

"Biraz mı? Kardeşim aşırı korumacılığın tam tanımıdır. O *delice*." Gözlerini deviriyor. "Ona kalsa beni bir yere kapatır ve otuz yaşına gelene kadar çıkmama izin vermezdi. Otuz yaşında bir bakire. Düşünsene."

Yalandan ürperiyor ve beni güldürüyor. "Kardeşin benim kardeşlerime benziyor."

Ki bu gerçek.

Kardeşlerim aşırı korumacı ve bu bazen sinir bozucu olabiliyor.

Ama bunu onlara çok görmüyorum. Onlara bunu çok görmüyorum. Aşırı korumacılıkları, tüm kuralları ve sokağa çıkma yasakları, benim için duydukları gerçek endişe.

Çoğunlukla ailemiz olmadığı için.

Babamız ben doğduktan hemen sonra çekip gitmiş ve annemiz ben dört yaşındayken kanserden ölmüş.

Yani beni büyüttüler, görüyorsun.

Birlikte bana baktılar, beni sevdiler ve beni kardeşlerimden daha çok ebeveynlerim olarak korudular.

Özellikle Conrad.

"Ama sanırım bunu sevgilerinden yapıyorlar," diye devam ediyorum, "çünkü sahip olduğumuz tek şey biziz. Benim ailem yok, o yüzden birbirimize bakıyoruz."

Bu Tempest'ın gülümsemesine neden olur. Hüzünlü bir gülümseme ama yine de "Ben de" diyor. Sonra, "Şey, ailem var ama yok denecek kadar azlar, bu yüzden kardeşim bana bakıyor ve ben de ona bakmaya *çalışıyorum*."

O zaman ben de gülümserim.

Bunu anlayabilen, anne-babasız ve sadece kardeşlere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilen biriyle hiç tanışmadım.

Ama sanırım bu yeni kız anlıyor.

Ne eğlenceli bir tesadüf.

"Demek kardeşin," diye cıvıldıyorum, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. "O da New York'ta mı okula gidiyor?"

Reed'i de tanıyor mu? Reed'i nereden tanıyorsun?

Neden onun için buradasın? Ondan hoşlanıyor musun? Sen...

Tanrım.

Durmam lazım.

Bu beni ilgilendirmez.

Ona aşık olan ilk kız değil ve son kız da olmayacak.

Eğer bir şey varsa, muhtemelen onu onun hakkında uyarmalıyım.

Ona duygularına asla karşılık vermeyeceğini söylemeliyim. Çünkü tek yaptığı kalp kırmak ve kızları ağlatmak.

"Hayır. Burada okula gidiyor. Son sınıf öğrencisi," diye yanıtıyor Tempest.

"Oh! Kim o?" diye sordum. "Belki kardeşim tanıyordur. O son sınıf öğrencisi.

"

Tempest cevap veremedi etrafımızda bir kükreme duyuldu ve biz ikisinin de dikkati dağılıyor. Kalabalık tezahürat yapıyor ve bunun nedeni gözlerim sahaya iner inmez anlaşıyor.

Bu o.

Sebebi o, Vahşi Mustang.

Top onda ve onu bırakmıyor. Karşı takımın oyuncularını onu kovalıyor. Neredeyse her yönden onu sıkıştırıyorlar, tüm defans oyuncularını tek bir Reed Roman Jackson'a karşı.

Ve bir an için başarılı olabilirler gibi görünüyor. Topu ondan alabilirler.

Bütün stadyum bunu bekliyor. İzleyen herkes Reed'in topu kaybetmesini bekliyor. Herkesin sessizliğe bürünmesi ve spikerlerin hızlı ve yüksek sesle konuşması da bunu gösteriyor.

Ama hepsi yanlış. Her biri.

Reed'in sadece bir atlet olduğu konusunda yanıldıkları gibi. O bundan daha fazlası.

O sadece bir atlet değil, aynı zamanda bir dansçı.

Ayak hareketlerine bak. Mükemmel. Kusursuz. Zarif. Her dansçıyı kıskandırır, özellikle de bir balerini. Biliyorum çünkü ben bir balerinim. Beş yaşından beri.

Reed Roman Jackson, her balerini kendisine aşık edecek türden ayak hareketlerine sahip.

Herhangi bir balerini dizlerinin üzerine çöktürür ve ağlatırdı.

Aya
klar.

Ama ben
değilim.

Yapamam.

Öyle yapsaydım nasıl bir kardeş olurum?

Bu nedenle, hızlı kaydırmalar ve salınımlar karşısında gözlerimi açamıyorum.

Yaklaşan kalabalığın arasından zikzaklar çizerek geçerken bacakları hala bir şekilde topa sahip olmaya devam ediyor. Ellerimi kucağımda sıkamam. karşı takımdan bir adama çarpıyor. Neredeyse topu kaybedecekken son anda onları yanıltmak için sahte bir pasla topu kurtardığında nefesimi tutamıyorum.

Ve sonunda, *nihayet*, topu öyle bir güçle uçuruyor ki, ağlara çarpıp gol olmadan önce havayı ikiye ayırıyormuş gibi hissettiriyor ki, ben de yerimden zıplayıp alkışlayamıyor ve çığlık atamıyorum. Maçın ilk golü.

Bunların hiçbirini

yapamam. Yapamam.

Ama göğsümdeki telaşı ya da ayrılmış dudaklarımdan çıkan rahatlamış havayı inkar edemem.

Damarlarımdan dolduğunu ve patladığını inkar edemem.

Müzikle, bir kemanın notalarıyla dolu hissediyorum ve ayaklarım huzursuz. Dans etmek için çok huzursuzlar.

"O benim kardeşim."

Tempest'ın sesi içime işliyor ve gözlerimi takımın Mustang kampı tarafından sırtına vurulan Reed'den ayırıyorum, Thorn kampı ise yirmi üç numara Ledger da dahil olmak üzere kendi pozisyonlarına geri dönme işlerine devam ediyor.

"Özür dilerim. Kardeşin kimdi?" Soruyorum çünkü kimi işaret ettiğini tamamen kaçırmışım.

Bana sinsi bir gülümseme fırlatıyor. "Hani şu izlediğin."

"Ne?"

Omzunu benimkine çarpıyor. "Az önce golü atan kişi ve sen o kadar heyecanlandın ki gözlerin yuvalarından fırlayacak sandım."

"Ben

yapmadım."

Yaptım mı?

Gülüyor. "Kesinlikle öyle. Ben bile senin kadar heyecanlanmıyorum.

yaptı

." Kalbim göğsümde davul gibi atıyor. "I -"

"Sorun değil. Söylemem." Dudaklarında bir fermuar hareketi taklit ederek

formasının arkasını göstererek. "Ama her neyse, Jackson. Ben Tempest Jackson. Reed benim kardeşim."

Reed'in kız kardeşi.

Kardeşim.

"Bu yüzden tanıdık geliyorsun," diye nefes alıyorum kendime gelemenden. "Özür dilerim. Sadece tanıdık geldiğini düşündüm."

Kaşlarını oynatıyor. "Sen de beni onun kız arkadaşı sanıyordun, değil mi?"

"Ne? Hayır." Başımı sallıyorum, koltuğumda kıvranıyorum. "Ben... Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Bir sürü kız arkadaşı var. Oops. Kız arkadaşı değil. Kızlar. Kardeşim kız arkadaş edinmez."

"Evet, biliyorum."

Tempest birkaç saniye bana bakıyor. Uzun değil ama beni biraz rahatsız etmeye ve utandırmaya yetiyor. "Ama bu hiç kız arkadaşı olmayacağı anlamına gelmiyor. Bilirsin, doğru kız karşına çıktığında. Şu anda sadece aptallık yapıyor."

"Tamam." Başımı salladım. "Bunu bilmek güzel." "Öyle mi?"

"Ne?"

O zaman Tempest tamamen bana döndü. "Senden hoşlanıyorum. Bence havalısın.

Ve sanırım..." Sesini alçaltıyor. "Kardeşıme büyük bir aşk besliyorsun. Ve -"

"Aman Tanrım. Dur."

Kimsenin konuşmamızı dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Stadyum o kadar gürültülü ve insanlar maça o kadar dalmış durumdalar ki, isteseler bile kimsenin kulak misafiri olabileceğinden şüpheliyim.

Ama yine de.

İşimi şansa bırakamam. Eğer birisi onun hakkında konuştuğumu, Ledger ve Conrad'ın kız kardeşinin düşmana aşık olmaktan bahsettiğini duyarsa, ne olacağını bile bilmiyorum.

Ledger kesinlikle Reed'i öldürürdü. *Kesinlikle.*

Sonra ona ihanet ettiğim için beni kim bilir ne kadar süre bir yere kapatırdı ve ben onu suçlamazdım bile.

Çünkü bu bir ihanet, değil mi?

"Ne?" Tempest şaşkınlıkla sorar.

"Bunun hakkında konuşma bile."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen yapamazsın. Ve çünkü *ben* yapamam." "Neyi yapamazsın?"

Tekrar etrafıma bakıyorum. Hatta ona doğru eğilip sesimi alçaltacak kadar ileri gidiyorum. "Kardeşini sevemem."

O da eğiliyor. "Ne? Neden yapamıyorsun?" "Çünkü yapamam."

"Evet, öyle dedin. Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bu yapamayacağım anlamına geliyor. Ben..." Uygun bir kelime arıyorum. "*İzin verildi.*"

"İznin yok mu?" "Hayır."

"Peki, size izin vermeyen kim?"

"Bak, burada yaşıyorsun, o yüzden bilemezsin" demeden önce ona bir süre baktım.

"Bilmediğim ne var?"

"Kardeşimle senin kardeşin arasında husumet var." Kaşlarını çattı ve ben de açıkladım: "Kardeşim senin kardeşinden nefret ediyor ve bu his karşılıklı, tamam mı? O yüzden bu konular hakkında konuşma bile."

Şaşkınlığı daha da arttı. "Ne? Neden?"

Ona her şeyi açıklayacaktım ama meğer açıklamama gerek yokmuş. Ona gösterebildiğim zaman.

Çünkü her maçta yaşananlar sahada da yaşanıyor. Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusu karşı karşıya geliyor.

Ledger kaptan olduğundan beri her türlü kavga ve tartışmadan uzak durmaya çalışacağını düşünürsünüz. En azından sahada. Ama hayır.

Çünkü Reed ona izin vermiyor.

Ledger kaptan olduğundan beri Reed'in sahadaki agresifliği daha da arttı.

Şu anki tartışmaya neyin yol açtığından emin değilim ama karşı karşıya duruyorlar.

Buradan yüz ifadelerini göremediğim için sadece vücut dillerine bakabiliyorum ve bu da pek iyi görünmüyor.

Gergin omuzlar, sert sırtlar var. Geniş, savaşa hazır duruşlar ve kıvrılmış kollar.

Kardeşimi bir kitap gibi okuyabilirim ve kızgın olduğunu bilirim.
Biliyorum ki

Bir şey söylerken, daha doğrusu Reed'e şaklatırken şakağındaki damar atıyor olmalı.

Öte yandan, kim tamamen rahat görünüyor.

Reed, Ledger'in neredeyse suratının dibinde olmasını umursamıyor gibi görünüyor. Ledger'in her an Reed'e vurabilecekmiş gibi görünmesi umurunda değil.

Ama bence hepsi göstermelik.

Tüm bunlar Ledger'ı kışkırtmak, ona Reed'e ulaşamayacağını göstermek ve kafasını karıştırmak içindir.

Reed de başarılı olur çünkü bir sonraki saniyede Ledger elini uzatır ve Reed'i geri iter.

Aman Tanrım.

Ve son olarak, bir tepkimiz var.

Reed'in içinden bir akım gibi geçiyor, rahat kişiliğini yok ediyor, onu katı ve acımasız yapıyor. Reed, Ledger'a tehditkâr bir adımla yaklaştığında, Ledger da aynısını yapar ve onları tekrar parmak ucunda, vücutları ter içinde, başları birbirlerine doğru eğik, sanki tehdit değil de sır alışverişi yapıyorlarmış gibi bir duruma getirir.

İki canavar, Mustang ve Thorn.

Tam birbirlerini yumruklamaya başlayacaklarını düşünürken, biri araya giriyor.

En büyük ağabeyim ve koçları Conrad.

Bu rekabetten kesinlikle nefret ediyor. *Nefret* ediyor. Ledger'ın öfkesinden nefret ediyor. Reed'in pervasızlığından nefret ediyor.

Bütün lise takımlarının bu kadar acayip olmasından nefret ediyor. Eyalet bunu biliyor. Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusunun sahada aletlerini ölçmekten nasıl vazgeçemediklerini - onun sözleri, benim değil - ve bundan her zaman faydalandıklarını.

En büyük ağabeyim iki oyuncunun arasına giriyor, her birinin göğsüne bir avuç yerleştiriyor ve onları itiyor.

Nefes nefese kalmış, kızgın görünümlü iki kişiyi ayırmayı başardığında Conrad iri ellerini boyunlarının arkasına dolayarak onları tekrar kendine çeker ve aklından geçenleri onlara anlatır.

İşi bittiğinde Conrad doğrulur ve onları bırakmadan önce birkaç saniye boyunca sert bakışlarıyla sabitler. Ve oyun kaldığı yerden devam eder.

"Demek o *benim* kardeşim," diyorum ona, sözlerini tekrarlayarak. "Kardeşini açıkça dövmeye çalışan kişi. Ledger. Ve aralarına giren kişi? Koç mu? O da benim kardeşim, Conrad."

"Vay canına," diye nefes alıyor Tempest.

"Evet." Başımı salladım. "Gördün mü? Bu konuda şaka bile yapamazsın. Bardstown'da olmaz." Bana dönmeden önce birkaç saniye tarlaya bakmaya devam ediyor.

"Şimdi söyleyeceğim şeyin hoşuna gideceğini sanmıyorum." "Ne?"

"Sanırım kardeşine büyük bir aşk *besliyorum*." Gri gözleri - Reed'inkilere o kadar benziyor ki - kocaman açıldı. "Ağabeyime böyle karşı koyan birini hiç görmemiştim. Ledger."

Rüya gibi bir sesle onun adını sayıklıyor.

"Ben -"

"Oh, sen de benimle geliyorsun," diye benim üzerimden konuşuyor.

"Seninle nereye geliyorum?"

"Partiye."

"Ne partisi?"

"Reed'in her zaman düzenlediği ma sonrası partisi."

Chapter 2

Bir partiye gidiyorum.

Ama bu önemli değil.

Bu, en önemli üç şey listesinde bile değil.

Sanki daha önce partilere gitmemişim gibi. Gittim. Birkaç kez.

Ancak okul ve dans derslerim arasında çok fazla boş zamanım olmuyor, bu yüzden onlarla da o kadar deneyimli değilim.

Gittiğim yerler gürültülü ve aşırı kalabalıktı ve gerçekten kötü müzik vardı.

Kardeşlerimi korkuttuklarından bahsetmiyorum bile.

Ama belli etmiyorlar, hayır. Benim hatırım için, dört aşırı korumacı ağabeyim endişelerini gizlemeye çalışıyorlar.

Ne zaman bir partiye gitsem, hepsinin gözünün saatte olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyorlar. Her zaman kapıya da bakıyorlar, Con evde kalmayı sevdiği için öyle yapıyor, diğerleri genellikle arkadaşlarıyla dışarıda oluyorlar ve dönüp dönmediğimi öğrenmek için birbirlerine mesaj atıyorlar.

Sanırım birlikte grup sohbeti yapıyorlar.

Yani, beş kardeşin de dahil olduğu bir tane var ama sanırım dört kişilik gizli bir sohbetleri var.

Tam

am. Sanırım artık lisede olmama rağmen hâlâ onların küçük kız kardeşiyim.

Büyürken onları takip eden kişi. Kimin

Hepsinin gittiği bale resitalleri. Annemiz öldüğünde en uzun süre tek başına uyuyamayan kişiydim, bu yüzden tüm kardeşlerim gece boyunca sırayla benimle odamda kalırdı.

Annem öldüğünde sadece dört yaşında olduğum için olsa gerek, tek başıma uyuyamamakla ilgili kısmı pek hatırlamıyorum ama ne zaman aklıma gelse ağlamadan ve gülümsemeden duramıyorum.

Ağabeylerime duyduğum sevgiyi durduramıyorum.

Bu yüzden zamanla partilere hiç gitmemeye karar verdim.

Gerçekten zamanım olmayan ve zaten sevmediğim bir şey için onları endişelendirmek istemiyorum.

Ama buna gideceğim.

Ve kardeşlerime söylemeden gidiyorum.

Bu onların *tek* kuralı - nerede olduğum hakkında onları bilgilendirmek.

Partilere ya da arkadaşlarımla sinemaya gitmeme izin veriyorlar ama her zaman nerede olduğumu bilmeleri gerekiyor.

Şu anda nerede olduğumu bilmiyorlar.

Bildiklerini *sanıyorlar*; onlara bir arkadaşımınla ders çalıştığımı ve sokağa çıkma yasağına kadar döneceğimi söyleyen bir mesaj attım.

Burada olduğumu bilmiyorlar.

Reed Roman Jackson'ın düzenlediği bir partiye gideceğimi.

Kardeşimin rakibi.

Uzak durmam gereken adam. Ve uzak durdum.

Ondan uzak durdum.

Onunla asla aynı yerde bulunmamaya son derece dikkat ettim.

Eğer o arkadaşlarıyla avludaysa, ben kütüphanedeyim. Kafeteryada her zamanki yerinde oturuyorsa, odanın karşı tarafında kalmam gerektiğini biliyorum.

Onu antrenmandan sonra park yerinde Mustang'inin içinde oturmuş, gözleri kapalı müzik dinlerken görürsem, arkamı döner ve otobüs durağına gitmek için futbol sahasına doğru yürürüm.

Aslında ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yani burada ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Gitmeye nasıl ikna oldum. Hem de kız kardeşi tarafından. Kısa bir süre önce tanıştığım kişi.

Ama bir an maçı izliyorduk ve ben ona rekabeti anlatıyordum ki bunu onun da pek anlamadığını söylemekten çok memnunum. Sonra maç bitti ve Tempest beni sahadan uzaklaştırarak kardeşlerimizin aptallıkları tarafından kontrol edilmememiz gerektiğini söyledi.

Tüm bu rekabet olaylarını görmezden gelip bir arkadaşımınla partiye gitmem gerektiğini

- Eğer istersem. Ayrıca, hoşuma gitmezse, gitmekte özgürüm.

İşte buradayım.

İstersem gidebileceğime dair bana söz veren bir arkadaşımınla bir partiye gitmek.

Ve sanırım istiyorum.

Çünkü kalabalığı görür görmez bunun düşündüğümünden daha aptalca ve tehlikeli olduğunu fark ediyorum.

Bardstown'ı çevreleyen ormanın ortasında gerçekleşen bu parti Mustang kampından insanlarla dolu.

Ona tapan futbolcular, ona hayranlık duyan Bardstown Lisesi öğrencileri ve şehrin dört bir yanından onunla birlikte olmak isteyen kızlar.

Hepsi ya gülüyor ya konuşuyor ya da ellerinde kırmızı bardaklarla müzik eşliğinde sallanıyorlar. Hatta insanların onun adını söylediğini bile duyuyorum.

Tabii ki Callie. Bu onun partisi.

Burası onun bölgesi.

Buradaki her şey
onun. Ben hariç.

Ben izinsiz girenim. Ait olmayan benim. Ben anormalim

Bura

da. Ya biri beni, rakibinin kız kardeşini tanır mı? Ya Ledger'a bundan bahsederlerse?

Tanrım, bunu hiç düşünmedim, değil mi? Bunu hiç düşünmedim.

Ya bunu, benim burada olmamı Ledger'ı kızdırmak için kullanırsa?

Bir sonraki oyun?

Bunu daha önce de yaptı.

Yani, kardeşimi kızdırmak için *beni* kullanmadı. Ama Ledger'a karşı bir şeyler kullandı. Ledger da aynısını yaptı ama evet.

Dışarı çıkmam
lazım.

Gitmem gerek.

Tempest'in elini tuttum ve kalabalığın arasına karışmasını engellemeye çalıştım. "Sanırım ben..."

Gidiyorum.

Sözlerimi askıda bırakmadan önce söyleyeceğim şey buydu.

Çünkü tam o sırada kalabalık dağılıyor, sallanan bedenlerden oluşan kalabalık dağılıyor ve doğrudan bir görüş hattı açılıyor.

Ona.

Etrafımdaki her şeyin sahibi olan adam. Reed
Roman Jackson.

Bir kütüğün üzerinde oturuyor, güçlü kalçalarını iki yana açmış, rahat bir tavır sergiliyor, vücudu öne eğilmiş ve dirseklerini dizlerine dayamış.

Ve her zamanki gibi yalnız değil.

Üzerinde bir kız var - sanırım okuldan - ve onunla konuşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Beni duraksatan kolunda bir kızın asılı olması değil, hayır. Bunu daha önce okulda defalarca gördüm. Yani, onu kız *olmadan* görmek daha büyük bir şok olurdu.

Sorun kız değil. Sorun o.

Mekândaki çok yetersiz ışığa rağmen -ay ve park etmiş arabaların farları- onunla ilgili her şey çok net, çok canlı.

Çok *canlı*.

Mesela saçları gibi.

Dikenli, siyah saçları. Saç tellerinin uçlarında küçük damlacıklar var, bu da bana maçıktan hemen sonra düş aldığını düşündürüyor.

Belki de partisine yetişmek için acele ediyordu.

Çünkü tıraş olma zahmetine katlanmamış ve çenesinde saat beş yönünde bir gölge var.

Hoşuna gittiğini sanmıyorum.

Çünkü onu hep dokunurken, tahriş olmuş gibi ovalarken ve kaşırken yakalıyorum.

Onun için daha çok bir alışkanlık gibi olan bir hareket. Şu anda bile, kızla konuşurken, yüzü kıza dönük, yakut kırmızısı dudaklarında gizlenen bir sırıtışla bu hareketi yapıyor.

Belki de yumuşak şeyleri seviyordur diye düşündüren bir jest. Yumuşak şeyleri.

Kapüşonu gibi şeyler.

Tam olarak beyaz kapüşonlusu.

Bu yüzden kapüşonluları okulda ve şehirde ünlüdür. Her zaman beyaz ya da krem renklidirler ve her zaman kalın ve rahat görünürler.

Ve tabii ki yumuşak.

Ayrıca, kapüşonluları giymeyi en sevdiği şeydir.

Çünkü onları her zaman takıyor - yaz ayları hariç ama yine de.

Bu ve koyu renk kötü.

Siyah ve beyaz.

Ve söylemeye gerek yok, şehirdeki kızlar onun kapüşonlarına takmış durumda.

Onlara bakıyorlar. Onlar hakkında konuşuyorlar. Kapüşonlarına dokunmak ve ipleriyle oynamak istiyorlar. Onun kapüşonlarını da giymek istiyorlar.

Duyduğuma göre bu bir ayrıcalıkmış.

Bunları her kız giyemez, sadece özel olanlar giyebilir ve bu yüzden imrenilen bir şeydir: Reed Roman Jackson ve kapüşonluları.

Şu anda bile ona sarılmış olan kız kumaşın izini sürüyor, ipleri çekiyor, söylediği bir şeye gülerken bileğindeki kolun kenarını parmaklıyor.

Bakmayı kes, Callie.

Doğru.

Bakmayı bırakmalıyım. Ama bunu yapmak çok zor. Sanırım bu onun sihri.

Bahsettiğim kara büyü. Onu parlatıyor.

Sanki derisi etrafta ne kadar ışık varsa emiyor ve dünyanın geri kalanını karanlıkta bırakıyor.

Öyle ki, görebildiğiniz tek şey, *yapabildiğiniz* tek şey odaklanmak, o ve başka bir şey değil.

Ama.

Ama, ama, ama.

Ben Thorne'lardan biriyim. Kardeşlerimin kız kardeşiyim. Daha iyi bilirim.

Bu yüzden başka tarafa
bakmalıyım ve bakıyorum.
Deniyorum.
Çünkü ben başka tarafa bakmaya karar verdiğim anda, *o* da bana
bakmaya karar veriyor.
Ve geri çekiliyorum.
Sanki biri beni itmiş gibi. Sanki *o* beni itmiş gibi. Ellerini üzerime koydu
ve ben onun dokunuşunun ağırlığı altında geri adım atmak *zorunda* kaldım.
Bakışlarının gücü, kurt gözleri tam üzerimde. Ve şimdi beni
buldu, gitmeme izin vermiyor.
Kesinlikle gitmeme izin *vermiyor*. Bacaklarım hareket bile etmiyor.
Hareket etmiyorlar.
Çünkü bir şekilde, hainler, beni burada istediğini biliyorlar.
Yavaşça doğrulması, yanındaki kıza olan ilgisini tamamen bırakması.
Bir şeylerin kırılma biçiminde
Beni görür görmez yüzünde, keskin, pürüzsüz, büyüleyici çizgilerden oluşan
muhteşem, *muhteşem* yüzünde açıldı.
İlgiye çok benzeyen bir şey. Merak.
Güzel gözlerinin hafifçe açılmasına neden olan bir şey ve ardından
dudaklarında küçük bir gülümseme.
Sanki... burada olduğum için heyecanlı.
Sanki "*Şimdi eğlence başlıyor.*" diye düşünüyor.
Tüm bunları nasıl bildiğimden emin değilim. Ama biliyorum.
Reed Roman Jackson konusunda uzman değilim.
Yani, daha önce konuşmadık bile.
Bu bana ilk bakışı olabilir ve bu sabah uyandığımda, bugünün bana ilk
kez bakacağı gün olacağını bilmiyordum.
Evet, tüm bunları nereden bildiğime dair hiçbir fikrim yok ama onun
gözleri altında kendimi savunmasız hissediyorum. Kendimi savunmasız ve
kırılgan hissediyorum. Sanki bir şekilde

şeytani bir ine.

Şeytani inine.

Ki bu gerçeklerden o kadar da uzak değil.

Onun şeytani inindeyim ve gitmem gerek. Hemen

şimdi. Kaçmam lazım. Kaçmam lazım.

Birden bir kargaşa oluyor ve Reed'in dikkati benden ayrılıyor. Sanırım beni bu kaosun içinde bulduğundan beri ilk nefesimi alıyorum.

Bu Tempest. Yani kargaşanın kaynağı. O doğru koşuyor Reed.

Vay be.

Onu tamamen unutmuştum. Ne zaman ayrıldığını bile bilmiyorum. Benden uzaklaştı ve kardeşine gitmek için kalabalığın arasından ilerledi.

Şu anda kesinlikle şaşırılmış görünüyor.

Hatta Tempest kendini ona doğru fırlattığında kraliyet tüneğinden ayağa kalkar. Ciyaklayarak kollarını ve bacaklarını onun etrafına sarar ve ona sıkıca sarılır.

Ve gözlerimin önünde, Reed'in yeni bir yönünü görüyorum.

Kız kardeşine aynı sıklıkla sarılan bir yan. Gülümseyen - gerçek bir gülümseme - ve kız kardeşi uzaklaştığında ve konuşmayı bırakmadığında gülen bir taraf. Ona daha önce hiç görmediğim bir sevgiyle bakan bir yan.

Daha doğrusu, sadece yeni bir çift örgü çorap ya da çikolatalı kurabiye ile sürpriz yaptığımda kardeşlerimin yüzünde gördüğüm bir şey.

Gözlerimin önünde, kardeşimin rakibi ve düşmanı olan muhteşem kötü adam Reed Roman Jackson'ın küçük kız kardeşini sevdiğini keşfediyorum.

Bu sırada göğsümde bir şey kıpırdıyor.

Ağrıyan ve şişen bir şey.

Ve Tanrım, şimdi gitmeliyim.

Gitmek zorundayım.

Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar huzursuz hissediyorum.
Birinin beni tanıyıp Ledger'a söyleme ihtimali de o kadar artıyor.

Tempest'ı böyle bırakmak canımı sıkıyor çünkü ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama gitmek zorundayım.

Derin bir nefes alarak ve kıkırdayan Reed'le konuşan Tempest'a son bir kez bakarak arkamı dönüp yürümeye başladım.

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve başımı eğdim, kendimi
Mümkün olduğunca görünmez oluyorum ki kimse bana dikkat etmesin. Yine de doğru yönde mi yoksa geldiğim yönde mi yürüdüğümünden emin değilim.

Ama sorun değil.

Çıkış yolunu bulacağım.

Bu yüzden yürümeye devam ediyorum, ayaklarım yaprakları çıtırdatıyor, ta ki partiyi geride bırakıp ağaçların derinliklerine inene kadar.

Karanlıkta ormanda dolaşmak biraz korkutucu olmalı.
Ama ben burada, bu kasabada büyüdüm. Bu ormana hiç girmemiş olsam da güvende olacağımı biliyorum.

Bunu bir ses duyana kadar biliyordum.

Aslında bir dizi ses.

Gürültülü falan degiller. Sadece orman sessiz olduğu için gürültülü *görünüyorlar*. Acil ve muhtaç *görünüyorlar*.

Ve aman Tanrım, durdum.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor çünkü neler oluyor?

Ne...

Sonra bir dal kırılır. Sonra bir inilti geliyor, ardından ağır nefesler. Bir saniye sonra bir homurtu duyuyorum - erkekçe bir homurtu - her şey netleşir.

Aman Tanrım.

Birisi - bir *erkek* - bir kıza bir şey yapıyor.

Öyle değil mi?

Olan şey şu. Aptal sarhoş bir adam masum bir kıza bir şey yapıyor ve benim ona yardım etmem gerekiyor.

Bu yüzden kardeşlerim hep endişeli. Çünkü bu lise partilerinde olur. Erkekler içer, çıldırır ve bir kıza istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler.

Benim gözetimimde değil.

Başına ne geleceğini bilmiyor. Ben.

Onun için geliyorum ve nasıl yumruk atacağımı biliyorum.

Evet, bu doğru. Sert bir yumruk atmayı bilirim - dört kardeş, hatırladın mı? - ve o bunu anlıyor.

Tam yüzüne.

Korkumu bastırarak seslere doğru yürümeye başlıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

O *hayvanın* onun için geldiğini bilmesini istemiyorum. Ben geleceğim. Onu gafıl avla. En çok zararı vermenin en iyi yolu budur. Kardeşlerim bana bunu öğretti.

Ama görünüşe göre, kardeşlerimden öğrendiğim yumruk atma becerilerinin hiçbirini kullanacağımı sanmıyorum.

Çünkü ortada ne sarhoş bir adam ne de masum bir kız var.

Yani adam sarhoş olabilir, kadın da masum olabilir ama adam kadına istemediği bir şey yapmıyor. Aslında, ona yaptığı şeyden oldukça hoşlanmış görünüyor. Ki bu da öpüşmek.

Adam onu öpüyor, kadın da onu öpüyor.

Bir ağacın altında duruyorlar ve etraflarında birkaç mum var. Bir battaniye, biralar.

Oops.

Sanırım bir randevuyu batırdım. Ki şu anda tamamen kızışıyor.

Şimdi yakındayım ve neyse ki kendime ait bir ağacın arkasına saklandığım için daha fazla ses duyabiliyorum. Kıkırdamalar, kıyafet hışırtıları, birkaç mırıltı.

Tanrım, ben de bir şeyler görebiliyorum.

Elleri, bacakları ve ağızları. Sanki birbirlerine saldırıyorlar - mutlu bir şekilde ama yine de dudakları ve uzuvlarıyla saldırıyorlar.

Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Demek istediğim, kendim hiç öpülmemiş olsam da daha önce insanların öpüştüğünü görmüştüm. Ama bu başka bir şey.

Bu tutku ve şehvet ve çığlık ve kutsal Tanrım, bakmadan duramıyorum ve biliyorum...

Başka bir ses duyduğumda düşüncelerim dağılıyor. Daha doğrusu bir *ses*.

Bir ses duydum.

"Hoşuna gitti mi?" diyen bir ses.

Zengin ve pürüzsüz. *Derin*.

Tanrım, çok derin.

Bana bir gökdelenden atlamayı düşündürüyor. Bir sesin böyle bir imgeyi, üstelik böylesine pervasız ve tehlikeli bir imgeyi çağırması garip. Ama yemin ederim, sanki gerçekten uçuyormuşum gibi havanın vücuduma hücum ettiğini, adrenalinin damarlarımda **p o m p a l a n d ı ğ ı n ı** hissediyorum.

Çünkü bir ses duydum. *Onun* sesini.

Onun sesi. Biliyorum.

Bana hiç yöneltilmemiş olsa da, daha önce duymuştum ve istemeden de olsa ezberlemiştim. Ve şimdi burada.

O ses. *Onun sesi*.

Ve başka bir şey düşünmeden, durumu değerlendiremeden ve hatta özümseyemeden, etrafımda dönüyorum.

Sanki vücuduma bir ip dolanmış ve diğer ucunu o tutuyormuş gibi. Ve acımasızca çekiştiriyor, beni olduğum balerin gibi döndürüyor.

Ve işte yine orada.
Bana hiç olmadığı kadar yakın. Reed
Roman Jackson.

Chapter 3

Onu futbol sahası dışında ilk kez gördüğümde - daha önce birçok kez oynarken görmüştüm - Bardstown Lisesi'ndeki ilk günümdü.

Öğle yemeği saatimdeydi.

Her küçük şey için Ledger ya da Conrad'ı rahatsız etmek zorunda kalmadan yönetim ofisini bulmaya çalışıyordum ve oraya giden çok açık talimatlar verilmesine rağmen, sanırım bir yerlerde yanlış bir dönüş yaptım.

Kendimi içinde sadece birkaç öğrencinin kaldığı ıssız bir koridorda buldum.

Geri dönüş yolunu bulmaya çalışırken boş bir sınıfa rastladım.

İki kişi dışında boştu. Biri oydu.

Onu ilk kez yeşil beyaz futbol formasının dışında, kaşlarından ter damlamadan ve sahada koşarken yüzünü kaplayan kızarıklık olmadan görmüştüm.

Aslında, yüz hatlarını ilk kez uzaktan değil de net bir şekilde görüyordum.

Onun ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu ilk kez görüyordum. Keskin ve köşeli yüz hatlarının, ona baktığınız anda kalbinizi sıızlatmak için nasıl tasarlandığını.

Yürek parçalayıcı derecede güzel. O an öyle düşünmüştüm. Ayrıca, uzun.

Daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi, onun yüksek gövdesi.

Reed Roman Jackson'ın gördüğüm en uzun adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kardeşlerimden bile daha uzundu ve kardeşlerim tanıdığım en uzun boylu insanlardan bazılarıydı.

Reed beyaz kapüşonuyla, ilk kez gördüğüm başka bir şeyle, beyaz tahtanın yanındaki duvara yaslanmış duruyordu ve Tanrım, başının tepesi neredeyse tahtanın kenarına kadar uzanıyordu. Başını hafifçe arkaya atmış, adem elmasının erkeksi çıkıntısını ve boynunun yan tarafından aşağıya doğru uzanan gergin damarları ortaya çıkarmıştı.

Gözleri kapalıydı ve çenesi gergindi. İlk başta nedenini anlamadım.

Neden orada öyle gözleri kapalı, çenesi gergin bir şekilde durduğunu, sonra gevşeyip ağzını açarak sessiz bir nefes aldığını anlamıyordum.

İlk başta ben de onun yalnız olduğunu düşündüm.

Ama sonra bir ses duydum - bir inilti - ve odada onunla birlikte bir kız olduğunu fark ettim. Ve kız dizlerinin üzerinde, neredeyse öğretmen masasının arkasına saklanmış, adamın önünde duruyordu.

İşte o zaman anladım.

Birlikte olduğu kızın ona bir şeyler yaptığını... bilirsiniz. Ve kendimi durduramadan nefesim kesildi.

Yüksek sesle nefes aldım ve ben nefes alır almaz onlar da duydu.

Kız ona bir şeyler yapmayı bıraktı ve kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi.

Bugün bile, bir saniye sonra gözlerini açacağını *biliyorum*. Ve açtığında, bakışları doğrudan bana yönelecekti. Ben de kaçtım. Birinin onları izlediğini ve bunun ben olduğumu anlamalarını beklemedim.

O gün koştum ve kendimi kurtardım.

Artık kendimi kurtarabileceğimi sanmıyorum.

Koşabileceğimi bile sanmıyorum. Ve arkamdan başka bir inilti geldiğinde daha da zorlaşıyor.

Bu özellikle yüksek sesli ve muhtaç ve aptal gibi, *aptal*, onu ilk gördüğümde yaptığım gibi nefes alıyorum.

Ama o zamankinden farklı olarak, ben bir kapının arkasına saklanmıyorum ve onun gözleri de kapalı değil.

Gözleri açık, bana bakıyorlar ve ben soluğumu tutunca gözleri, o güzel kurt gözleri parlıyor. Yakut kırmızısı ve pelüş dudakları da hafifçe yukarı kalkıyor.

Ve hayatımda hiç bu kadar korunmasız hissettiğimi hatırlamıyorum.

Daha görünür, savunmasız, kapana kısılmış ve... heyecanlıyım, hepsi aynı anda ve sanırım "Tanrım, Justin. Dalga geçmeyi bırak da sok şunu artık."

Ve bence bunu biliyor.

Önümde durup beni izleyen adam

Bu.

Çünkü durup dururken beni aradığında vücudumdaki her hücreyi sarsıyor.

"Hey Justin!"

Bu sefer kendimi durdurmaya ya da yaptığım için kendimi kınamaya bile zahmet etmiyorum, sadece *nefes* alıyorum.

Gözlerimi açıp onu sorgulamaktan da kendimi alıkoyamıyorum: *Ne yapıyorsun?*

Söylenmemiş sorumu duymuş gibi görünüyor ve bana şimdiye kadarki en geleneksel olmayan anlamda cevap veriyor.

Bakışlarımızı ayırmadan tekrar sesleniyor: "Bir yere götür. başka." Gıcırtilar ve küfürler patlak verince birkaç saniye duraklıyor. "Küçük, iyi birinci sınıf kızlarını yoldan çıkarıyorsunuz."

Tanımlaması karşısında irkildim ve sırtışı büyüdü. Bu hiç adil değildi.

Ben iyi bir birinci sınıf kızı değilim.

Yani, öyleyim. Ama bunu böyle küçümseyici bir şekilde söylemesine gerek yoktu. Beni masum, deneyimsiz bir çiçek gibi hissettiren bir şekilde.

Ki yine öyleyim ama yine de.

"Birinci sınıf öğrencisi mi?" Bir erkek sesi - Justin - cevap veriyor.

"Bir birinci sınıf öğrencisi buraya nasıl girebilir?"

Reed'in ağzı Justin'e cevap verirken alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor ve hâlâ bana bakıyor. "Belki de bu yılki mahsul düşündüğümüzden daha sinsidir."

Bu kez kız konuşur. "Pekala, kovun onları! Çok sıkıcılar. Ve Tanrım, çok kolay şok oluyorlar."

Ağzım açık kaldı. Bu doğru *değil*.

Kolay kolay şok olmayız.

Reed tepkimi oldukça eğlenceli buluyor ve küçük bir kıkırdama duyuyor. "Evet, öyleler. Değil mi?" Ona ters ters bakıyorum ama bu sadece bir kez daha kıkırdamasına neden oluyor. "Demek bu yüzden X-rated şovunu

başka bir yerde. Bırakın bir gece daha kuşlar ve arılar hakkında rüya görsünler." Buna çok öfkelenim.

Öfkeli ve kırgın.

Benim kim olduğumu sanıyor? Ve neden burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyor?

Ancak Justin bunu rahatsız edici bulmuyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor ve kız da kıkırdarak şöyle cevap veriyor: "Bunu sana

söylemekten nefret ediyorum, Reed. Ama

Birinci sınıflar kadar sinir bozucu olsalar da bebeklerin nasıl yapıldığını bildiklerini *düşünüyorum*."

Her nasılsa hayvani bakışları daha da güçleniyor ve ben bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Gidecek bir yerim olduğundan değil.

Omurgam arkasına saklandığım ağaca yapışmış durumda. O da bunu biliyor.

Gözleri aramızdaki mesafeyi ölçmek için yere kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Öyle mi? Bu biraz fazla papatya taze görünüyor. Senin seks eğitimi dersini bayılmadan kaldırabileceğinden emin değilim. O yüzden siktir git."

Sanırım az önce bir kasımı çektim.

Çünkü bu, birine kaşlarımı çatıp ters ters baktığım ve dudaklarımı büzdüğüm en zor an, en zor ve en uzun an.

Bu arada benim burada durup dinlediğimi hala bilmeyen arkadaşları kıkırdıyor, gülüyor ve arkamdan kaba yorumlar yapıyorlar.

İşleri bitince de çekip gittiler. Beni onunla yalnız bıraktılar.

Bana bu gece gördüğü en ilginç şeymişim gibi bakan adam. Aslında şimdiye kadar gördüğü en ilginç şey ve şimdi onun pençesindeyim, benimle oynamak için sabırsızlanıyor.

Beni açmak, çözmek, parçalara ayırmak için sabırsızlanıyor. *Sabırsızlanıyor*.

"Ben papatya tazesini değilim," diyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Ona söylediğim şey *bu, bu*.

Söyleyebileceğim onca şey varken, örneğin *ben burada dururken benim hakkımda konuşmaya nasıl cüret edersin ya da bana nasıl sinsice yaklaşırsın* - çünkü bana sinsice yaklaştı, değil mi? - Gelmiş geçmiş en saçma şeyi söyledim.

Geri almaya gidiyorum.

Ama ağızımdan hiçbir kelime çıkmıyor çünkü tam o anda gözlerini oynatmayı seçiyor.

Bu da bana buraya geldiğinden beri yüzümden başka bir yere bakmadığını fark ettiriyor.

Ama şimdi bunu değiştiriyor.

Yavaşça yutkunan, hıçkıran boğazımdan, ağır nefes alan göğsümden aşağı doğru ilerliyor.

Çok az ışık olmasına rağmen beni net bir şekilde görebildiğini biliyorum. Sanırım bu onun kurt gözleri; karanlıkta da görebiliyorlar.

Her şeyi görebiliyorlar: kendi ördüğüm hırkamı - Şubat ayının başındayız ve sadece hafif bir kazak gerektiren alışılmadık derecede kışa benzemeyen bir hava var - ve elbisemi.

Gözleri üzerinde gezinirken başka bir şeyi daha fark ediyorum. Hem aptalca hem de önemli bir şey.

Papatyalar.

Papatya takıyorum.

Elbisemin üzerinde papatya desenleri var. O yüzden öyle dedi. Oh, ve elbisem beyaz.

Vay anasını.

Ormanda kaybolmuşum, onun en sevdiği renk olan beyazı giymişim ve bana öyle bir bakıyor ki yırtıcı bir hayvan gibi görünüyor. Yarı insan, yarı kurt, benim gibi masum kızları avlıyor.

Gece yarısı tek başına dolaşacak kadar aptal kızlar.

İncelemesini bitirip yüzüme geri döndüğünde, "Aynı fikirde değilim," diyor. "Bana papatya tazeliğinde görünüyorsun."

Gördün mü?

Predator.

Güzel, muhteşem... Yırtıcı.

Elbisemi yumrukluyorum ve sırtımı ağaca dayıyorum. Çenemi kaldırarak, hiç de öyle olmadığım halde daha deneyimli görünmeye çalışıyorum. "Ve ben de birinci sınıf öğrencisi değilim."

"Öyle mi?"

Şu ses tonuna bak, ne kadar küçümseyici. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Ayrıca bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Ama artık bunu başardığıma göre, yolumdan dönmeyeceğim, çünkü geri adım atmak daha da korkakça olur.

"Evet," diyorum ona. "Yani öyleyim. Ama ikinci sınıfta olmalıydım. Bir yıl tekrar ettim. Bu yüzden daha büyüğüm ve dolayısıyla daha akıllıyım. Üç ay sonra on altı yaşıma gireceğim."

Hepsi doğru.

Bir yıl tekrar ettim. Annem hastayken ve sonunda kanserden öldüğünde.

Her şey o zamanlar henüz on sekiz yaşında ve üniversite birinci sınıf öğrencisi olan Conrad'ın üzerine kalmıştı. O zamanlar hokkabazlık yapması gereken o kadar çok top vardı ki, annemin kötüleşen sağlığı, bir iş bulması, evi geçindirmesi, kardeşlerime ve bana bakması - aslında tüm kardeşlerim bana yardım ediyordu, ama hepsi de çocuktü - mükemmel devamlılık listede pek üst sıralarda değildi.

Bu yüzden öğretmenlerim bir yıl tekrar etmemin daha iyi olacağını düşündüler. "Tatlı on altı, ha?" diye mırıldanıyor, gözleri ışıl ışıl ve yoğun.

Yutkunuyorum. "Evet. Yani söylediğın şeyi söylememeliydin. Arkadaşlarına."

"Arkadaşlarıma ne dedim ben?" Elbisemi daha sert yumrukluyorum.

Ne yaptığını biliyorum. Beni kışkırtıyor. Çünkü bu onun

yapar.

O, Reed Roman Jackson, kışkırtıyor ve ben, Calliope Juliet Thorne, iyi seçimler yapıyorum.

Bu yüzden burada iyi bir seçim yapmalı ve geri dönmeliyim.

Ama gözlerinde, rahat ama aynı zamanda gergin tavrında bir şey bana "Bunu bilmiyorum" dedirtiyor.

"Neyi bilmiyorsun?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Bebeklerin nasıl yapıldığını bilmediğimi." "Peki nasıl yapılıyorlar?"

Dur. Sadece dur, Callie.

Ama biliyor musun, şu anda bu kadar eğleniyor olmasından nefret ediyorum. Bunu söylemek, onu şaşırtmak, şok etmek istiyorum.

Bu yüzden duruşumu genişletiyorum ve omuzlarımı geriye atarak "Sikişirken yapırlar" diyorum.

Ne?

Ne dedim ben?

Aman Tanrım.

Sanırım kendimi şok ettim. Bu kelimeyi daha önce hiç söylememiştim, hiç.

Yine de duydum. Milyonlarca kez. Dört erkek kardeşim var, tabii ki duydum. Ama hiç söylemedim.

Bu geceye kadar olmaz.

O bana söyletene kadar değil.

Biraz durgunlaşan adam. Sanki yemi yutmamı beklemiyordu.

İyi, güzel.

İşte. Bu ona beni hafife almamasını öğretir.

"Bu kelimeyi ilk kez mi söylüyorsun?" diye soruyor alaycı bir şekilde, gözlerini kısarak.

Beni bu kadar nefessiz ve genç hissettirmesinden nefret ediyorum.
"Neden, bana bu kelimeyi ilk kez söylediğin için gurur mu duyuyorsun?"

Çenesi kıpırdıyor, o sakallı, keskin şey. "Pek sayılmaz, hayır."
demedi önce bir an tikler.

"Şey -"

"Bir daha asla söyleme." "Ne?"

"Sana yakışmıyor."

Kafam çok karıştı.

Az önce bana S'li kelimeyi söylemememi mi
söyledi? Söyledi, değil mi?

Ama bu...

O kim oluyor da bana bunu söylüyor? O kim oluyor da bana bir şey
söylüyor?

"Evet, bana neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimi söyleyebileceğini
sanmıyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak, bu da çenesinin daha da
titremesine neden oluyor. "Ve hazır konu açılmışken, sanki ben burada
değilmişim gibi arkadaşlarınla benim hakkında konuşmamalıydın. Bu kötü bir
davranış."

"Peki ya birinin partisini basmak? O da mı görgüsüzlük kapsamına
giriyor?" diye karşılık veriyor.

Dudaklarım
ayrılıyor.

Tamam, beni
yakaladı.

Partisini *mahvediyorum*. Gerçekten davetli değildim,
değil mi? "Ben... Ben gidiyordum," diyorum. "Sadece
kayboldum."

"Kayıp."

"Evet."

Gözleri tekrar parlıyor ve yüz hatlarında gerçekten anlamadığım bir şey
yanıp sönüyor. "Bunu çok yapıyorsun, değil mi? Kaybol."

"Ben... ne?"

"Ormanda. Koridorlarda..."

Bu cümleyi askıda bırakıyor ama ben ne demek istediğini anlıyorum.
Anladım ve aman Tanrım.

O biliyor.

Ben olduğumu biliyor. Onu gördüğümü. Aylar ve aylar önce,
Bardstown Lisesi'ndeki ilk günümde.

O biliyor.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor. Boğazım, aslında tüm vücudum
ve bu ağacın içinde eriyip gidebilir miyim?

Lütfen ortadan kaybolabilir
miyim? "Ben... Ben senin..."

"Biliyor muydun?" Sırıttıyor.

"Biliyordum." "Ama ben...
sessizdim."

"Sandığın kadar sessiz değildin. Ayrıca..." "Neyin dışında?"

Hafifçe öne eğiliyor, kapüşonunun ipleri sallanıyor, sanki bir sırrı itiraf
ediyormuş gibi. "Aldırmadım. Senin tarafından izlenmek. Dikenli Prenses.
Ve eğer kaçmasaydın, ondan kurtulacaktım."

"Yapar mıydın?"

"Evet."

"Neden?"

"Böylece tüm dikkatimi odaklayabildim." Sonra, alçaltılmış bir sesle,
"On
sen."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, onları zedeliyor. Onları dövüyor,
onları zonklatıyor.

Aslında, tüm vücudum
zonkluyor. Bunu
hissedebiliyorum. Hatta
duyabiliyorum.

Yine de soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Sesimdeki otoriteyi
korumaya çalışıyorum. "Sanki."

"Sanki ne?"

"Sanki ben... sana izin verecekmişim, hatta kalacakmışım gibi."

"Bence yapardın." Bakışlarını sabit ve değişmez tutuyor, hem yoğun hem de biraz eğleniyor. "Ve bence sen de bundan zevk alırdın. Kızlar onlara ilgi göstermeme bayılır. Bunun için yalvardıkları bile bilinir. Özellikle de dizlerinin üzerinde."

Dizlerim sanki bir akıma kapılmış gibi karıncalanıyor. Onlar da bükülüyor. Sanki büküleceklermiş gibi. Sanki düşecekmişim gibi. Ama yapmayacağım.

"Ben diğer kızlar gibi değilim," diyorum ona. "Ben yalvarmıyorum."

Bunda onu gülümseten bir şey var. "Her kız yalvarır. Sadece yalvarmak için doğru şeye ihtiyacı vardır."

Gözlerimi ona diktim. "Kardeşlerim seni öldürür." Dediği gibi, ben Dikenli Prenses'im.

Bana böyle diyorlar. Ben prensesim, ondan tamamen nefret eden dört efsanevi futbol tanrısının küçük kız kardeşiyim.

"Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor rahat bir tavırla. "Kardeşlerimden korkmalısın, biliyorsun." "Nedenmiş o?"

"Onlar dört kişi ve sen tek kişisin." "Yani?"

"Yani benimle bu şekilde konuşmamalısın."

Eğlenen bir sesle sormadan önce bana şöyle bir baktı: "Neden, bir şey için bana yalvarmak mı istiyorsun?"

"Öyle değil -"

"Benim için çok fazla endişelenmemelisiniz. Dediğim gibi, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ben de öyle düşünüyorum.

Çok kibirli, çok korkusuz görünüyor. *Pervasız.*

Kardeşlerim isterlerse onu ezebilirler.

Kardeşlerim isterlerse her erkeği ezebilirler ve bu kasabadaki herkes bunu biliyor. Bardstown'daki herkes onlardan korkuyor.

Ama o değil.

Reed Roman Jackson değil.

Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak.

Yani, sahada olanlara bir bakın. Sahada ve saha dışında her zaman olan şey. Ve kendimi durduramadan, "Ledger'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyorum.

"Ondan nefret ettiğimi kim söyledi?"

"Onunla sürekli kavga ediyorsun, onu kışkırtıyorsun. Bugün yaptığın gibi.

Sahada."

"Demek izliyordun, ha?" diye mırıldanıyor.

"Elbette. Her maçı izlerim. Ledger için. Ve Con için."

Hafifçe kıkırdamadan önce bir süre bana bakıyor. "Tabii ki. *Kardeşin* bunu kolaylaştırıyor. Kışkırtmayı."

"Neden iyi geçinemiyorsunuz? Aynı takımdasınız." "Ona takımdan ayrılmasını söyle, biz de ayrılalım."

"O kaptan," diyorum ona sanki bilmiyormuş gibi.

"Uzun süre değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor, dağ gibi omuzları bir yükselip bir alçalıyor. "Demek ki yorulmaya başlamış."

"Neyin?"

"Boktan bir iş yapmaktan. Forvetine karşı kaybetmekten." Doğru.

Tabii ki.

Aptal yarışma.

Reed'in Ledger'ı kışkırtmasının ardından Ledger bir süreliğine kendini kaybetti ve bu süre içinde Reed gol atarak maçı kazanmayı başardı.

"Senin *takımın* kazandı," diyorum sinirlenerek. "Yani o kaybetmedi. Sen de kaybetmedin."

"Haklısın, yapmadım."

"Bunun aptalca bir yarışma olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir anlamı yok."

Söyle.

Bilgece başını sallar. "Evet, bunu kardeşine söylemelisin. Belki Bu gece uyumasına yardım et. Kaybettikten sonra yani."

Onu bir süre inceledim, gururlu ve yakışıklıydı.

Kibirli.

Gerçekten bir yıkım topu.

"Kazanmak senin için bu kadar önemli mi?"

"Kazanmak her şeydir," diye yanıtlıyor
ciddiyetle. "Peki ya takım ruhu?"

"Takım ruhunu sikeyim."

"Peki ya oyun sevgisi?"

Alay ediyor. "Evet, sevdiğim tek şey en iyi olmak. *Ve* Mustang'im. Onu da seviyorum."

Mustang'i.

Bunu nasıl unuttum?

İnsanların ona Vahşi Mustang demesinin bir diğer nedeni de bir Mustang'e sahip olması. Bir Mustang, araba. Belli ki beyaz renkte ve söylentilere göre onu çok seviyor.

Bu onun en değerli varlığı.

Bu yüzden bir keresinde Ledger ve Thorn kampından adamlar, sırf Reed'le uğraşmak için önemli bir maçtan önce onun lastiklerini kesmişlerdi ve itiraf etmeliyim ki bu hiç hoşuma gitmemişti.

Reed için üzıldüm.

Ama sonra Ledger'ın bunu Reed'in sevdiği bir kızla yatmasına misilleme olarak yaptığını öğrendim, yine büyük bir maçtan önce, Ledger'ın

Kafa.

Yani evet, bu benim sempatimi öldürdü.

"Mustang'iniz," diye tekrarlıyorum düz bir sesle.

"Evet. Sıfırdan altmışa bir kızın soyunabileceğinden daha hızlı çıkıyor.

Ne değil

sevmek için?"

Hayal kırıklığına

uğradım. Neden

bilmiyorum.

Yani, bu beklemediğim bir şey değildi.

Ledger yıllardır bana aynı şeyi söylüyor. Bana Reed'in takımı umursamadığını söylüyordu. Reed'in bencil olduğunu. O sadece kendine bakar.

Conrad da bunu söylüyordu.

Bu yüzden kaptan olarak Reed yerine Ledger'ı seçti. İkisi de mükemmel olmasına rağmen. Reed'in bazı durumlarda daha iyi olmasına rağmen.

Dolayısıyla, cevabının ne olacağını zaten biliyorken bunu kendi ağzından duyduğumda neden hayal kırıklığına uğradığıma dair hiçbir fikrim yok.

Reed Roman Jackson tam da bana söyledikleri gibi biri. Bir kötü adam.

İç çekerek başımı eğdim. "Ben gidiyorum."

"O kadar hızlı değil" demeden önce bir adım bile atmayı

başaramadım. Kafamı kaldırdım. "Ne?"

Bu yeterince sarsıcı değilmiş gibi, beni durdurdu ve bana yaklaşmaya başlayarak beni hiperventilasyona sokmaya karar verdi.

Şimdiye kadar saygın ve rahat bir mesafede durduk.

On iki metre kadar. Ama şimdi o mesafeyi kapatıyor, her seferinde bir adım.

Bacaklarını her sallayışı neredeyse bir ayak uzunluğunda ve uyluklarındaki güçlü kasları şişiriyor. Botları yaprakları gürültüyle eziyor.

Bana yaklaşmasını izlerken kendimi ağaca yaslıyorum. Onun beni izlemesini izlerken.

Korktuğumu biliyor.

Yüz hatlarında görebiliyorum.

Güzelce gevşemiş ağzı, gözlerinin etrafındaki memnuniyet çizgileri. "Ne yapıyorsun?" Parmaklarım ağacın kabuğuna gömülürken soruyorum.

Ağaç.

Düşünürken muhtemelen bir kol uzakta, çok sağlam ve yüksek bir yerde duruyor,

"Kardeşlerinin burada olduğunu bilmediğini varsayıyorum."

Alçak sesi yutkunmama neden oluyor. "Neden?"

"Sadece bir önsezi." Çenesini bana doğru eğiyor, bizi biraz daha yaklaştırıyor ve kötücül bir şekilde gülümsüyor. "Ayrıca düşman kampına girmiş olmanızın hoşlarına gitmeyeceğini düşünüyorum."

Onun yakınlığından mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama bence

Vücudunun tehlikeli olduğunu. Bıçağa benzeyen elmacık kemikleri kesebilir ve dişleri yırtılabilir.

Parmakları sıkıp canımı yakabiliyordu ve bir şekilde tüm bunlardan hoşlanmamı sağlayabiliyordu.

Beni incitme şeklini bana sevdirebilirdi.

Cesur görünmeye çalışarak çenemi kaldırıyorum. "Onlara söyleyecek misin?"

Tekrar gülümsediğinde o keskin dişleri ortaya çıkıyor. "İşte bu ilginç bir düşünce, değil mi?"

Kendimi durduramadan, "Lütfen yapma," diye geveledim. "Dediğim gibi, gidiyordum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bunu aramızda tutabilirsin."

Harika. Sadece harika, Callie.

Kötü adama bir sır saklamasını istediğinizi söyleyin.

Beklendiği gibi, gözleri parlıyor.

Sanki hata yapmamı bekliyormuş gibi.

Sanki tuzağına düşmemi bekliyordu ve artık beni sadece Tanrı kurtarabilirdi.

Belki de O bile değil çünkü alçak ve hırıltılı bir sesle konuştuğunda, sözleri aşağıya inip midemde çok aşağılarda bir yere otururken bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Karşılığında ne alacağım? Eğer bende kalırsa." Başını yana eğiyor.
"Aramızda kalsın."

Koş, dedim kendime.

Lütfen onu it ve koşturmayı başla.

Ama tek yaptığım burada durup ona bakmak, zorlaşsa bile, çok uzun ve büyük olduğu için boynumu zorlasa bile.

O kadar güzel ki başka nereye bakacağımı bilemiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sormaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı da bilmiyorum.

İstediği buydu, değil mi?

Evet, çünkü "Sen" demeden önce yüz hatları memnuniyetle ısınıyor.

"Ne?"

Gözleri yavaşça beyaz bale ayakkabılarıma kadar iniyor. "Balerin olduğunu duydum."

Sağ ayağım onun gözetimi altında sol ayağımın üzerine çıkmaya çalışıyor. "Evet." Gözlerini kaldırıyor. "O zaman senden biri gibi dönmeni istiyorum."

"Özür dilerim?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor, kendini bir şekilde büyütüyor, havanın dokusunu zorluyor ve şöyle diyor: "Dans etmeyi seviyorsun, değil mi? Bu yüzden dans etmeni istiyorum. Benim için."

Ona göz kırpıyorum.

Sanırım onu yanlış duydum. Düşündüğüm şeyi soruyor olamaz.

Emin olmak için, "Senin için dans etmemi ister misin?" diye sordum. "Evet."

"Bunu aramızda tutman karşılığında mı?" "Fikir bu."

Ağzım açık kaldı. "Sen delisin."

"Kendimi bir fırsat gören ve onu değerlendiren biri olarak düşünmek istiyorum."

"Ne fırsatı?"

"Sıkılmıştım ve sonra kucağıma bir balerin düştü. Duyduğuma göre çok da iyiymiş." Bana bir kez daha baktı. "Bu yüzden beni eğlendirmeni istiyorum."

El altından yaptığı iltifattan duyduğum zevki görmezden geliyorum. Çoğunlukla *el* altından olduğu ve ardından çok küstah bir talep geldiği için. Ve ayrıca, dediğim gibi, deli olduğu için.

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Kızgınlıkla soruyorum. "Ellili yıllardan bir film falan mı? Puro içen bir kötü adam olduğun ve senin için dans etmem için bana şantaj yaptığın bir film."

"Puro içen bir kötü adam." Eğleniyor. "Sigara içtiğim bilinir Burada ve orada sigara ve genellikle pislik terimini tercih ederim ama bunu seviyorum. Belli bir havası var."

"Senin için dans etmeyeceğim."

"O zaman bir sonraki maçta Ledger'ın kız kardeşinin ne kadar güzel görüldüğünü, karşımda durup sırrını saklamam için bana yalvardığını söylediğimde kendini kaybetmesini keyifle izleyeceğim."

Öfkeyle dişlerimi sıkıyorum. Ondan nefret ettiğimi söylemiş miydim? Gerçekten, gerçekten ediyorum.

"Peki. *İyi*," diye çıktım ona. "Senin için dans edeceğim. Ama bana bunu yaptırdığın için kardeşimden de özür dilemek zorundasın."

"Özür dile."

"Evet. Bugün sahada onu kışkırttın. Ne söylediğini bilmiyorum ama bir dahaki görüşmemizde ondan özür dileyeceksin."

Bir anlık kızgınlık ağzını geriyor. "Bil diye söylüyorum, emirlerle aram pek iyi değildir."

O zaman parmak uçlarıma çıkıyorum.

Çünkü o çok uzun ve ben onun yüzüne çıkmak istiyorum, tabii ki bunu fark ediyor, ayaklarım yukarı kalkıyor ve baldırlarım geriliyor.

Ve onun önünde güçlü görünmek için verdiğim mücadeledeki bir şey bakışlarını daha da eritiyor.

"Pekala, başlamak zorundasın," diyorum ona, "çünkü sen bana söz verene kadar dans etmeyeceğim."

Geri çekilmeden önce birkaç dakika sessizce beni izliyor. Ve sanırım bitti.

Blöfünü gördüm.

Ama sonra arka cebinden bir şey çıkarıyor, cep telefonu ve ekrandaki birkaç tuşa basıyor.

Birdenbire, arka planda donuk bir ses olan müzik canlanır. Hava ağır bir bas sesiyle doluyor ve partideki insanlar alkışlıyor.

Boğuk bir sesle emrediyor, "İyi yap."

Blöfümü gördü ve onun için dans etmem gerekiyor. Bu nasıl oldu?

Bu nasıl benim hayatım?

Bu sabah uyandığımda tek yapmak istediğim derslerimi bitirmek, maça gitmek ve eve dönüp Conrad için ördüğüm atkının başına geçmekti.

Ama bir şekilde buradayım, kardeşimin rakibi için dans etmek üzereyim. En kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de bunu istiyor

olmam. Onun için dans etmek

istiyorum.

Üç yıl önce onu ilk kez oynarken gördüğümde beri onun için dans etmek *istiyordum*. Hem o hem de Ledger takıma girdiğinde.

Tanrım.

Bunu itiraf etmekten çok utanıyorum. Çok utanıyorum.

Ama mesele şu ki, onun futbol oynama şekli, sahada zarafet, güzellik ve belli bir umursamazlıkla hareket etmesi beni müzikle dolduruyor.

Yaptığı müzikten bahsetmiyorum bile... muhteşem.

Hip hop ve rock karışımı bir şarkı ve *balerin* kelimesi havada dalgalandığında, tutunduğum ağacı bırakıp ileri doğru adım atıyorum.

Şarkıdaki adam bana balerinim dediğinde *sanki*

Bana öyle diyorsun.

Onun için dans etmemi isteyen Vahşi Mustang.

Ve adam balerininin vücudunu bir striptizci gibi nasıl düşürdüğünü anlatmaya devam ettiğinde, kurumuş dudaklarımı yalamak ve terli ellerimi elbiseme silmek zorunda kalıyorum.

Gücenmem gerekirdi - bu şarkı pis, iğrenç seks kokuyor - ama gücenmedim. Gergin bile değilim.

İçimde en ufak bir tereddüt yok.

Bedenim heyecanla, kayan yıldızlarla uğulduyor ve gözlerimi bir saniyeliğine kapattığımda göz kapaklarımın arkasında ışık görüyorum.

Yine de yüzünde hiçbir şey göremiyorum. İfadesiz, gergin.

Ama derin bir nefes alıp kollarımı kaldırdığımda yüz hatları değişiyor.

Bir şekilde daha keskin ve yontulmuş ama aynı zamanda akıcı hale geliyorlar.

Sanırım ilk dönüşümü yaptığımda hafifçe ayrılan dudakları ve kalçalarımı ritme göre sallamaya başladığımda elmas gibi parlayan gözleri.

Ve bundan sonra onun için dans etme isteğim sınır tanımıyor.

Onun için dönmek, sallanmak ve hareket etmek için ölüyorum, gerçekten *ölüyorum*.

Kalçalarımı sallamak ve dudaklarımı ısırarak için.

Her sıçrayışında ve zıplayışında tetikte olan kurt gözlerinin içine bakmak için. Daha gergin.

Aslında tüm vücudu gergin, hatta heyecanlı görünüyor.

Etrafında dönerken tüm vücudu beni görüş alanında tutmak için hareket ediyor. Ben döndüğümde ayakları da dönüyor.

Kollarımı havaya kaldırdığımda yumruklarını sıkıyor.

Benimki titrek bir nefes aldığında onun ağzı da titriyor. Tanrım.

Reed Roman Jackson da benim kadar hevesli.

Aynı gerginlikte ve onu hiç böyle görmemiştim. Onu hiçbir şey için *heyecanlanırken* görmemiştim.

Bunun bilgisi, onun kalbinin de benimki kadar hızlı atıyor olabileceği ve alnındaki boncuk boncuk terin benimkiyle aynı olduğu bilgisi başımı döndürüyor.

Beni sarhoş ve uyuşturulmuş yapıyor ve onun ilgisiyle o kadar uçuyorum ki, şarkı kreşendos yaptığında ve son dönüşümü yaptığımda tökezliyorum.

Dünya devriliyor ve ben dengemi kaybediyorum. Yer ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibi görünüyor ve düşmekten başka çarem yok.

Ama beni son saniyede yakaladı.

Kolu belime dolanıyor ve ben yere düşmek yerine onun vücuduna çarpıyorum. Ellerim kaburgalarına indi ve parmakları kapüşonuna tutunuyor.

Zihnimde binlerce düşünce, binlerce his patlıyor, ama ilk göze çarpan yumuşak olduğu.

Kapüşonlusu.

Şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak, en rahat, en pelüş şey. Kardeşlerim için ördüğüm kazaklardan bile daha yumuşak.

Hemen ardından gelen düşünce, kapüşonlu sweatshirt'ünü sevmesine şaşmamalı.

Her zaman bunu takmasına şaşmamalı, çünkü onunla ilgili diğer her şey sert, haşin ve keskin.

Belimi saran güçlü kolu. Karnıma bastırıldığı kalçalarındaki güç.

Nefes nefese onun hayvani gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum:

"Bunu benden duymanın önemli olmadığını biliyorum ama..."

Yutkunuyorum, kapüşonunu daha sıkı kavriyorum, beynim bulanık ve dilim anlamadığım kelimeler kusuyor. "Ama bence sen harikasın. Sahada yani. O kadar muhteşem, umursamaz ve vahşisin ki... oyun tarzın. Sana Vahşi Mustang demelerine şaşmamalı. Şaşılacak bir şey değil..."

Utanarak sözümü

kesiyorum. Ne diyorum

ben? Bunu ona neden

söylüyorum?

Yapmamalıyım. Bunlar benim özel düşüncelerim. Düşünmemem gereken *hain* düşünceler.

"Neye şaşmamalı?" diye hışırıyor, güçlü ve kaslı kolu kolumu sıkıyor. Bel.

O zaman kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamıyorum. "Hayır. kızların neden seni izlemeden duramadığını merak ediyorum."

Seni izlemeyi neden bırakamadığıma şaşmamalı.

Bunu söyler söylemez yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi indiriyorum.

"Öyle," diyor.

Kafamı kaldırdım. "Ne?"

Belimi tekrar sıkıyor. "Önemli. Senden geliyor." "Oh."

"Ve sen bir prenses değilsin."

"Değil miyim?"

Başını yavaşça sallıyor, gözleri yoğun ve delici. "Sen bir perisin."

Dudaklarımı yalıyorum ve kurt gözleri parlıyor ve bir şey söylemek için karıncalanan ağzımı açıyorum - ne olduğundan emin değilim - o sırada bir bağırış geliyor.

"Jackson!"

Bu sesle gözlerim kocaman açılıyor ve kapüşonundaki parmaklarım daha da sıkılaşıyor.

Çünkü onu tanıyorum. O sesi ben de tanıyorum.

Tanıdığım, sevdiğim ve burada bulunarak tamamen ihanet ettiğim birine ait.

Kardeşim, Ledger.

Chapter 4

Kardeşim burada.

Bir şekilde beni buldu ve en nefret ettiği adama sarılmış durumdayım.

şu anda endişelenmesi gereken adam. Çok,
Çok endişeli.

Ama yle değil.

Hafifçe gülümseyip geri adım atarak elimden kolayca kurtulmadan
nce gözlerini ezberlemiş gibi yüzümde gezdiriyor.

Parmaklarım onun kapşonu olmadan boş hissediyor ama Ledger'ı tekrar
duyduğum için bunun üzerinde duracak zamanım yok.

"Ondan uzak dur."

Bunun zerine nihayet aklımı başıma topladım ve dönüp
kardeşime baktım. Bize doğru saldırıyor, yüz hatlarında öfke
titreşiyor.

Reed gibi kardeşim de uzun boylu ama Reed *kadar* uzun değil, kaslı
ve güçlü. Omuzları ve göğsü Reed'den biraz daha geniş ve Reed'e
bakışlarından, cssesini kendi avantajına kullanacağını hissediyorum.

Ama gerçekten bunun olmasını isterdim.

Ledger'in Reed'i neredeyse buldozer gibi ezmesi tehdidi, ki ister inanın ister inanmayın bu konuda *hala* hiç endişeli görünmüyor, mücadele edilmesi gereken tek tehditti.

Ama öyle değil.

Çünkü benim bir değil dört erkek kardeşim var ve her nasılsa *hepsi* Bura da. Hepsini.

Buraya *nasıl* geldiler? Beni nerede bulacaklarını nasıl bildiler?

Üniversitede olması gereken iki kişi bile, Stellan ve Shepard, ikizler.

Birbirlerine tıpatıp benziyorlar ve aynı zamanda uzunlar - yine Reed kadar uzun değiller - ve Ledger gibi yapıllılar, göğüs ve omuzları biraz daha geniş.

Ama en büyüğü en büyük kardeşim Conrad.

En uzun boylu - kesinlikle Reed kadar uzun - ve en geniş olanı da o.

Diğer üçü gibi sahneye saldırmıyor ama diğerlerinden yayılan saf öfkeden bile daha korkutucu bir amaçla, otoriteyle yürüyor.

İşte bu yüzden harekete geçip Reed'in önüne geçiyorum. "Ledger, dur," diyorum kollarımı kaldırarak.

Hâlâ bizden birkaç metre uzakta ve sesimi duyunca nihayet bana odaklanıyor. "Ne yapıyorsun lan sen? Ondan uzak dur, Callie."

"Ledger, ben -"

"Sana bir şey mi yaptı?" diye tükürdükten sonra arkamda duran nefretinin nesnesine baktı. "Neden ona sarılmıştın ki? Sana dokunmadığını söyle bana."

Başımı salladım. "Hayır, yapmadı -"

"Ya da ne?" Reed arkamdan sesleniyor, sesi eğlenme ve kışkırtma karışımı.

"Ya da bunu uzun zamandır yaşadığımız en eğlenceli gecelerden birine dönüştürebiliriz." Shepard, Ledger'ın hemen yanında duruyor ve rahatça omuz silkiyor.

"Bizim için eğlenceli. Sadece bilginiz olsun. Sizin için eğlenceli olup olmayacağından emin değilim ama yine de." Bunu söyleyen Stellan - daha ciddi olan ikizi- Shepard'ın hemen yanında duruyor.

Burada olduklarına inanamıyorum, Stellan ve Shep.

New York'ta olmaları gerekiyordu. Üniversitede. Kimse bana bu hafta sonu eve döneceklerini söylemedi.

Tanrım, burada ne yapıyorlar?

Hepsi tam önümde durmasına rağmen, *hala* dört aşırı korumacı ağabeyimin bir şekilde burada olduğumu anladığına inanıyorum.

Onlara olacağımı söylediğim yerde değil.

Gördün mü, yalan söylediğinde böyle oluyor Callie.

Kaslardan ve karanlık bakışlardan bir duvar oluşturarak hepsinin bu şekilde korkutucu görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Hepsi neredeyse aynı boyda ve yapıdadır ve Conrad hariç hepsinin kalın, siyah saçları ve kahverengi gözleri vardır.

Saçları birkaç altın telli kirli sarı ve gözleri koyu renk.

Mavi.

Görünüş olarak en yakın olduğum kardeşim o. en çok korktuğum kişi. Belki de ağabeyden çok baba figürüne benzediği içindir.

Gerçi şu anda hepsinden korkuyorum. Görünüşe göre

Reed'den değil.

Çünkü onlara daha yakın yürüyor ve böylece ona sağladığım yetersiz korumayı tartışmalı hale getiriyor. "O zaman doğru yere geldiniz. Eğlence başlasın."

Ve görünüşe bakılırsa eğlence kesinlikle başlayacak çünkü etrafımızda bir kalabalık toplandı.

Birisi müziği kapattı ve insanların çoğu etrafımızda bir tür yarım daire oluşturdu. Hâlâ mesafeliler ama kesinlikle izliyorlar.

Harika. Sadece harika.

Kardeşlerimin umurunda değil ama.

Reed'in küstah sözleri kaşlarını çatmalarına neden oldu ve her biri ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Conrad hariç.

Diğer kardeşlerimden biraz daha uzakta duran Conrad, "Callie, buraya gel," diyor.

Dövüşmeye hazır üç kardeşimden en büyük kardeşime bakarak derin bir nefes alıyorum. "Con, lütfen. O hiçbir şey yapmadı."

"Callie."

"O yapmadı -"

"Buraya gel."

İrkildim ve ona doğru yürümeye başladım. Ve ben bunu yapar yapmaz, diğer kardeşlerim yer değiştiriyor ve bedenlerinden bir tür sınır oluşturuyorlar, benimle dünyanın geri kalanı arasında bir çizgi, daha spesifik olarak o, çok açık bir koruyuculuk gösterisi.

Conrad'a ulaşır ulaşmaz ona, "Lütfen Con. O hiçbir şey yapmadı. Söz veriyorum ve -"

"Yalan söyledin," diyor.

Yüksek sesle, acı ya da öfkeyle değil.

Bunu gerçekçi bir şekilde söylüyor ve kalbim burkuluyor.

Sanki kardeşlerime hiç yalan söylememişim gibi. Tabii ki söyledim, ama bu büyük bir şey. Ciddi bir şey. Bunu biliyorum.

Dediğim gibi, tek bir kuralları var: her zaman nerede olduğumu bilmeleri gerekiyor. Böylece güvende olduğumu biliyorlar.

İstediğim her şeyi veriyorlar.

Kontrolcü ve hükmedici olsalar da - bu gösteride de görüldüğü gibi - makul olmaya çalışıyorlar. Nereden geldiğimi anlamaya çalışırlar.

Özgürlüğüme saygı duyuyorlar.

Yani burada hatalı olan

benim. "Özür dilerim,"

diye fısıldadım.

Conrad'ın göğsü bir nefesle dışarı fırlıyor ve öfke yerine hayal kırıklığı var. "Hadi eve gidelim."

Hâlâ kavgaya hazır görünen üç öfkeli kardeşime bakıyorum ve Conrad'a dönüyorum. "Özür dilerim. Yalan söylediğim için özür dilerim. Lütfen onlara kavga etmemelerini söyle. O hiçbir şey yapmadı."

Buna rağmen öfke görüyorum.

Geniş yüz hatlarının gerginleştiğini görüyorum.

"Hadi ama." "Ama Con -"

"Şu anda tek kelime

etme." Çenemi kapattım.

Sonra omuzlarımın üzerinden bakarak Conrad seslendi, "Sadece bir tane. Daha fazla değil."

Bunun ne anlama geldiğini ya da hangi kardeşle konuştuğunu bilmiyorum.

Ta ki bir gümbürtü ve çıtırtı duyana kadar. Ve kalabalıktan yüksek sesli solumalar ve mırıltılar.

Tam o sırada arkamı dönüyorum ve Ledger'ın Reed'in suratına yumruk attığını ve Reed'in elinin tersiyle ağzını sildiğini görüyorum, her nasılsa sırtışı hâlâ yerinde.

Ve *kanaması* var.

Oh Tanrım.

Her şeye rağmen ona gitmeye çalışıyorum, ama Con kolumu tutuyor,
Ben.

durduruyor Neyse ki burada beni önemseyen başka biri var.

O.

Kız kardeşi, Tempest.

Kalabalıktan ayrılır ve ağabeyinin yanına koşar.

dönüşü kardeşlerimin bana yaptığıнын aynısını yapıyor: ona ulaşmak için dünyanın onun içinden geçmesi gerektiğini söylercesine önüne geçmeden önce kaşlarını çatıyor.

Bu kardeşçe koruyuculuk gösterisi, Reed Roman Jackson'ın bu diğer yüzü karşısında kalbim tekrar sıkışıyor.

Kız kardeşinin tüm bu nefrete tanık olmasından utanıyorum ama en azından onun için burada. Ayrıca artık kardeşlerimle onun arasındaki kanın ne kadar kötü olduğunu biliyor.

Gözlerimiz çarpıştığında, *özür dilerim*
diyorum. Üzüntüyle gülümsüyor ve
benim hatam diyor. Pek sayılmaz.

Yani beni buraya getirmek için kafama silah dayamadı. Israr etti ve ben de kabul ettim. Hayır diyebilirdim ve tüm bu fiyaskodan kaçınabilirdim.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Her neyse, kardeşlerim tek yumrukla yetinmezler. Çünkü üçü de ona doğru bir adım atıyor ama Con buna engel oluyor.

"Yeter. Hadi gidelim."

Bundan nefret ediyorlar
tabii.

Ama ona itaatsizlik
etmiyorlar. Alışkanlıktan
sanırım.

O sadece benim değil, onların da baba figürü.

O bizim için kalan tek kişi. Bizi koruyan ve seven, bizi bir arada tutmak ve koruyucumuz olmak için savaşıyor.

Hâlâ bir aile olmamızın sebebi o.

Böylece geri çekildiler ve ben de rahat bir nefes aldım. Ama gitme vakti geldiğinde *ona* baktım.

Reed'e baktım.

Ona doğrudan bakmaktan kaçınıyordum. Kardeşlerim buraya geldiğinden beri - hala nasıl olduğunu bilmiyorum - ve o beni kollarının arasına aldığından beri ona sadece geçici bakışlar atıyorum.

Ama şimdi ona bakıyorum.

Sadece geriye baktığını görmek için.

Kurt gözleri, kanayan dudağı kadar parlıyor ve ışıltıyor.

Bakışlarında ne gördüğümü bilmiyorum ama her ne ise kalbimin göğsümde dönmesine neden oluyor. Hızlandırıyor, çarptırıyor ve sıkıştırıyor.

Bu kadar, değil mi?

Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Onu okulda göreceğim ama asla bu geceki gibi *göremeyeceğim*.

Ya da onunla konuşmak, yanında olmak ya da kapüşonuna dokunmak.

Ben de onun için asla dans etmeyeceğim. Bu düşünceyle dudağımı ısırdım.

Haydut düşündü.

Zaten istememeliydim ama istiyorum.

Ben yaparım ve

ben... "Hey,

Ledger!"

Reed bu gece ikinci kez, bu kez kardeşime seslenirken nefesimi kesiyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

Uzaklaşmaya başlayan Ledger durur ve arkasını dönüp ona bakar.

Reed artık yalnız değildir. Geniş gri gözlerle Ledger'a bakan Tempest'in yanı sıra kalabalıktan başkaları da ona katılmıştır.

Ellerimi iki yana açmış, bu işin kontrolden çıkmayacağını umuyor, diliyor ve dua ediyorum.

"Özür dilerim," diyor Reed, çenesini ona doğru sallayarak. "Ne için?"

"Bu gece kaybettiğin için." Sonra, "Hak etmiş olmana rağmen."

Etrafımdaki kardeşlerim öfkeden kuduruyor ve Mustang kampından bazı oyuncuların kıs kıs gülüşlerini izliyorum.

Ancak Reed yine de Conrad'ın kuralına uyar ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce ona parmağını çevirir.

Ama hareket edemiyorum.

Çünkü Reed yine bana bakmaya başladı.

Kurt gözleri birkaç saniye boyunca bana odaklanıyor ve vücudumu son bir kez taradıktan sonra kalabalığın arasına dalarken gözlerini kaçırıyor.

Ve sözünü tuttuğunu fark ettim, değil mi?

Onun için dans etmeden önce onu yapmaya zorladığım.

Kardeşimden özür diledi.

Bunu söyleyen partiden biriydi.

Partiden biri başkasına mesaj atmış. O da başka birine mesaj atmış ve Ledger nerede olduğunu bu şekilde öğrenmiş.

Önce beni aramaya çalıştı.

Onaylamak için sanırım. Çünkü bana şüpheyle yaklaştı ama telefonu açmadığımda ve mazeret olarak kullandığım arkadaşım dün okul bittikten sonra beni hiç görmediğini söylediğinde çok sinirlendi.

Conrad'ın Ledger'ı sakinleştirmek ve kontrolden çıkarsa durumu dizginlemek için geldiğini tahmin ediyorum. Böyle birçok olaya tanık oldu. Yıllardır ikisine de koçluk yapıyor.

Ve hafta sonu ziyaretiyle bize sürpriz yapmaya çalışan diğer iki kardeşim nerede olduğumu öğrendiklerinde, Ledger'ın takviyeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı onlar da geldiler.

En azından geçmiş deneyimlerimden böyle tahmin ediyorum - Ledger en küçük kardeş ve bana olduğu gibi, ağabeylerimiz de onu koruyor. Ona söyleyeceklerinden ya da Ledger'ın büyüdüğü için bundan hoşlanacağından değil ama yine de.

Her neyse, nerede olduğumu nasıl öğrendikleri dışında bana neden ya da ne olduğunu hiç söylemediler.

Aslında bana hiçbir şey söylemediler.

Dün gece eve varır varmaz bir şeyler söylemeye çalıştığımda bana da izin vermediler.

Con bana gidip biraz uyumamı söyledi ve geri kalanlar benimle konuşmadan dağıldılar.

Şimdi sabah oldu ve hala konuşmuyorlar.

Con çalışma odasına kapandı ve hepimiz o çalışırken onu rahatsız etmememiz gerektiğini biliyoruz. Geri dönüp her şeyi devralmak için üniversiteden ayrıldığında bizim için koyduğu temel kurallardan biri.

Diğer kardeşlerim hakkında hiçbir fikrim yok.

Evde değiller.

Yukarıda odamdayım, öğleden sonraki bale dersimden önce ödevlerimi yapmaya çalışıyorum.

Ama ugh, odaklanamıyorum.

Onlardan özür dilememe bile izin vermiyorlar. Benimle konuşmuyorlar bile. Onlar bile...

Kapı çalınıyor ve ben dik oturuyorum; yatağında kitaplarım önümde uzanıyordum ama şimdi onları kapatıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve "Evet?" diye sesleniyorum.

Kapı açıldı ve Con'u gördüm.

Kabaca "Hey" derken alnında hafif bir çatıklık var.

"Hey," diyorum

hevesle. "Bir saniyen

var mı?"

"Evet. Evet, kesinlikle."

Bunu daha da büyük bir hevesle söylüyorum ve odama girmek için omuzlarını hafifçe kamburlaştırmak zorunda kalacak kadar uzun olan en büyük kardeşim içeri giriyor.

İradem olmadan, aklım *ona* gidiyor.

Aklıma onun da aynı boyda olduğu gerçeği geliyor, değil mi?

Çocukluk odama girmek için dağ gibi omuzlarını kamburlaştırması da gerekecek miydi?

Tanrım, Callie. Şimdi olmaz.

Aptal düşüncelerimi yenmeye hazırım ama yapamıyorum. zorunda kaldım. Kendiliklerinden ortadan kayboluyorlar çünkü Con içeri girip kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz diğer kardeşlerimi görüyorum.

Arkasında geziniyorlardı ve teker teker onlar da içeri girdiler. Önce

Stellan, neredeyse kamburunu çıkaracak ama tam olarak değil.

Sonra Shepard,

Odamın onun erkekliği için fazla pembe olduğunu düşündüğü için yüzünü hafifçe buruşturarak içeri giren ve son olarak, yaşça bana en yakın olan ve bu nedenle her zaman en iyi arkadaşım olan kardeşim Ledger.

Odamda yerlerini almaları birkaç saniyelerini alıyor ve tecrübelerime dayanarak, onlar gelmeden önce nereye gideceklerini zaten biliyorum.

Ledger beyaz kapının yanında bulunan masama yaslanıyor.

En gürültülü olan Shepard, masa sandalyemi sürüklüyor, etrafında döndürüyor ve kollarını arkalığa dayayarak ters oturuyor.

Stellan odanın uzak tarafındaki penceremin yanında durmaya gidiyor. Bunu yapmasının nedeni Con'un odanın sağ tarafındaki koltuğa oturacak olması.

Bir saniye sonra bunu yapar ve Stellan Con'un sağ koludur.

Belki de Stellan en büyük ikinci ocuk olduğu için - ikizi Shepard'dan üç dakika büyük - ve bu yüzden Con her zaman en çok ona güvenmiştir. Stellan ve Shepard Con'dan sekiz yaş küçük olsalar bile.

Hepsi yerlerini aldığında ve hala konuşmadıklarında, özür dilemek için ağzımı açıyorum ama Shep'in Ledger'a dirsek attığını fark ediyorum ve Ledger sanki uyanmış gibi "Doğru" diye mırıldanıyor.

Arkasından bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Etrafına saten pembe kurdele sarılmış bebek pembesi dev bir kutu ve her şeye rağmen kollarım onu almak için havaya kalkıyor.

stte pembenin daha koyu bir tonunda *Buttery Blossoms* yazıyor.

şehirdeki en *sevdiğim*, *en sevdiğim* fırın ve şimdiye kadarki en iyi keklere sahipler.

Hatta oradan aldığım en sevdiğim kek olan Fıstık Ezmesi ieği'nin bir resmini duvarıma astım.

Aslında duvarımda en sevdiğim şeylerin resimleri asılı. Bale resitallerim, pointe ayakkabılarım, Bardstown Lisesi.

Heyecanla nce Ledger'a sonra da tüm kardeşlerime bakıyorum. "Bana kek mi aldınız?"

Ledger omuz silkiyor. "Evet."

Shep de omuz silkiyor. "Onlar senin favorin."

"Ve onlara yeterince sahip olamıyorsunuz," diye ekliyor

Ledger. Bu doğru, ben alamıyorum.

Çoğunlukla balerin olduğum ve kiloma dikkat etmem gerektiği için. Sağlıklı yaşam ve sağlıklı beslenme falan ama aman Tanrım, bunlara karşı büyük bir bağımlılığım var.

Zehirli ama umurumda değil.

Kutuya sarılıyorum, kalbim doluyor. "Bu sabah oraya mı gittiniz? Çünkü ben hepinizi arıyordum."

Shep ellerini havaya kaldırarak cevap veren ilk kişi oldu. "O pembe dükkâna adımımı atmayacağım. Hiçbir koşul altında, yani hayır. Bir arkadaşımı görmeye gittim."

Ben cevap veremedenden Ledger gözlerini devirdi. "Amy'yi kastediyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "Yine mi döndünüz?"

Amy, Shep'in lisedeki bir dargın bir barışık kız arkadaşı ve ondan *gerçekten ama gerçekten* hoşlanıyorum. O da benim gibi dans etmeyi ve örgü örmeyi seviyor ve sonunda birlikte olmalarını görmeyi çok isterim.

Ama Shep aptalın teki ve üç yıl önce üniversiteye gittiğinde ondan ayrılmış.

Onu şehirde gördüğümde hep kötü hissediyorum; hala ona çok aşık.

Shep, "Siktir et, hayır," diyor.

"Neden olmasın? O harika biri, Shep. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim." Sonra sırtıttı. "Ondan hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum.

çok.

"

"Evet, o ve arka bahçesindeki jakuzi." Ledger kıs kıs güler. Shep'in sırtışı daha da büyür. "Evet, kesinlikle. Jet spreyleri var,

Dostum. Onunla yarışamazsın. O jakuzi senin hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabilir, küçük kardeşim."

"Oh, anlayabilirim. Çok şey anlayabilirim." Ledger, Shep'in oturduğu sandalyenin ayaklarına şakacı bir şekilde tekme atıyor. "Aslında, geçen hafta küçük kız kardeşi Jessica'yla bunu anladım."

Shep, Ledger'a döner. "Gerçekten mi? Sen ve -"

Ama o devam edemedenden ben ciyaktım, "İğrenç. İkiniz de."

Aynı anda Stellan da konuşur. "Yeter. Tamam mı? Görkemli savaş hikayelerinizi daha sonra paylaşabilirsiniz."

Ugh.

Ne oyuncular ama.

Bazen Reed'den bu yüzden bu kadar nefret ettiklerini düşünüyorum. Çünkü onun da tıpkı kendileri gibi olduğunu biliyorlar.

Ledger ve Shep sustular ve kimse başka bir şey söyleyip konuşmayı tekrar bölmeden önce, "Neden beni getiriyorsunuz? cupcakes?"

Ledger, Stellan ve Con'a yan gözle bakar. "Çünkü sen bizim kardeşimizsin." Ciddileşen Shepard başını sallar. "Ve seni seviyoruz." "Biz de size saygı duyuyoruz," diyor

Ledger. "Ve seçimlerinize." Sırada Shep var.

"Ayrıca bağımsızlığınız" diye ekliyor Ledger, repliklerini ezberlediklerini düşündürerek.

Shepard bir sonraki saniyede beni haklı çıkardı. "Evet, buna saygı duyuyoruz

" Sonra kaşlarını çatarak başını Stellan'a doğru eğiyor. "Bekle, bu mudur yani? Onun bağımsızlığına saygı duyuyoruz." Bana bakarak, "*Stella* bu sabah öyle bir şey söyledi ki, akşamdan kalma aklım başımdan gitti," diye açıklıyor.

Ledger'ın *Stella*'ya yine kıs kıs güldüğüne eminim. Bu gerçekten benim hatam.

Çocukken Stellan diyemediğim için ona Stella derdim ve bu çok tuttu. Ve şimdi Shep ne zaman Stellan'ı kızdırmak istese ona Stella diyor.

Düz bir bakışla Shep'i izleyen Stellan'a özür dileyen bir ifadeyle bakıyorum. "Yüzünü seviyorsun, değil mi?"

Shepard kıkırdar çünkü onlar tek yumurta ikizidir. "Sana değil ama."

"Evet, konuşmaya devam et, ben de senin için yeniden düzenleyeyim." Hâlâ kıs kıs gülen Ledger'a bakıyor. "Seninkini de."

Kardeşlerimin en yaramazları Shep ve Ledger yine sustuklarında - ama mutlu bir şekilde değil - Stellan bana bakarak konuşuyor. "Bak, ne Bu moronların söylemeye çalıştığı şey, dün gece dev bir eşek gibi davrandığımız. Biz

Bir ordu gibi içeri dalmamalıydın. Ama bizi korkuttun, hepimizi. Değil mi? Yalan söylemek senin tarzın değil ve biz sana bir şey olduğunu düşündük. Düşündük ki -"

Ledger o anda, sanki her şeyi içinde tutuyormuş gibi patlar. "Onun bir şey yaptığını düşündük, tamam mı? Yardımımıza ihtiyacın olduğunu düşündük." O

başını öfkeyle sallıyor. "Seni ondan kurtarmak için bize ihtiyacın vardı ve..." "Dikkatli olmalısın" demeden önce bir saniye sessiz kalıyor.

"Biliyorum ve öyleyim. Ve -"

"Hayır, bu... gerçekten dikkatli olman gerekiyor. *Gerçekten.*"

"Tamam," diyorum Ledger'ın ciddi ses tonuna kaşlarımı çatarak.

"Öyleyim."

"Anlamıyorsun." Sertçe iç çekti. "Mesele şu ki... siktir et. Mesele onun çekici olması. İyi görünümlü, yakışıklı, her neyse. Benden daha fazla değil, ama yine de."

"Ne?" Kafam çok karıştı.

Shepard homurdandı.

Stellan'ın dudakları da seğiriyor.

Shep kaşlarını kaldırarak, "Evet, bir de şu var ki Calls, küçük kardeşimiz ona aşık olduğunu söylemek istiyor," diye ekliyor.

Ledger Shep'in kafasına vururken Stellan kıkırdar. "Siktir git, ahbap. Bir şey açıklamaya çalışıyorum."

"Gerek yok. Anladık," diyor Shepard ve dirseğiyle Ledger'ın karnına vuruyor.

Ledger karnını ovuşturarak yüksek sesle devam ediyor: "Anlatmaya çalıştığım şey, bundan faydalaniyor," diyor. "Görünüşünden. Kızlar onun karşısında aptallaşıyor ve o da bu aptallıkları onlara karşı kullanıyor. Ve sen benim kız kardeşimsin. Seninle uğraşmak zorunda. Çünkü bu sezonu benim kazanacağımı bilecek kadar zeki. Geçen sezon gibi. Bu yüzden ondan uzak durmalısın Callie. O lanet olası bir pislik, tamam mı?"

Sonunda özür dilemek için penceremi açtığımda dudağımı ısırıyorum.
"Biliyorum ve özür dilerim. Oyununu mahvetmek istemedim ve -"

"Bu futbol rekabetiyle ilgili değil." Bu

Conrad'ın sesi.

Şimdiye kadar sessiz bir şekilde yerinde oturuyor, diğerlerinin konuşmasına ve şakalaşmasına izin veriyordu. Ama sanırım artık sabrı tükeniyor çünkü Shep ve Ledger'ı sert bakışlarla süzdükten sonra bana dönüp öne doğru eğiliyor ve dirseklerini kalçalarına dayıyor. "Çok şeye tahammül edebilirim. Yıllar boyunca çok şeye tahammül *ettim*. İsyanlar, evreler, öfke nöbetleri. Ama ben güvenliğinizi ilgilendiren yalanlara tahammül edin."

Sözlerinin etkisini göstermesi için duraklıyor ve gösteriyor da. Çünkü öyle.

Hoşgörölüydü yani. Hem de çok.

Açıkçası, grubun daha asi olanları Shepard ve Ledger'dan. Shepard'ın okuldan uzaklaştırılma sebebi şaka yapmak ya da okulun en yakınında kızlarla öpüşmek. Ledger'ın öfkesiyle başını belaya soktuğu tüm zamanlar. Stellan'ın bile, diğer ikisi kadar sık ya da şiddetli olmasa da, kendi anları oldu.

Ve bir de ben varım.

Ben bir kızım.

Kardeşlerimin anlaması için tamamen farklı bir tür, ama ellerinden geleni yaptılar.

Özellikle Conrad.

Bale yüzünden ve yeterince iyi olmadığım için ağladığım onca zaman. Baleyi çok sevmeme rağmen, bale yapmak için bana yeterince zaman bırakmadı.

Bu yüzden eğlenceli yatıya kalmalardan ve çay partilerinden hep dışlandım. Bu yüzden tüm erkek kardeşlerim beni evde eğlendirir, benimle oynar, hayali Benimle çay iç.

Bir kızın yaşadığı onca şeyden bahsetmiyorum bile.

Conrad'ın daha önce hiç aklına gelmeyen ama başvuracak başka kimsemiz olmadığı için yapmak zorunda kaldığımız bir şey.

Tamponlar ve sütyenler ve hormonlar ve ergenlik hakkında ciddi konuşmalar ve seks

· Yani çok fazla şeye tahammül etti. Ve ona yalan söylediğim için nefret ediyorum.

"Size düşündüğümüzden daha sert davranmış olabiliriz," dedi. devam ediyor, ciddi lacivert bakışları üzerimde. "Ama endişelendiğimiz içindi. Stellan'ın dediği gibi, yalan söylemek sana göre değil ve sana yalan söylemek *zorunda* kalmayacağın kadar özgürlük verdiğimi düşünmek istiyorum."

"Biliyorum Con," diyorum pişmanlıkla. "Biliyorsun. Sana onun partisine gideceğimi söylersem kızarsın diye korktum ve -"

Ledger sözümü keserek, "Evet, öyle olurduk," diyor. Con ona baktı. "Çıkıntı."

Ledger sustu ve Con bana döndü. "Onun partisine ya da yakınına gitmeni istemememizin nedeni Gereksiz, lüzumsuz bir futbol rekabeti. Bu bir oyunla ilgili değil. Mesele Reed Jackson'ın bir serseri olması."

Con'un çenesi sanki Reed hakkında konuşmaya bile dayanamıyormuş gibi birkaç saniyeliğine kasılıyor ve tik tak ediyor. Benim yanımda onun adını söylemeye bile dayanamıyor.

"O sadece kendini düşünen zengin bir serseri. Onu tanıyorum ve onun gibileri bilirim. Onun gibiler bencil, güvenilmez ve umursamazdır. Onun gibi adamlar kuralları ya da insanları umursamazlar. Sadece kendilerini önemserler. Onun gibi adamlar sorumluluklarla başa çıkamazlar. Arkalarında bıraktıklarına dönüp bakmadan çekip giderler."

Neden bilmiyorum ama sanki Con tecrübelerinden bahsediyormuş gibi geliyor **a m a** ben daha soramadan devam ediyor: "Yani ondan uzak durmanı istemememizin nedeni onun senin için iyi olmaması. Sana layık değil.

O seni hak etmiyor. Sana ne dediğimi anlıyor musun, Callie?

O sana göre biri değil. Ondan uzak durmalısın çünkü daha iyisini hak ediyorsun ve çünkü sen akıllısın. Onun kurbanı olan diğer kızlardan daha zekisin."

Chapter 5

Ondan kaçıyorum. Tam olarak değil.

Beni kovalıyor falan değil. Kovalamıyor.

Aslına bakarsanız, koridorlarda gezinirken, hem erkekler hem de kızlar tarafından tapılıyorken, Cuma gecesinin hiç yaşanmadığını düşünebilirsiniz.

Onun partisine hiç gitmediğimi. Kaçmaya çalışırken beni hiç yakalamadı. Ve onun için hiç dans etmedim.

O geceye dair tek kanıt, dudağındaki yarık ve çenesindeki morluk.

Dört gün sonra bile, Ledger'ın üzerine bıraktığı zamanki kadar kızgın ve kırmızı görünüyor.

Onu her gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bacaklarım ona gidip dokunmak için kaşınıyor. Ona dokunmak için. Ama dokunamıyorum.

Bu yüzden kaçıyorum.

Onu gördüğüm anda arkamı dönüp gidiyorum, zaten genelde de öyle yapardım ama bugünlerde acımasızım. Eğer görüş alanıma girerse, eğilip

Kafamda. Onu düşünmeye başladığım an, kafamı kapatıyorum.

Ayrıca, beni düşünüyor gibi değil.

Dediğim gibi, ona baktığınızda Cuma gecesinin nasıl geçtiğini anlamazsınız bile.

Çürükleriyle ilgilenen kızlardan bahsetmiyorum bile. Hatta bugün avluda üçüncü sınıftan bir kızın yarasını okşadığını gördüm.

Sanırım uzanıp öptü bile. Emin değilim. Parmak uçlarına çıktıktan sonra ne yapacağını görmek için beklemedim.

Bu yüzden evet, Cuma gecesini bir anormallik olarak görmeli ve önemli olana odaklanmalıyım.

Benim başrolde olduğum dans gösterisi. Evet, başroldeyim.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Çünkü ben birinci sınıf öğrencisiyim ve asla birinci sınıf öğrencisini seçmezler. Genelde üçüncü ya da son sınıftan birini seçerler.

Aslında çok gurur duyuyorum.

Keşke bu kadar zor olmasaydı.

Yani, oldukça kolay bir rutin. Dansın kendisi klasik bale ve çağdaş koreografinin bir karışımı. Burada daha önce yapmadığım bir şey yok.

Ama.

Son kısmını bir türlü beceremiyorum. Pozisyonları tutmakta, baldırlarımın sabit kalmasında, ayak parmaklarımın ağırlığımı taşımasında sorun yaşıyorum.

Yani aslında her şeyde sorun yaşıyorum ve sadece pes edip ağlamak istiyorum.

Yani, ayak parmaklarımı benimle işbirliği yapmaya ikna edemezsem nasıl bir balerin olabilirim ki?

Berbat bir tane.

Okul biteli saatler oldu ama ben oditoryumdayım.

Doğru.

Ama yapamam.

Çünkü artık yorgunum. Uzuvarım bitkin ve eve gidip saatlerce küvette beklemek, ayak parmaklarımdaki sıyrıkları temizlemek istiyorum, bileğimi sarın ve bir kova dolusu ağrı kesici alın.

Eşyalarımı topladım, müzik setinin fişini çektim ve sahne arkasında bulunan depoya götürdüm. Kapıyı açıp ışığı yaktım ve ağır ekipmanı en uçtaki raflardan birine yerleştirdim.

Bunu yaptığım anda bir şey duyuyorum, bir gıcırtı, bir ayak sesi, bir tıkırtı ve kim olduğunu bilerek - *umarak* - etrafımda dönüyorum.

Ve haklıyım.

Bu o.

Deponun artık kapalı olan kapısına yaslanmış, gri gözlerini bana dikmiş. Ve sadece onu gördüğümde, sırrımın, Tehlikeli bir dilek gerçekleşti, nefes almayı bıraktım.

Zaten nefes almama da gerek yok çünkü coşku damarlarımda havai fişek gibi patlıyor.

O burada.

İşte. Sonunda.

Kalbim sanki onun gelip beni bulmasını bekliyormuş gibi çarpıyor.

Ben.

Ondan uzak durmak için her türlü çabayı göstermeme rağmen koşmak için.

Ağzımdan çıkan kelimeler hissettiklerimin tam tersi olsa bile.

"Burada olamazsın."

Güzel.

Güzel, bu akıllıca.

Ona söylemem gereken şey bu. O kötü bir adam, unuttun mu?

Ne hissettiğimin bir önemi yok.

Böyle şeyler hissetmem mantıklı bile değil.

Bunun üzerine Reed ayaklarının üzerinde kayar ve sanki hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi kapıya daha da yaslanır. "Evet, neden olmasın?"

"Çünkü Ledger burada," diyorum ona, ayaklarım son birkaç gündür yaptıklarını yapıyor, onu görür görmez yanına gitmek için can atıyorum.

Ama ayak parmaklarımı yere basıp onları durduruyorum. "Ne olmuş yani?"

Tanrım.

Bu neden bu kadar çekici? Onun pervasız, gözü pek, *kural* tanımaz tavrı.

Belki de ben hiç bir kuralı çiğnemediğim içindir.

Belki de daha önce hiç kimsenin bir kuralı bu kadar az dikkatle çiğnediğini ve bunun sonuçlarının bu kadar korkunç olduğunu görmediğim içindir, yani kardeşlerimden dayak yemek.

Kollarımı geri çekip arkamdaki rafa tutunuyorum. Böylece olduğum yerde kalıyorum. Bunu yapmak gittikçe zorlaşsa da.

"Kütüphanede, beni eve götürebilmek için işimi bitirmemi bekliyor. Ve ben geç kalamam. Sonra olmaz..." Çenesinin sol tarafında duran, hâlâ çok taze görünen ve kırmızı olan morluğa bakarak devam ediyorum.

Hafif kirli sakalla gölgelenmiş çenesinden nefret ediyor olmalı.

Bakışlarımın altında, parmaklarıyla işaret ediyor. "Cuma gecesi."

Hatırlıyor.

Bir aptal gibi, önce bunu düşünüyorum.

Hatırlayıp hatırlamaması önemli değil. Önemli olan, gitmesi gerektiği.

Başımı sallayarak fısıldıyorum, "Evet."

"Yani sana göz kulak oluyorlar."

Onlar değil.

Dediğim gibi, kardeşlerim bana tüm özgürlüğü verdiler. Bana hep güvendiler.

Bu benim.

Geçen cumayı telafi etmeye çalışıyorum.

Özür dilemeye ve bana kek getirmeye gelmelerinden sonra, bunu yalanımı telafi etmek için yapıyorum.

Bazı kızlar için çok fazla olabilir - gençler yalan söyler, değil mi? - ve ben

Bu.

Ama o kızların benimki gibi harika erkek kardeşleri yok. Onlar kardeşleriyle benim gibi eşsiz bir bağ paylaşmıyorlar.

Başımı salladım. "Benim yüzümden. Onlara yalan söyledim."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ve kendini bir caninin pençelerinde buldun."

Bunu söylediğinde kalbim küt küt atıyor, o gece ona söylediğim terim. Ve bu mükemmel bir terim.

Kötü adama benziyor. Muhteşem bir kötü adam.

Güzel kurt gözlü ve mermer tenli. Çenesi çok keskin ve Elmacık kemikleri çok yüksek. Geniş omuzlar ve ince bir bele doğru daralan büyük bir göğüs.

Vücudunun her parçası büyük ve tehditkâr görünüyor. Bu çürük bile tehlikesini artırıyor.

"Gitmelisin," diyorum ona, nefes nefese.

"Ama işte buradasın, değil mi? Yine pençelerimdesin," diye mırıldanıyor, söylediklerimi tamamen görmezden gelerek.

Öyleyim.

Benim de kaçışım yok. Arkasındaki kapıya bakıyorum, ister inanın ister inanmayın bu çok zor çünkü yüksek bedeniyle her şeyi örtüyor.

"Kapı neden kilitli?" Ona sordum.

"Benden kaçıyordun," diyor.

"Değilim," diye yalan söylüyorum, harika hayatıyla çok meşgulken bunu nasıl bildiğini merak ediyorum.

"Ve bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Sözleri tehditkâr bir şekilde havada asılı kaldı ve ben de "*İzin veriyor musun?*" diye sordum. "Evet."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu... suç değil mi?" "Öyle mi?"

Nefesimi sertçe veriyorum. "Evet, öyle. Bir kızı isteği dışında bir dolaba kilitleyemezsin. Sırf kaçmasını istemiyorsun diye."

Yüz hatlarından eğlenceye benzer bir şey geçiyor. "Doğru. Sanırım böyle bir şey duymuştum."

"Sen -"

"Ama aynı zamanda, onu iradesi dışında tuttuğumu da sanmıyorum. Tutuyor muyum?"

Yutkunuyorum ve rafın kenarına sıkıca tutunuyorum. "Neden çılgılık atmıyorum ve sen de bunun benim isteğim dışında olup olmadığını öğrenmiyorsun?"

Bu sadece onun sırtmasına neden olur. "Sen neden yapmıyorsun? Bakalım kardeşine ulaşacak mı ve seni kurtarmaya gelecek mi?" Yanındaki yumruğunu esnetiyor. "Geçen Cuma için ona eşdeğer bir çürük vermek isterdim."

Kalbim yerinden fırladı. "Yapmazsın."

"Yapmaz mıydım?"

"Hayır. Çünkü... Çünkü o gece ondan özür dilemiştin," diye hatırlatıyorum ona, bana verdiği sözü tuttuğu düşüncesiyle ürpertimi bastırmaya çalışarak. "Sen sözünü tuttun."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, belki de söyledikleri kadar kötü olmadığınız anlamına geliyor."

"Evet, hayır. Tam da söyledikleri kadar kötüyüm." Ellerini cömert bir jest yapar gibi açtı. "İstersen sana göstermekten mutluluk duyarım. Tek yapman gereken çılgılık atmak."

"Burada olduğumu nereden biliyorsun?" demeden önce uzun ve dikkatli bir süre onu inceledim.

"Seni pencereden dans ederken gördüm," diyor.

"Yaptın mı?" Şaşırarak sordum.

"Uh-huh." Gözleri ısınıyor ve tüm öfkem erimenin eşiğinde gibi görünüyor. "Dönüyordun. Çok hızlı. Ve ben durdum."

"Neden?"

Dudaklarını yalıyor ve o gece onun için dans ettiğimde ne kadar heyecanlı görüldüğünü hatırlıyorum.

Bana peri dediğinde. Tanrım.

Tanrım.

Bana öyle dedi, değil mi?

Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Onun sözlerini, daha önce kimsenin bana söylemediği sözleri düşünmemeye çalışıyorum.

Peri.

"Çünkü görünüşe göre sen döndüğünde ben duruyorum. Dans ettiğinde ise izlemek zorundayım," diyor alçak, hafif sert bir sesle.

Ve aniden ben de aynı şekilde hissediyorum. O gece yaptığım gibi. Sıcak ve huzursuz. Uzuvarım uğulduyor.

"Berbattım," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Bunu ona söylemeli miyim emin değilim. Ama söyleyeceğim. Neden bilmiyorum ama ona gerçeği söylemek zorundayım.

Yutkunarak fısıldadım, "Rutinim. Bunu yapamam. Yani, yapabilirim. Ama her şeyi berbat ediyorum."

Kaşları daha da çatılıyor. "Bunu sana biri mi söyledi?"

Başımı salladım. "Hayır. Şu ana kadar herkes çok nazikti. Ama bu pozu, developpé écarté devant'ı, dizlerimin üzerine çökmeden önce sekiz sayı kadar tutmam gerekiyordu ama ben sadece dört falan yapabildim. O zaman bile baldırlarım titriyordu.

Bunun ne kadar büyük bir suç olduğunu biliyor musun? Düz ve sabit duramamak. Çok büyük bir suç. Çok büyük."

Öyle.

Eğer beni atmazlarsa ben de kendim istifa edeceğim çünkü bu bir rezalet.

Nedense dudakları seğiriyor. "Ayak parmaklarının üzerinde ne kadar durduğunu kimsenin fark edeceğini sanmıyorum."

Gözlerimi ona dikip eğleniyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü seni dizlerinin üzerinde görünce dikkatleri çok dağılacak." Çenesini bana doğru eğdi. "Özellikle de bu şekilde."

Birden kostümün içinde olduğumu fark ettim.

Üç saattir bunu giyiyorum ve tamamen unutmuşum. Reed'in beni ilk kez bunun içinde gördüğünü tamamen unutmuşum.

Beyaz bir mayo ve açık yeşil bir tütü.

Kanatlarım olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ağırlar - gerçi bu kadar uzun süre giydikten sonra Omuzlarım uyuştığı için artık ağırlıklarını hissetmiyorum - ve beyaz kürkten yapılmışlar. Beyaz kurdeleye benzer iplerle omuzlarıma asılıyor ve omurgamla kollarımda hışırdıyor.

Bir peri gibi.

Hayatım boyunca mayo ve tütü giydim, bu yüzden o bana tepeden tırnağa bakana kadar bunun ne kadar açık olabileceğini fark etmedim.

Kostümün ne kadar sıkı olduğunu ve üzerime ikinci bir deri gibi oturduğunu. Vücudumdaki her kıvrak kası, her narin kemiği nasıl da öne çıkarıyor.

Ne kadar açıktayım.

Ormanda olduğumdan bile daha fazla.

Ve kendimi durduramadan, "Bu benim tütüm." dedim.

Gözlerini tekrar yüzüme çevirdiğinde, onları gördüğüm en koyu renkteydiler.

Sıvı ve ateşli.

"Öyle mi?" diye neredeyse hoşgörülü bir tonda mırıldanıyor.

Titreyen ellerimi öne doğru uzatıyorum ve fırfırlı kumaşın izini sürüyorum. "Etek gibi bir şey."

"Peki bunlar ne?"

Ayaklarımı işaret ediyor ve ben aşağı bakıyorum. "Uh, onlara pointe deniyor

ayakkabılar." Yukarı bakarken kıkırdıyorum. "Bilirsin, insanlar balerinlerin en çirkin ayaklara sahip olduğunu söyler. Hepsi şişmiş, morarmış, kesilmiş ve -"

"İnsanlar aptaldır."

"Ama -"

Konuşmayı kesiyorum çünkü bir şey onu harekete geçiriyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama doğruldu ve bana doğru yürümeye başladığında olduğu yerde, kapının yanında kalma şansının ne olduğunu merak ediyorum.

Büyük bir alan değil, bu yüzden ona ne halt ettiğini sormak için aklımı topladığımda, o çoktan buradaydı.

Zaten bana dokunuyor.

Bana değil.

Kanatlarıma dokunuyor. Ya da onlardan birine aslında.

Bir tehdit gibi tepemde dikilen Reed, beyaz kapüşonlu ve zonklayan b i r morluk içinde lezzetli, muhteşem bir tehdit gibi uzanıyor ve parmağını kanadımın kenarına sürtüyor. Çılgınca, omurgam bu dokunuşla yukarı kalkıyor. Sanki sahte kanadım yerine tenime dokunuyormuş gibi.

Gözleri eğilmiş bedenime kayıyor ve daha önce şeklini göremediyse bile şimdi kesinlikle görebiliyor.

Kaburga kemiklerimi, karnımın çukurunu görebiliyor. Gerçekten küçük ama çıkık göğüslerimi.

"Bu kanatlar ne için?" diye soruyor, gözlerini benimkilere dikerek.

"Karakterim için."

"Bu hangi karakter?"

"Ben bir periyim."

Dudaklarında hafif, orantısız bir gülümseme belirirken bile gözleri nedense büyüyor. "Demek haklıymışım, ha?"

"I -"

Parmaklarının arasındaki kürkü ovuşturarak cevap veriyor: "Sen bir perisin. Bir peri gibi dans ediyorsun." Gözleri yüzümde, topuzumda geziniyor. "Sen de bir peri gibi görünüyorsun."

Bir an için nefesim kesildi.

Kalp atışlarımı da kaybediyorum. Mantıklı düşüncelerimi.

Bacaklarımın uzamasının ve ona yaklaşmamın tek açıklaması bu.

"Yine de ben aptal bir periyim."

"Nasıl yani?"

"Çünkü ben düşmanıma aşık oldum. Şarkıda."

"Düşmanına."

"Evet, bir insan. Perileri avlaması gerekiyordu."

"Peki ya o?" diye soruyor, parmakları hâlâ kanadıyla oynuyor ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "O da sana aşık mı?"

"Evet." Yutkunuyorum, parmaklarım tütümü yumrukluyor. "Ya da öyle olduğunu düşünüyorum."

Ama yalan söylüyor."

"Neden?"

"Çünkü beni kullanıyor. Beni tuzağa düşürüp ailesine geri götürmek istiyor. Ben onun ilk avı olmalıyım."

"Ne göt herif ama."

"Herkes beni onun hakkında uyarıyor. Tüm peri arkadaşlarım ve ailem. Ama ben onları dinlemiyorum. Onun bir kahraman olduğunu düşünüyorum."

"Ama değil, değil mi?"

"Hayır, o benim hikayemdeki kötü adam."

Gözlerinde bir ateş yanıyor, sıcak ve o kadar canlı ki beni yakıyor.

"Evet, kötü adamlar hakkında bir şeyler biliyorum."

Kalbim nedense göğsümde sıkışıyor. "Adı Romeo." "Romeo."

"Evet. Şarkıda."

"Sen de Juliet olmalısın o zaman."

Başımı salladım. "Ben aslında Juliet'im." Sonra, "Benim adım. Calliope Juliet Thorne." "Calliope Juliet Thorne," diye tekrarlıyor zengin ve kalın sesiyle.

Ayrıca pürüzsüz.

Ve sanki kanadımın kenarlarını koparmak yerine, uzun parmaklarıyla sinirlerimin uçlarını döndürüyormuş gibi hissediyorum. Ve bunu yapıyor Sırtımın küçük bir yerinde, böylece omurgam onun için daha da eğiliyor.

O da çabalarımı takdir ediyor.

Gözlerini bir kez daha gerilmiş bedenimde gezdiriyor. "Ve sen de Reed Roman Jackson'sın."

"Adımı biliyorsun, ha?"

"Bu bir sır değil. Tam adın. Kızlar bunu sık sık söyler. Bir dua gibi." Sırıttıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, biraz sinirlenerek. "Sana Romeo da diyorlar." Gözleri kısıldı. "Ne?"

Başımı salladım. "Çünkü herkes Roman'ın Romeo'nun başka bir versiyonu olduğunu biliyor."

"Evet, saçmalık."

Sinirlenmesine gülümseme sırası bende. "Sorun değil. Bunu sevgiyle yapıyorlar.

Ama dikkatli olmalısın."

"Neye karşı?"

"Bana yaklaşmaktan." Kaşlarını kaldırıyorum. "Ben Juliet'im, Hatırladın mı? İsimlerimiz trajik. Shakespeare'vari. Birlikte kötü şans getiriyoruz. Bu yüzden belki de beni bir dolaba kilitlememeli ve benden uzak durmalısın."

"Yoksa ne olur?"

Sonra şürüğüne bakıyorum. "Ya da kardeşlerimden dayak yersin." "Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"Biliyorsun -"

"Ayrıca Shakespeare ne biliyor ki?" "Ne, Shakespeare her şeyi bilir."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki o zaman, bu konuda bir şeyler yapmaya ne dersin?" derken başını yana eğiyor.

"Ne hakkında bir şey yapacaksın?" "İsimlerimiz."

"Ne?"

Reed bana bir açıklama yapmak yerine gözlerini yüzümden uzaklaştırıp kanatlarıma odaklanıyor. Aynı anda hem çok ağırlaşan hem de çok hafifleyen beyaz kürklü kanatlarıma.

"Ben sana adımla seslensem, sen de bana kendi adınla seslensen nasıl olur?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Senin adın."

"Peri," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar yüzüme geliyor ve beni bir kez daha yakıyor. "Sana Peri diyebilirim."

Yutuyorum.

Peri.

Bana Peri demek istiyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben de onun sözlerini tekrarladım. "Bana Peri demek istiyorsun."

Bana cevap vermek yerine kurt gözlerini bir kez daha yüzümde gezdirdikten sonra geri adım atıp dokunuşunu geri çekiyor.

"Görüşürüz, Fae." Bununla

birlikte ayrılmaya başlar.

Sanki nefeslerimi, dengemi bir tanesiyle yok etmemiş gibi

kelim

e. Fae.

Ancak bir saniye sonra durur ve cebinden bir şey çıkarır.

Gözlerini benden, kabaran, titreyen bedenimden ayırmadan, yanındaki rafa koyuyor.

"Neredeyse unuttuyordum," diyor. "Bu senin için."

Gözlerimi onun delici bakışlarından ayırmak zor ama bana ne getirdiğini bilmek istiyorum. Bir zarf, mor ve güzel, bu karanlık dolapta hiç yeri yokmuş gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Ona dönüp bakarak soruyorum. "Bir davetiye."

"Neye?"

"Bir parti."

"Beni bir partiye mi davet ediyorsun?"

"Hayır." Açıklıyor, "Kız kardeşim. Bu hafta sonu Pest'in doğum günü.

Bunu sana vermemi istedi. Ben sadece elçiyim."

Sonunda ayrılır ve bu sefer durmaz ya da geri dönmez.

Fırtına.

Kız kardeşi.

Geçen hafta maçta tanıştığım ve beni partisine sürükleyen kız.

Onu düşünüyordum, tekrar görebilecek miyim diye merak ediyordum. Ondan gerçekten hoşlanmışım.

Ve Őimdi kardeŐi kapının kilidini açıp çıkarken, ona Pest dediĐi gerçeĐini dűŐunűyorum. Ve buraya onun emrini yerine getirmek, bana davetiyeyi vermek için nasıl geldiĐini, ki eminim o razı olana kadar onu bu konuda rahatsız etmiŐ olmalı.

Ve *Tanrım*, hemen ona gitmeliyim.

Zarfı kapıp elimde tutarak peşinden koŐuyorum. Neredeyse sahnenin kenarına gelmiŐti ki "Roman" diye seslendim.

O zaman durur.

Yavaşça arkasını dűndű ve bana baktı.

Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Onu durdurmamam gerektiğini biliyorum.

Onu

Bunu yapmanın aptallık olduĐunu biliyorum. Ve belki de űyleyim. Aptalca.

Ama umurumda değil.

Delici gűzlerine bakarak zarfı gűĐŐűme bastırdım ve őűyle dedim, "EĐer sen bana Fae dersen, ben de sana Roman diyebilirim."

Chapter 6

Tempest ve ben artık harika arkadaşlarız.

Hatta en iyi arkadaşlar.

Böyle olmamız uzun sürmedi. Aslında, oyunda tanışır tanışmaz iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyorum. Ama arkadaşlığımız onun doğum günü partisinde mühürlendi.

Katıldığımdan emin olduğum ve yapması kolay olmayan bir şeydi.

Kolay olmayacağını biliyordum.

Kardeşlerimin çıldıracağını biliyordum. Zaten o partiye gitmem çok fazla drama yaratmıştı ve şimdi bir başkasına gitmek istiyordum.

Ama gidiyordum ve bu konuda yalan söylemeyecektim. Onlara söyledim ve pek iyi gitmedi.

Kesinlikle Ledger'la değil, o bütün hafta boyunca bu konuda homurdanıp durdu, volta attı, tepindi ve küfretti.

Bu konuda dört aile toplantısı yaptık. *Dört.*

Bu yüzden aile toplantıları bizim evde bir gelenektir.

Conrad bunu uzun zaman önce kurdu, bu yüzden önemli olabilecek bir şey olduğunda - yaz boyunca tatile nereye gidileceğinden veya

Ledger'ın yeni bir kamyon alması ya da tam buğday makarnasından ıspanaklı makarnaya geçiş - hepimizin söz hakkı var.

Sanırım bu, hepimizi bir döngü içinde tutmanın ve bir aile olarak işlev görmenin yolu.

Bütün hafta boyunca, partiye kadar, uzun Ledger'ın sadece küfrettiği ve her şeye hayır dediği akşam yemeğindeki tartışmalar. Bize telefonla katılan Stellan onu ikna etmeye çalışır ve ona çocuk olmadığımı ve en azından geçen seferki gibi yalan söylemediğimi söylerdi.

Shep ise, yine telefonda, Ledger'ın tarafını tutarken aptalca şakalar yapıyordu.

Ta ki Conrad her şeye bir son verip Ledger'ın Ben.

"Sana güvenmediğimden değil. Nereye gittiğine güvenmiyorum. Yani eğer

"Gitmek istiyorsan, Ledge seninle gelecek."

Bu tüm kardeşlerimi tatmin etmiş görünüyor ve böylece Tempest'ın doğum günü partisine Ledger - ve bana haber bile vermeden davet ettiği bazı arkadaşları - korumalarım olarak gittim.

Ki bu iyi bir şey.

Yani, aşırıya kaçıyor ama Ledger'ın nereden geldiğini anlıyorum. Parti Mustang kampından insanlarla dolu olacak ve kendi arkadaşlarından bazılarının da orada olmasını istiyor.

Sadece gittiğime ve beni gördüğüne sevinen Tempest ile takıldığıma memnunum.

Birlikte, kardeşlerimizin ve onların arkadaşlarının odanın öbür ucundan birbirlerine ters ters baktıkları gerçeğini unutmak için her türlü çabayı gösteriyoruz. Ya da tansiyonun yükseldiğini.

Gecenin bir noktasında, erkek kardeşlerimiz bir anlaşma yaptı: Kız kardeşler yasak bölge.

Yani savaşmaya ve birbirleriyle anlaşmazlığa düşmeye devam edeceklerdi ama hiçbirinin kız kardeşlerini bu işe karıştırmasına izin verilmiyordu. Yani Reed kardeşimi kışkırtmak için beni kullanamaz ve Ledger da Reed'i kışkırtmak için Tempest'ı kullanamaz.

Bu anlaşma ne kadar tuhaf olsa da, bir rahatlama olarak geliyor.

Çünkü Tempest'ın aptal kardeşimden hoşlandığını düşünüyorum ve onun aptal rekabetleri adına kullanılmasını istemiyorum.

Eğer bir anlaşma onu güvende tutacaksa, ben varım. Ayrıca, onun arkadaşı olmak istiyorum.

Doğum günü partisinden beri Tempest her hafta sonu New York'tan gelip evimde benimle takılıyor ve Ledger'la konuşmanın yollarını arıyor.

Jackson olduğu için ondan kaçmanın yollarını arıyor. Ve tüm Jackson'lardan nefret eder.

Özellikle de Reed Roman Jackson adında biri. Ya da sadece Roman.

İlk seferden sonra ona bu şekilde hitap etme şansım olmadı.

Çünkü Tempest Ledger'ı baştan çıkarmak için her şeyi denerken, kardeşi de anlaşmaya sadık kalmak için her şeyi deniyor.

Evet.

Reed'in sözlerini tutmakta bu kadar iyi olacağı kimin aklına gelirdi?

Okulda normal işine devam ediyor.

İş derken, etrafında her zaman kızlar var demek istiyorum. Etrafı her zaman en gürültücü olan ve tüm dikkatleri üzerine çeken arkadaşlarıyla çevrili. Antrenmanlarda ve maçlarda o kardeşimi kışkırtıyor, kardeşim de ona karşılık veriyor ya da tam tersi. Her zaman olduğu gibi koridorların ve kafeteryanın karşı taraflarında kalıyorlar.

En önemlisi, her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyor.

Koridorda bana bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gidiyor. Eğer aynı anda aynı yerde olursak, orada olduğumu bile fark etmiyor. Aslında, Tempest'ı görmek için onun evine gittiğimde, tıpkı onun beni ziyaret etmek için benim evime geldiği gibi, hiç orada olmuyor.

Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum ama ediyor.

Tempest'ın bunu yapmasına izin vermemin tek nedeni bu.

Kardeşi için mükemmel olduğumu düşünüyor.

Ona milyonlarca kez öyle olmadığımı söyledim. Kardeşi kız arkadaşlarla ilgilenmiyor bile. Kardeşlerimden bahsetmiyorum bile - özellikle Ledger - eğer onunla bir ilişkim olursa onu öldürür. Ama şu ana kadar beni dinlemedi ve şimdiye kadar beni Reed'e yaklaştırmak için ortaya attığı tüm fikirleri geri çevirdim.

Bugüne kadar.

Yani, bu kardeşiyle yakınlaşmak için bir plan değil. Kardeşi evde bile değil; bu Cumartesi öğleden sonra Tempest'tayım.

Bana kendi tenimde daha fazla güven vermek için bir plan. Benim de seksi olabileceğimi düşünmemi sağlamak için.

Tüm kız arkadaşları ya da kızları gibi.

Bir şekilde dumanlı gözlerde ve boğucu makyajda ustalar. Ayrıca benim aptal sarışın iyi kız saçlarımdan aksine hepsinin koyu, seksi saçları var.

Hayır, bunu düşünme Callie. Bu kadınların güçlenmesiyle ilgili. Bu seninle ilgili, onunla değil!

Her neyse, Tempest'ın elbiselerinden birini giyiyorum. Siyah mini bir elbise, aynı zamanda straplez, kalçamın ortasına kadar geliyor, topuklu ayakkabılarıyla birlikte. Tüm bunların üzerine makyajımı yaptı ve sarı saçlarımı kıvırdı.

Sonuç olarak, seksi göründüğümü düşünüyorum.

Tempest beni oyuncak bebek gibi giydirdikten sonra alışveriş merkezine gitmek için böyle dışarı çıkıyoruz. Evde oturup giyinip süslenmekten mutluydum ama eğer kendime güvenmek istiyorsam dışarı çıkıp kendim almam gerektiğini söyledi.

Ve anlıyorum.

Çünkü evden dışarı adım attığımızdan beri erkekler bana, bize bakıyor. Başlarda harika ama zaman geçtikçe yorulmaya başlıyorum.

Ayaklarım beni öldürmeye başladı ve elbisemi milyonlarca kez indirdikten sonra, bundan o kadar da hoşlandığımı sanmıyorum.

Tüm bu istenmeyen ilgi ve erkeklerin açıkça popoma bakması.

Tempest'a eve gidip dinlenmek istediğimi söyledim ve o da bizi alması için şoförünü çağırdı.

Bu iyi bir şey çünkü artık bu ayakkabılarla yürüyebileceğimi sanmıyorum.

Ancak mutluluğum kısa sürdü çünkü şoför yerine kardeşi Mustang'iyle beyaz bir ışıktaki belirdi.

İkimize de şöyle bir baktı ve kurt gözleri öfkeyle büyüyerek "Atlayın" diye hırladı.

Biz de öyle yapıyoruz.

Tempest ve ben arka koltuktayız ve Reed arabayı büyük bir sessizlik içinde sürüyor. Arabanın karanlık iç kısmında Tempest'la göz göze geldiğimde bana mutlulukla göz kırpmıyor ve ben de böyle anlıyorum.

Şoförü hiç aramadığını buradan biliyorum. *Onu aradı. O entrikacı...* arkadaş olmayan.

Çünkü artık arkadaş değiliz. Bana yalan söyledi.

Sadece bu da değil, büyük, geniş evlerine ulaşır ulaşmaz, bana mutlu bir veda atarak arabadan atlıyor.

Gerçi kardeşi onun gitmesine o kadar kolay izin vermiyor.

"Doğruca odana," diye tekrar homurdandı, *içeri girdikten* sonra söylediği tek söz buydu. "Şimdi. Ve üzerine bir şeyler giy, konuşacağız."

Omuzları çöküyor ve bana dönmeden önce bir şeyler mırıldanıyor, göz kırpmıyor ve beni onunla yalnız bırakarak kaçıyor.

Aman Tanrım.

Aman *Tanrım*, onu öldüreceğim. Onu hemen şimdi öldüreceğim.

Aslında, ben de *onu* öldüreceğim.

Bu kadar otoriter ve kızgın olduğun için.

Sadece o derin ve emredici sesiyle böyle konuştuğunda huzursuzluk içinde bacaklarımı birbirine sürtmek istememe neden oluyor.

Ama her neyse.

Kapıyı açıp dışarı fırlıyorum, Tempest'ın peşinden gitmek ve bunu ona ödetmek için tamamen şarj olmuş durumdayım. Ama fazla uzaklaşamadım. Aslında Mustang'inden birkaç adım bile uzaklaşamıyorum çünkü beni durduran bir şey var.

Ya da birini.

Arabadan inip yanıma nasıl bu kadar hızlı gelebildi, bilmiyorum. Biliyorum. Tek bildiğim, o karşımda durduğu sürece hiçbir yere gidemeyeceğim.

Daha doğrusu, beni arabasına bindirdiği sürece.

Omurgam soğuk metale çarpar çarpmaz titriyorum ve kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Bırak gideyim."

O yapmaz.

Açıkçası, bunu beklemiyordum.

Ama öne doğru eğilmesini de beklemiyordum. Kolunu arabasının tavanına, hemen yanıma koymasını ve gitmemi engellemesini beklemiyordum.

Gerçi yapmalıydım. Bekliyordum yani.

Ondan kaçmayayım diye beni bir dolaba kilitleyebiliyorsa, her şeyi yapabilir.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Buna karşılık, gözlerini tekrar yüzüme kaldırmadan önce bir noktaya işaret ediyormuş gibi yavaşça, metodik bir şekilde tüm vücudumda gezdiriyor. "Sana bakıyorum."

Yine, alçak ve hararetli ses tonu karşısında kalçalarımı birbirine sürtme isteği duyuyorum. "Neden?"

"Çünkü istediğin bu, değil mi? Bakmamı istiyorsun sen."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Ne zaman bu kadar yalancı
oldum? İyi bir kız olduğumu
sanıyordum.

Yalan söylediğimi o da biliyor çünkü yakut kırmızısı yüzünde bir
gülümseme beliriyor,

Hilal şeklinde bir ağız. Sadece tehlikeli bir kenarı, mizahsız bir niteliği var.

"Evet, öyle. Yoksa neden böyle bir şey giyesin ki?

Bir şey..." Bana tekrar yukarıdan aşağıya, üstünkörü ama uzun bir bakış
atıyor. "Hayal gücüne çok az şey bırakıyor."

Hayal gücüm.

Sanki.

Dengemin bozulmaması için terli avuçlarımı Mustang'inin üzerine
koyuyorum. "Bu senin için son derece küstahça, öyle değil mi? Bunu
varsaymak. Sırf senin dikkatini çekmek için bir şeyler giyeceğimi."

Yaptığımı boş ver. Yani, bilinçaltında. Tamam
belki *biraz* bilinçli olarak ama her neyse.

Küçümser bir tavırla çenesini eğiyor. "Yine de gerçek bu, değil mi?"

Buna karşılık ben de meydan okur gibi görünmek için elimi
kaldırıyorum. "Hayır, öyle değil. Bu da gayet normal bir elbise."

"Öyle mi?"

"Evet."

Bu gece neler olduğundan emin değilim ama söylediğim her şey onu
daha da sinirlendiriyor.

Ve bunların hiçbiri beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

Daha da eğilip arabayı arkamda salladığında ve gözlerini kaçıramadığım
kurt gözlerini daha da yakınımı getirdiğinde bile.

"Çünkü *gayet normal* bir *elbisenin* senin dar balerin vücudunun her kıvrımını vurgulayacağını sanmıyorum," diyor dişlerini sıkarak. "Öyle mi? Ya da içinde yürüdüğünde, diri göğüslerin tehlikeli bir şekilde sallanmaya yakın olurdu. Ve tüm dünya sulu, sıkı kışının yanaklarını görebilirdi."

Konuşmasını bitirdikten sonra birkaç saniye boyunca söylediği şeylere inanamadım.

Birkaç saniye boyunca ona göz kırpıyorum.

Daha önce hiç kimsenin vücudum hakkında bu kadar grafik, aşağılayıcı terimlerle konuştuğunu duymamıştım. Çünkü hepsi aşağılayıcı, değil mi?

Yüzüne bir tokat atmalıyım. Yapmalıyım.

Göğsümde, meme uçlarımın ağrmasına neden olan bir telaş hissetmemeli ya da sırf popomu Mustang'e sürtmek için ayaklarımın üzerinde kaymamalıyım.

Ve bana tüm bu uygunsuz, saygıdeğer olmayan, *kötü* şeyleri hissettirebilmesi ve yapabilmesi gerçeği bana "Sen bir pisliksin" dedirtiyor.

Benim için çok zahmetsiz, onun içinse tehlikeli derecede zahmetsiz olan lanetim karşısında hafifçe irkiliyor, sonra daha da öfkeleniyor.

"Öyleyim. Ve eğer dört büyük, aşırı korumacı ağabeyiniz size söylemeyi unuttuysa, benim gibi pislikler kurallara göre oynamaz. Benim gibi pislikler ne zaman ne isterlerse alırlar. Ve ben muhtemelen **i ç l e r i n d e** en kötüsüyüm."

Nefesim kesildiği için sonraki kelimelerim ince ve nefessiz çıkıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu *demek*..." Duraklayıp diğer kolunu da kaldırıyor, Mustang'inin tavanına koyuyor ve etrafımda bir kafes oluşturuyor. "Kardeşlerini geceleri uykusuz bırakan türden bir pislik olduğumu. Senin gibi kızların sokağa çıkma yasağı var. Annenin seni odana oturtup erkekler hakkında uyarmasının sebebi benim. Sana onların ne kadar çürümüş, ne kadar yozlaşmış olabileceklerini söyler.

Nasıl yalan söyleyeceklerini, hile yapacaklarını ve ellerini elbisenin altına sokmak için her şeyi yapacaklarını. Babanın geceleri kapını kilitlemesinin sebebi benim. Kimse tırmanamasın diye seni en üst kattaki yatak odasına koyuyor. Pencerelerini kilitliyor. Bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulurum diye kapının önünde nöbet tutuyor. Ve buluyorum da. Nasıl biliyor musun?"

"Nasıl?"

Arabayı tekrar sallıyor, **t o p u k l a r ı m ı n** üzerinde sallanmama neden oluyor, dünyanın dengesini bozuyor. "Çünkü ben her kapıyı kırabilecek türden bir pisliğim. Binlerce kata tırmanabilirim. Lanet olası bir kuleye tırmanırım. Sırf geceleri odana girebilmek için. Sadece seni görebilmek için. Ve bahse girerim o dantelli beyaz gecelikleri giyiyorsundur, değil mi?"

"Evet, bazen."

"Evet, pencerendeki tüm parmaklıkları söküp atardım. Sırf seni bunlardan birinin içinde görebilmek için dört kardeşinle de savaşa girerdim. Kremse, dansçı bacaklarını böyle bir şeyin içinde görebilmek için. İnce beyaz geceliğinin içinde başka bir şey de görebilecek miyim diye bakıyorum." Devam ederken bir santim daha eğiliyor, "Bunu yapmamı istemezsin, değil mi? Geceleri zorla odana girmemi istemezsin, Kardeşlerin koridorun sonunda bir yerlerde uyurken sırf sana, beyaz geceliğinin içindeki daracık vücuduna bakabilmek için."

Benim var.

Ben de öyle.

Sırf bana bakabilmek için odama zorla girmesini istiyorum.

Ve bu düşünce aklımdan geçer geçmez başımı sallıyorum. "Hayır."

"Evet. Çünkü kabul edelim. Çünkü kabul edelim, seni o şeyin içinde bir kez görürsem, kendimi çok ileri gitmekten alıkoyamam."

"Çok uzak."

Gözleri şimdi parlıyor. "Evet, geceliğine bir göz atarsam, ona dokunmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Bir şekilde eteklerini kalçalarından yukarı itmek ya da askılarını omuzlarından aşağı çekmek için, sırf ellerimi çıplak vücuduna sokabilmek için. Ama yine de bunu yapmamı istemezsin, değil mi Fae?"

Aman Tanrım.

Nasıl oluyor da bana böyle seslendiği için hem rahatlamış hem de huzursuz hissediyorum? Nasıl oluyor da bana bir kez daha ismiyle hitap etmesini bekleyip duruyorum?

Tek söylemek istediğim şey evet iken hala başımı sallayıp onun söylememi istediği şeyi söyleyebilmem bir mucize. Evet, evet, evet.

"Hayır," diye fısıldıyorum ve vücudumu yukarı kaldırıp sanki ona dokunmasını teklif ediyormuş gibi ona doğru eğiyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neden olmasın?" diye soruyor, kapüşonunun ipleri hipnotik bir ritimle önümde salınıyor. "Söyle bana, neden sana dokunmamı, lanet olası bedenini bir cani gibi okşamamı istemiyorsun?"

Hatırlayamıyorum.

Şu anda hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ama sanırım tüm bunlar beynime o kadar yerleşmiş ki rekabet, futbol ve nefret hakkında düşünmeme bile gerek kalmıyor. Dudaklarım kendi kendine hareket ediyor. "Kardeşlerim yüzünden."

Çenesi bir saniyeliğine gerilirken bile yüz hatlarında memnuniyet ifadesi beliriyor. "Şimdi onlara ihanet etmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır."

Acaba kaç kez hayır dedim? Ve kaç kez evet demek istedim? Ben bir aptalım.

Bir aptal, bir aptal, bir aptal.

Ama o bunu çok kolaylaştırıyor. Aptal, umursamaz ve düşüncesiz olmayı o kadar kolaylaştırıyor ki.

Aptal olmayı o kadar kolaylaştırıyor ki.

"Güzel." Kısa bir baş sallamayla onaylıyor. "Artık dikkatli olacaksın, değil mi? Papatya desenli elbiselerini ve babetlerini giyeceksin. Saçlarını iyi bir kız gibi öreceksin ve ilgim için yalvarmayı bırakacaksın. Bana baktırmayı bırakacaksın.
sen."

Ağzından neredeyse hırıltıyla çıkan ve küçümseme damlayan sözleri, uyuşturulmuş zihnime nüfuz ediyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. Benden uzaklaştığında aptal topuklu ayakkabılarımla biraz daha dik durmamı sağlıyorlar.

Ve ona şu anda toplayabildiğim kadar büyük bir otoriteyle "O zaman beni izlemeyi bırakmalısın" diyorum.

Reed bir adım daha geri atıp beni kovmak üzereydi. Ama sözlerim onu durdurdu. Kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne?"

Güzel.

Sevindi
m.

Eğer o bana ültimatom verebiliyorsa, ben de verebilirim.

Titreyen çenemi kaldırıyorum ve "Her gün muayenehaneme gelmeyi bırakmalısın" diyorum.

Çünkü onun işi bu.

Mesai sonrası antrenmanlarıma geliyor ve beni dans ederken izliyor.

Her gün okuldan sonra, hala rutinimi oturtamadığım için oditoryumda pratik yaptığımda, içeri geliyor.

Üçüncü sırada oturuyor, sahneden ne çok uzakta ne de çok yakın. Neden bilmiyorum. Sırtımda kanatlarımla sahnede dönüp durmamı ve sıçramamı izliyor.

Partideki ilk gece yaptığı gibi beni izliyor.

Çok hevesli, gergin ve koltuğunun ucunda.

Ben de onun için aynı şekilde dans ediyorum. Huzursuz ve heyecanlı.

Anlaşmadan sonra duracağından korktum. Artık beni dans ederken izlemeyeceğinden korkuyordum. Ama izlemedi ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Çünkü bir şekilde onun için dans etmeye bağımlı oldum.

Her nasılsa, onun bana bakışına bağımlı hale geldim. Ben dans ettikçe omuzlarının gevşemesine bağımlı oldum. Sanki gününün en güzel kısmı onun için dans etmemmiş gibi arkasına yaslanıp koltuğa yayılmasına.

Bu yüzden bazen sırf o istediği için onun için dans ediyorum.

Antrenmanımı bırakıyorum, sevdiğim bir şarkıyı seçiyorum ve bir balerin gibi onun için dönüyorum.

Balerini.

Ama bu aptalca, değil mi? Ve tehlikeli. O

haklı.

O en kötü pislik, kardeşlerimin beni uyardığı en büyük kötü adam.

Ve kalbim bana ne derse desin kardeşlerime - Ledger'a - ihanet edemem.

Yani en iyi hareket tarzı bu, her zaman olduğu gibi uzak durmak. "Peki neden?" diye soruyor.

Ellerimi Mustang'in üzerine daha sıkı bastırıyorum. "Çünkü haklısın. Bu çok aptalca. Bu *aptal* elbiseyi asla giymemeliydim."

Evet, her şey bu aptal elbise yüzünden oldu. Eğer bunu giymiyor olsaydım, güven içinde

Tempest'in odasında, onun işkenceli bakışları altında bu *işkenceli* topuklu ayakkabılarla durmak yerine dizüstü bilgisayarında aptalca bir şeyler izliyordu.

"Neden yaptın o zaman?"

"Çünkü nasıl bir his olduğunu görmek istedim..." Ne söyleyeceğimi fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

Tabii ki buna odaklanıyor ve yüz hatları belirginleşiyor. "Ne gibi hissettin?"

Bu konuyu açacak kadar aptaldım, değil mi?

Ben de bitirecek kadar aptal, aptal, *aptal* olabilirim.

Kaybedecek neyim var ki zaten?

Elbiseyi yumrukluyorum ve topuklu ayakkabılarımla dik duruyorum. "Seksi olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istedim. Bir günlüğüne baştan çıkarıcı olmak. Okuldaki tüm kızlar gibi hissetmek. Takıldığın tüm kızlar gibi."

İşte. Söyledim işte.

Bitti artık. Aşağılanmam tamamlandı.

Artık eve gidebilir miyim ve bir daha asla buraya, onun evine gelemeyim? "Benim takıldığım kızlar gibi hissetmek istedim."

Demek henüz tamamlanmamış. Benim aşağılanmam. Güzel.

Her neyse. Bununla başa çıkabilirim.

"Evet." İç çektim. "Kendimi seksi, özgüvenli ve ne bileyim, her zaman iyi bir kız gibi hissetmek istemedim. Ama ben iyi bir kıyım, değil mi? Çünkü bu elbiseden nefret ediyorum. Ve bu topuklulardan nefret ediyorum ve senden de nefret ediyorum. Şu andan itibaren senin için dans etmeyeceğim ve bu senin hakkınmış gibi gelip beni izleyemezsin. Ben senin kişisel eğlencen değilim, tamam mı?"

Sonra ellerimi havaya kaldırıp, "Aslında bundan sonra kız arkadaşlarından birinden senin için dans etmesini istemelisin. Eminim her zaman olduğu gibi senin her isteğini yerine getirmekten mutluluk duyacaklardır. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, çünkü ben artık gitmek istiyorum."

Bana bakıyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor, ta ki ben böyle patladığım için kendimi bir ucube gösterisi gibi hissetmeye başlayana

kadar.

Ama bunu hak etti, değil mi?

O...

"Onlar benim kız arkadaşlarım değil," diye mırıldanıyor bir süre sonra.

Verdiği sıradan cevap beni daha da sinirlendirdi ve "Evet, bunu biliyorlar mı?" diye çıkıştım.

"Öyle, evet." Omuz silkiyor ama yüzünde ve vücudunda vahşi bir yoğunluk var, gergin ve gergin görünüyor. "Benimleyken her zaman bilirim. Ben kız arkadaş yapmam."

"Peki neden? Neden kız arkadaş edinmeyecek kadar özelsin?"

"Çünkü yapmıyorum. Benim tarzım değil. Aşka falan inanmıyorum."

Tabii ya.

Tipik bir adam. Dört erkek kardeşim var ve ikisi onun gibi tam bir oyuncu; biliyorum.

Onlar da aynı. Vahşi
ve evcilleştirilemez.

Ve neden bir tür deney yapıyormuş gibi beni izlediğini bilmiyorum. "O zaman, dediğim gibi, diğer kızlarından senin için dans etmelerini istemeli ve beni yalnız bırakmalısın."

İncelemesi henüz bitmedi.

Beş ya da altı saniye sonra, "Kıskanmış gibi konuşuyorsun, Fae."

Nefesim

kesildi.

Neredeyse.

Bu ne cüret?

Bu ne cüret?

Yine aptal topuklarımın üzerinde kayıyorum.

"Sen bilirsin, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü dünyanın benim sulu, sıkı kıcıma baktığını düşündüğünde kıskanıyormuş gibi konuştun *Roman*."

Göz kırpma sırası onda.

Benden korktuğunu falan gösterdiğinden değil.

Aslında, ciğerlerindeki tüm havayı kaybeden benim çünkü ona böyle demek için ölüyorum, *ölüyorum*. Ve bunu böyle söylemek, ağzımdan kaçırmak, topuklarımın üzerinde tökezlememe neden oluyor.

Sadece şaşırdı sanırım.

Söylediklerimden değil, sanki şaşırmış gibi kendi kendine söylediği bir sonraki sözden. "Öyleydim."

"Öyle miydin?"

Kocaman, şok olmuş gözlerimin içine bakıyor. "Evet. Ve ben bundan hoşlanmıyorum." "Kıskanmak mı?"

"Evet."

Kaşlarını çatması çok sevimli. Onun gibi keskin ve tehlikeli kenarlardan oluşan bir adam için çok uysal bir kelime.

Ama şu anda hissettiğim bu.

Şu anda dürüstlüğüyle çok savunmasız ve sevimli ve bu yüzden ben de dürüst olmalıyım. "Ben de."

Sanki parmaklarıyla ne yapmak istediğine karar veremiyormuş gibi yumruklarını açıp kapatıyor. Böyle bir durumda ne yapmak istediğine karar veremiyor ve ne *yapacağını* görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra kocaman göğsünü dışarı iten keskin bir nefesle kendine gelir.

Niyetleri karanlık, güzelliği ise tehlikeli hale gelir.

Bana birkaç adım yaklaşmadan önce kötücül bir şekilde yukarı aşağı bakıyor ve ben de birkaç adım geri gidiyorum.

"Peki sana başka bir söz vermeme ne dersin?" diye soruyor şeytan gibi.

"Ne sözü?" Ona bakarak soruyorum.

Ama uzun sürmedi çünkü gözlerimin önünde inanılmaz bir şey yaptı.

Yapabileceğini hayal bile etmediğim bir şey yaptı.

Tam gözlerimin önünde, Reed Roman Jackson yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor.

Gördüğüm manzara o kadar şok edici ki, elim kendiliğinden dışarı çıkıyor ve omzunu tutuyor. Kapüşonunu.

"Bilmiyorum... ne yapıyorsun," diye fısıldıyorum, benimkilerle aynı seviyede olan gözlerine bakarak.

Çünkü çok ama çok uzun.

Onun cevabı orantısız bir şekilde gülümsemek ve bileğimi tutmak oldu.

Ben daha tek kelime bile edemediğim ayakkabımı çıkarıyor ve bana nefesimi geri veriyor. Diğerini çıkarıp beni tekrar yere indirdiğinde, boyuma eklenen beş santimi çıkardığında ona sarılmak istiyorum.

Artık başımın tepesine kolayca ulaşması umurumda bile değil.

Bedenlerimiz arasındaki bariz farkın beni onun karşısında çaresiz göstermesi umurumda bile değil.

"Bana verdiğin sözden bahset," diye fısıldıyorum, diğer elimi de omzuna koyup yumuşak kapüşonunu kavıyorum.

Bakışları sıvıya dönüşür. "O elbiseyi çıkar ve saçını ör. "Ve?"

Parmakları hâlâ ayak bileğimin etrafında dönüyor, sıkıyor. "Ve sadece dans ediyorsun

Ben.

" "Karşılığında ne alacağım?"

"Ve karşılığında, başka hiçbir kızıdan benim için dans etmesini istemeyeceğim." Başka bir

bileğimi sıktı ve dudakımı ısırdım. "Sadece sen."

Sadece ben.

Az önce söyledi.

Ve belki de bir kızın bir erkekten duymayı umduğu şey tam olarak bu değildir. Bu bir beyanat falan değil. Sadece küçük bir söz. Ve şimdilik, yeterli gibi görünüyor. Beni gülümsetmeye ve serbest ayak parmaklarımı mutluluk içinde yerde oynatmaya yetiyor.

Ona yaklaşmam ve çıplak ayaklarımın bükülmüş dizlerini sıyırması yeterli görünüyor. "Bir şartla."

"Ne?"

Koyu renk saçlarının uçlarına dokunmaya cesaret ediyorum; kapüşonu kadar yumuşak ve ipeksi. "Mustang'ini sevdiğini duydum."

Gözleri kuşkuyla kısılr. "Biliyorum."

Her akşam onu rahatsız etmek için ortaya çıkan kirli sakalına da dokunmak istiyorum, ama o kadar cesur değilim, bu yüzden yumuşak, yumuşak saçlarıyla oynamakla yetiniyorum.

"İnsanlar onun senin bebeğin olduğunu söylüyor." Elleri belime gitti. "Öyle."

İnce gövde mi ne kadar kolay kavrayabildiğini görünce nefesimi tutuyorum. "Beni götürmeni istiyorum."

Başparmaklarını karnımın yumuşak etine saplıyor. "Nereye gideceksin?" Cevabı düşünmeme bile gerek yok ve bu iyi bir şey, Çünkü bir tanesi hariç tüm düşüncelerim yok oldu.

Bana öyle sahiplenerek dokunuyor ki, bir heykeltıraşın eserine dokunduğu gibi belki, otoriteyle, sahiplenme duygusuyla. "O gece partinin olduğu ormana geri dönelim."

Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Seni ormana geri götürmemi istiyorsun."

"Evet."

"Yalnız mı?"

Geceleri." Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Sence dört büyük, aşırı korumacı erkek kardeşin bu konuda ne derdi? Anlaşmayı bozmam hakkında."

Doğru ya.

Aptal anlaşma.

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Asla," diye söz veriyorum, onun tuzağına kolayca düşüyorum.

"Yapmayacaksın."

"Hayır. Ve sokağa çıkma yasağım on bire kadar."

Bu onun yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor ve beni daha sıkı kavramasını sağlıyor, sanki artık kaçmama asla izin vermeyecekmiş gibi.

"Sokağa çıkma yasağı."

Ben de onu daha sıkı kavriyorum çünkü ben de kaçmıyorum.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama artık umursamaz oldum.

Bir kötü adam için kışkırtıcı elbiseler giyen ve ondan kendisini gece ormana götürmesini isteyen bir kız.

"Uh-huh." Başımı salladım. "Beni ondan önce buraya geri getirebilirsin ve kimsenin bundan haberi olmaz."

"Benden başka bir sır daha mı saklamamı istiyorsun, Fae?" diye hırlıyor, vahşi ve hınzırca bakarak. "Çünkü fiyatımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve onu sana vereceğim."

"Vereceksin, ha."

"Evet, senin için dans edeceğim. Ne kadar istersen."

Çünkü ben onun Fae'siyim, dans eden peri ve o da benim Roman'ım, vahşi mustang.

Chapter 7

Kardeşlerime ondan bahsettiğimi hayal ediyorum. Roman hakkında.

Onlara anlatacağım her şeyi hayal ediyorum. Tempest'a karşı ne kadar harika olduğuyla başlayacağım. Bu, kardeşlerimin kesinlikle anlayacağı bir şey, o da onlar gibi büyük ve aşırı korumacı bir ağabey.

Onlara geçen ay Tempest'ın gerçekten hastalandığını ve Reed'i bir kez aradı, o gün için derslerini ve antrenmanlarını bırakıp New York'a gitti. Öğretmenlerle, hatta müdürle tartıştı ve onu bir saat içinde yurttan çıkardı. Onu eve geri getirdi ve günlerce onunla ilgilendi.

Bunu ben de gördüm.

O hafta, her gün okuldan sonra onu ziyarete gittim ve o da oradaydı, ona ilaçlarını hatırlatıyor, çorba içiriyor, söz dinlemediğinde kaşlarını çatarak ve *huysuz* bir suratla başında bekliyordu.

Kardeşlerime, hastalandığımda benimle nasıl ilgilendiklerini hatırlattığını söyleyeceğim.

Sonra onlara, onlar gibi bana da Fıstık Ezmesi Çiçeği aldığını söyleyeceğim.

Bir gün BATTERY Blossoms'a gidiyorduk - hafta sonları Tempest'i ziyaret etmek için evlerine her gittiğimde beni Mustang'iyile bırakıyor; ilk başta onu ektiğim için bana kızacağını düşündüm ama o Onu cesaretlendiriyor, kardeşiyle vakit geçirmemi sağlıyor - pencereden gösterdim ve ona her şeyi anlattım.

"Bunları özel kılan şey, kırıntısının fıstık ezmesi ve kremasının çikolata olması. Genelde insanlar *çikolata* kırıntısı ve *fıstık ezmesi* kreması yerken. Gördünüz mü? Özel, değil mi? Ama çok fazla yiyemem. Bale falan. Ve geçen gün partnerim bana kaldıramayacağı kadar ağırlaştığımı söyledi. Buna inanabiliyor musun?" Dudaklarımı çiğnedim. "Belki de bu hafta sonu meyve suyu orucuna başlamalıyım. Kolayca -"

Araba aniden durduğunda konuşmayı bıraktım ve bir anda arabadan indi. Ben de arkasından çıktım ve onun BATTERY Blossoms'a doğru ilerleyişini izledim.

Bir dakika sonra elinde tanıdık pembe bir kutuyla dışarı çıktı.

"Ortağın tam bir korkak," diye homurdandı ve elime tutuşturdu. "Ve meyve suyu orucu çok aptalca."

Ve bir aptal gibi kutuyu göğsüme bastırdım, ona göz kırptım ve fısıldadım, "Biliyor musun, bu kadar çok küfretmemelisin Roman."

Bunun üzerine çenesi sıkıştı ve "Arabaya bin" demeden önce gözleri bir anlığına alevlendi.

Ve yaptım.

Evet, onlara bundan bahsedeceğim.

Tüm kardeşlerim buna bayılır çünkü onlar da benim meyve suyu oruçlarımın aptalca olduğunu düşünüyorlar.

Belki bunları onlara anlatırsam, ondan bu kadar nefret etmezler.

Belki Ledger onunla kavga etmez.

Bir gün antrenmanda yaptığı gibi.

Orada olmadığım için ne olduğundan emin değilim ama Reed oditoryuma kötü bir dudak yarasıyla geldiğinde anladım.

İkisi arasında bir şey oldu. Ama en kötüsü, bununla ilgilenmeyecek olması.

Önümüzdeki günlerde bununla ilgilenmeyi kesinlikle *reddediyor*. Ne zaman sorsam, "*Sorun yok.*" diyor.

Bir gün meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim ve antrenmanımdan sonra, o toplanmama yardım ederken, ilk seferinde yaptığı gibi deponun kapısını kilitledim.

Bence bu kötü bir fikir.

Çünkü sese dönüp bana bakmadan önce kapıya baktığında, alan daralıyor ve karanlıklaşıyor.

"Az önce kapıyı kilitledin mi?" diye soruyor, kurt gözleri tetikte ve güzel.

"Evet."

Kollarını göğsünde kavuşturarak rafa yaslanıyor. "Peki ya seni kütüphanede bekleyen kardeşin?"

Kapüşonunu çıkarmış, ben de açık renkli tişörtünün altında pazularının oluşturduğu minik tepelere bakmamaya çalışıyorum. "On dakika daha bekleyebilir. Umurumda değil."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, tamamen bölünmüş ve hala güzel.

"On dakika, ha.

Sınırdan yaşıyoruz, değil mi?"

Kapının yanındaki rafta duran ilk yardım çantasını elime almak için taburenin üzerine çıkıyorum. "Evet. İyileşecek."

"On dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum."

Anladığımda aşağı inip ona dönüyorum. "Oh, bu kadar yeter. Güven Ben."

Neredeyse düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, hâlâ yüzüme bakıyor.

"Yani, elbette. I

on dakika içinde seninle ilgilenebilir."

"Benimle ilgilenmek mi?"

Dudaklarını yalayarak başını sallar.

"Evet. *İki kez.*" "Neyi iki kez?"

"Yine de uyarayım," diye devam ediyor şaşkınlığını görmezden gelerek. "Bunu bir kez daha yapmak isteyeceğim çünkü sanırım tadına bağımlı olacağım. Zaten kokuna bağımlıyım. Yasemin, değil mi? Ama titreyeceksin ve bana durmamı söyleyeceksin, ben de sana merhamet etmeye karar vereceğim. Sadece bu seferlik."

Tadı.

Ne...

Anladığımda, ne demek istediğini anladığımda gözlerim kocaman oluyor.

Ve anladığımda, yüz hatları keskinleşiyor, tehlikeli... baştan çıkarıcı.

"Ama sonra benim sıram gelecek, Fae. Ve on dakikanın bunu kesmeyeceğini söylediğimde bana güven."

"Değil mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Benimle ilgilenmek o kadar kolay değil. Ne zaman

Benimle ilgilenmeyi bitirdiğinde, sıyrılmış dizler ve şişmiş, damlayan dudaklarla eve gideceksin. Kardeşin sana bir bakacak ve kız kardeşinin güzel ağzına kötü şeyler yaptığım için polisleri üzerime saldı. Umursadığımdan değil. Ama evet, matematiğiniz biraz yanlış. On dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum."

O bitirene kadar ilk yardım çantası kaburgalarımın batıyor.

Ve sanırım sırf onun kirli sözleriyle çizdiği resim yüzünden şimdiden dizlerim morardı ve ağzım şişti. Sanırım kardeşim zaten biliyordu, bir depo dolabında onunla birlikte olduğumu.

"Sardunya. Ve şeker. Benim kokum." "Sardunya."

Başımı salladım. "Evet, nadir bulunur. Şişenin üzerinde yazıyor.

Nadir bulunan vücut yağlarını severim." "Eminim öyledir."

İlk yardım çantasını göğsüme daha da sıkı sarıyorum. "I..."

Ne *diyeceğimi* bilmiyorum ama *yapacağım*.
Aman Tanrım, ben de bunu söylemek istiyorum, değil mi?
Ona, istediği sürece onunla ilgileneceğimi söylemek istiyorum.
Ben bir balerinim. Dizlerimin biraz ağrımasından ve kanamasından
Cilt. korkmuyorum.

Onunla ilgileneceğim, tıpkı ormanda onun için dans ettiğim gibi.
Mustang'inin müziğini açıyor ve beni izlemek için kaputun üzerine oturuyor.
Sanki o dünyanın kralı ve ben onun köle kızıyım.
Sanki o benim kötü adamım ve ben onun
baleriniymişim gibi.
Ama sonra raftan uzaklaşıp bana yaklaşıyor ve tüm düşüncelerimi
alıp götürüyor.

İlk yardım çantasına ve benim göz kırpan, kızaran yüzüme bakıyor.
"Yap şunu."
Kalbim durdu. "Ne?"
"Yarık dudağımla ilgilenmek istiyorsun, değil mi?"
"Evet."
"Yap o zaman."

Sonra benim söylememe gerek kalmadan, üzerinde durmam için
ayağıyla tabureyi sürüklüyor. Böylece yarasına ulaşmam daha kolay olacaktı.
Ve ben onun yarasıyla ilgilenirken dizlerim ağrıyor ve ağzım şişiyor.
Ama sanırım en önemlisi, kardeşlerime rutin işlerimde bana nasıl
yardımcı olduğunu anlatmak istiyorum.

Hepsi baleye olan sevgimi ve liseden mezun olduktan sonra Juilliard'a
gitme isteğimi biliyor. Bir gün New York City Ballet Company için dans
etmek benim hayalim ve dördü de her zaman
destekliyor.

Bu yüzden Reed'in pratik yapmama yardımcı olmasını kesinlikle
onaylayacaklarını biliyorum.

Elbette, benim açımdan onu kabul etmesi için biraz ikna etmek gerekiyor çünkü bu fikri ilk önerdiğimde, tam olarak söylediği şeydi: "Ben dönüyor."

"Hey! Bu son derece saldırgan," dedim ona sahneden. "Bale sadece dönmek değildir. Yaptığınız yüzlerce farklı şey, *teknik* var -"

"Buna ne dersen de. Yine de dönmüyorum."

Orada durdum, en sevdiği üçüncü sıradaki koltuğunda, yayılmış kalçaları ve geniş göğsüyle, erkeksi ve inatçı haliyle ona baktım.

Ve muhteşem.

O anda, onun bu kadar muhteşem olmasından nefret ettim.

"Bana yardım etmeyeceğine inanamıyorum. İnanamıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki ne için? Bale erkekliğini tehdit ettiği için mi? Hepsi bu, değil mi? Dönmenin seni daha az erkek yapacağını düşünüyorsun. Dönmenin kadınsı olduğunu düşünüyorsun. Bu arada, şövalyeliğin ölüyor olması umurunda bile değil. Bu onu öldürdün. Şövalyeliği öldürdün, Roman. Bugün. Tam burada, bu salonda. Ve burası bir suç mahalli. *Suç mahalli*. Olay yeri. *Cinayet*. Yani -"

Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladığında sustum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan tüm sıraları geçmiş ve avuçlarını alçak sahnenin kenarına koyarak tek bir yumuşak hareketle kendini sahneye doğru kaldırıp sallamıştı. İşte böyle.

Hiç terlemeden, hatta nefes bile almadan bana yaklaştı ve ben de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana ne kadar centilmen olabileceğimi gösteriyorum." "Ne?"

"Genelde kötü adam olmayı umursamam ama işlemediğim suçlarla itham edilmekten hoşlanmam. Bu yüzden eğer dönmemi istiyorsanız, dönerim ve sizi sıkıntıdan kurtarır, zırhlı şövalyeniz olurum."

"Parlak zırhlı şövalye," dedim sözünü bitirir bitirmez.

Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikti. "Ne?"

"Zırhlı şövalye demiştin. Ama bu parlak zırhlı şövalye." Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Yani sen benim *parlak* zırhlı şövalyemsin."

"Ve eğer kurtarılmak istiyorsan Fae, bir an önce konuşmaya başlamalı ve ben işimi değiştirmeden önce ne yapmamı istediğini bana söylemelisin. zihin."

O zamandan beri de rutin işlerimde bana yardımcı oldu. Beni kaldırdı, atlayışlarımda ve sıçrayışlarımda bana yardımcı oldu. Beni daha iyi yaptı.

Tüm bunları onlara anlatırsam ondan nefret etmezler, değil mi? Edemezler.

Yani evet, Ledger'la aralarında yıllarca süren bir rekabet ve nefret var, sırf en üst sırada yer alabilmek için sahada ve antrenmanlarda birbirlerini sabote ettikleri yıllar var.

Ama bunu geride bırakamazlar mı?

Conrad, Reed'in sandığı kadar bencil olmadığını göremiyor mu? O bir kötü adamdan çok daha fazlası.

O harika bir ağabey. Bir koruyucu.

Sözünü tutan bir adam. Önce o gece Ledger'dan özür dileyerek, sonra da başka bir kıza bakmayarak.

Çünkü yapmadı.

Bana verdiği o sözden beri, beni Mustang'iyle ilk kez gezdirdiği geceden beri.

Onu koridorlarda bir kızla görmedim. Onlarla flört ettiğini ya da ilgilendiğini görmedim. Hatta geçen gün öğle yemeği sırasında tuvalette birkaç kızın konuşmasına kulak misafiri oldum. Reed'in son birkaç haftadır ne kadar uzak ve dikkati dağınık görüldüğü hakkında.

Gördün mü?

Eğer isterse iyi bir adam olabilir. Ama o istemiyor.

En azından şimdi değil.

Onu futbol sahasında takımla antrenman yaparken izlerken değil.

Şu anda antrenman yapılmıyor çünkü iki yıldız oyuncu şu anda karşı karşıya.

Haftalar önce oynanan ve her şeyi başlatan maçtaki sahnenin aynısı.

Ledger sinirli ve gergin, Reed ise sakin ve rahat.

Hayatıma devam etmem ve bu işe bulaşmamam gerektiğini biliyorum. Daha önce hiç yapmadım. Aslında oditoryumdaki kendi antrenmanıma gidiyordum.

Yarın aylardır üzerinde çalıştığım gösterim var ve tam bir kostümlü prova yapacağız.

Aslında yarın aynı zamanda Bardstown Lisesi'nin şampiyonluk maçı var ve ben hala hem maçı izleyip hem de kendi programıma nasıl yetişebileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Ama her neyse, şu anda planım tribünlerin arkasına saklanarak birkaç dakika onu izlemek ve sonra kendi provama gitmek için oradan ayrılmak.

Ama şimdi onlara doğru yürüyorum, kalabalığa, iki kampa, Mustang ve Thorn'a doğru.

Conrad ve yardımcı koçları herkesi sakinleştirmeye çalışıyor. Ama Con Reed'e ters ters bakıp ona bir şeyler fırlattığında ve bankı işaret ettiğinde, bunun sadece sorunu daha da kötüleştireceğini biliyorum.

Reed Con'a ters ters bakıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, kardeşime ve koçuna saygısızca bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Ama neyse ki tek yaptığı yere tükürmek ve elinin tersiyle ağzını silip gitmek oluyor.

Ya da bir şey olduğunda ve bu Ledger olduğunda yapmak üzeredir.

Reed tam arkasını dönecekken Ledger alay eder, "Hey, Jackson! Yarın seni yenmek için sabırsızlanıyorum. İlk ve son kez. Babanın tavsiyesine uyup takımı bırakmadığın için pişman olacaksın. Zaten dokunduğun her şeyi kirletiyorsun."

Hay aksi. Ledger!

Gidiyordu, gidiyordu ve kardeşim gidip bunu mahvetmek zorunda kaldı. Reed'in babası hassas bir konu.

Bunu biliyorum.

Görünüşe göre, bu kasabadaki her şeyin sahibi olan ünlü inşaatçı babası, Reed'in futbol oynamasından nefret ediyor. Ona göre, bu büyük bir Reed'in zamanını boşa harcıyor çünkü işi oğlunun devralmasını istiyor.

Tempest bir gün bana "Babam pisliğin teki" dedi. "Yani, tam bir Pislik. İhmalkar bir baba. Kötü, aldatan bir koca. Ondan uzakt a yaşadığım için mutluyum. Yine de kardeşimi özlüyorum. Babamızla tek başına uğraşmak zorunda olmasından nefret ediyorum. Annem de yardımcı olmuyor. Kendi la-la diyarında yaşıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Reed zaten onunla uğraşmama izin vermezdi. Beni bir şeylerden korumayı seviyor."

Reed ve babası arasında bir gerginlik olduğunu biliyorum.

Boyutunu bilmiyorum çünkü Tempest haklıydı, Reed bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor ve ben de onu ikna etmeye çalıştım ama sadece çenesini kapatıp sinirlendi.

Şu anda bile, Ledger'ın gereksiz alayından sonra, o da aynısını yaptı.

Öfkeli ve sertleşti. Taş gibi.

Bu da ellerini iki yana açmadan önce sadece iki ya da üç saniye sürüyor.

Ve sonra ne olacağını zaten biliyorum.

Reed'in kardeşime vuracağını zaten biliyorum ve Ledger'ın yüzüne sert bir yumruk indirdiğinde irkiliyorum.

Ledger ödeşmek için yumruk attığında daha da irkiliyorum.

Birden sakinleşen kalabalık yeniden kızışıyor ve bir şekilde herkes herkesin üzerine yürüyor. Bağırışlar, küfürler ve gümbürtüler ve homurtular.

Ve tüm bunların ortasında Ledger ve Reed var.

Boğuşuyorlar, birbirlerini dövüyorlar. Aralarında çok fazla kötülük var. Bastırılmış saldırganlık, yıllarca birbirlerini yenmeye, üste çıkmaya, birbirlerini alaşağı etmeye çalışmak.

Yılların nefreti, birlikte çalıştıkları son günde ortaya dökülüyor.

Birdenbire onlara, kardeşlerime ya da *ona* ne söylediğimin hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Asla ve asla anlaşılamayacaklar.

Ellerinden gelse yapmazlar.

Chapter 8

Arabasının kaputunda oturuyor, yüzü bana dönük, yakın karanlıkta bir şeye bakıyor.

Kapüşonunu giymemiş - Mayıs ayındayız, o kadar da üşümemeli ama yine de - ve açık renkli tişörtünün ince kumaşından, aldığı her nefeste kaslanmış sırtının kaydığını görebiliyorum.

Burada olacağını biliyordum.

Bu noktada, ormanda.

Kasabanın kenarında, o gece partisinin olduğu yerde. Burası aynı zamanda beni gezintiye çıkardığında genellikle gittiğimiz yer.

O kadar hareketsiz, o kadar derin düşüncelere dalmış görünüyor ki, davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum.

Onu yalnız bırakmalıymışım gibi hissediyorum.

Ama yapamam.

Söylemedi ama bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Yanında *birine* ihtiyacı olduğunu biliyorum.

İşte buradayım.

Görünüşe göre, gitmek için artık çok geç. Çünkü onun dikkatini çoktan çektim.

Burada olduğumu zaten biliyor ve aniden dönerek gözlerini bana diyor.

Sonra bir nefes çekiyorum.

Onun yüzünü gördüğüm an.

Her tarafı yara bere içinde, kesiklerle kaplı. O kadar ki, çenesine baskı uygulamak için yarı bükülmüş kapüşonunu kullanıyor.

Sahaya döndüklerinde, kavgaları tırmanmaya devam edip kalabalık toplanmaya başlayınca öğretmenler çağrıldı. Conrad ve bir grup antrenör kavgayı ayırmaya çalışırken hepimizi dışarı çıkardılar. O karmaşada onu göremedim. Ledger'ı da göremedim.

Aynı görüldüğüne eminim.

Hızla kaybolan akşam ışığında onun morluklarını incelerken kalbim acıyla sıkışıyor.

Aptal futbol.

Futboldan

nefret

ediyorum.

O hareket ettiğinde düşüncelerim kırılıyor.

Elinde olduğunu bilmediğim şişeden kocaman bir yudum aldı.

- Sanırım bir içki şişesi; içindeki sıvı su kadar şeffaf görünüyor - ve kaputun üzerine çarpıyor.

Kapüşonunu bir kenara atarak ayağa fırladı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sırt çantamı göğsüme bastırıyorum. "Ben geldim -"

Konuşmama izin vermiyor. "Provada olman gerekmiyor mu?" "Prova bitti. I -"

Ben sözümü tamamlayamadan başka bir soru yöneltiyor, gözleri omuzlarımın ötesinde bir şeyleri arıyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Beni bir arkadaşım bıraktı."

Bakışları kavgacı bir şekilde bana döndü. "Ne arkadaşı?"

"Danstan. Kardeşi onu alacaktı ve beni buraya bırakabileceğini söyledi. Dönüş yolundaydı."

Bakışları daha da düşmanca bir hal alıyor. "*Kardeşi*."

"Evet. Onu tanıyorsun. O da son sınıfta. Jonathan Andrews."

Bu bilgi Reed'in çenesini o kadar geriyor ki, bu güç karşısında dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Andrews seni bıraktı."

"Evet. Onunla biraz konuştum ve iyi birine benziyor. Tiyatro kulübünde ve -"

"Drama kulübünü sikeyim. Jonathan Andrews'u da sikeyim." Burun delikleri alevlendi. "Ondan uzak duracaksın."

"Ne?"

"*Uzak* durun. Ondan," diye öfkeyle homurdanıyor. "Neden?"

"Çünkü senin için ereksiyon oluyor. İşte bu yüzden." Bu yüzden mi bu kadar kolay kabul etti?

Sadece beni götürmekle kalmayıp okulda da sır olarak saklamak için. Kız kardeşi Sophie'nin o kadar da uyumlu olmayacağını biliyorum. Ama bununla sonra ilgileneceğim.

Tek amacım Reed'e ulaşmaktır.

Göz kırpıyorum. "Ben... O... O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

Reed sanki savaşmaya hazırlanıyormuş gibi ayaklarının üzerinde kayar. "Evet, hiç sanmıyorum. Yapmaya *çalıştığı* şey, daha sonra senin için bir oyun oynayabilmek için zemin hazırlamaktır. Bu yüzden ondan uzak dur. Anladın mı? O lanet olası bir pislik."

"Ya anlamazsam?"

O zaman göğsü dışarı doğru itiliyor ve yine göğüs kaslarının oyulmuş kaslarını görebiliyorum, kaburgaları tişörtünün altında kayıyor ve onu daha da fazla gösteriyor normalden daha tehlikeli.

Bence kapüşon onun tehlikesini azaltıyor, onu sahte bir yumuşaklıkla gizliyor.

O olmadan, sadece yoğun kaslar ve sert kemikler var.

Elleri yumruk olmuş, bileklerinde ve ellerinin arkasında damarlar göze çarpıyor. "O zaman onu o kadar kötü becereceğim ki hayatının geri kalanında araba kullanamayacak."

Sırt çantama sıkıca sarılıyorum ve kollarımı ovuşturuyorum, tehditkâr, sahiplenici ses tonuyla ortaya çıkan tüylerimi kovmaya çalışıyorum.

Bir anda nefesimi kaybetmemeye çalışıyorum.

"Kardeşlerim gibi konuşuyorsun," diyorum. "Senin hakkında konuştuklarında." "İlk defa onlara katılıyorum." Parlayan gözleri kısılıyor. "Her ne kadar

Bilmek istediğim şey, sen Andrews'in arabasına binerken onlar hangi cehennemdeydi? Bunun olmasına nasıl izin verdiler? Seni güvende tutamayacaklarsa ne işe yararlar ki?"

Kalçalarım birbirine kenetlendi ve ona nefes nefese bir ses tonuyla, "Bilmiyorlar. Con'a mesaj attım ve her zamanki gibi geç saate kadar kalacağımı söyledim. Her zamanki gibi oditoryumda prova yaptığımı sanıyor."

Ben yaptım.

Çok da kolaydı.

Hatta haftalarca yalan söyledikten ve ona antrenman için fazladan saate ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra bunu bekliyordu.

O saatlere ihtiyacım vardı.

Ama daha çok onunla geçirmek istediğim içindi.

Bana ters ters bakan ve her zamanki gibi antrenmanıma gelmeyeceğini bildiğim bu adam.

"Yani onlara yalan söyledin," diye bitiriyor.

"Yine." Başımı salladım. "Gelip seni görmek istedim."

Ve o anda fark ettim ki, kendime yalan söylemekten nefret etsem de

ve onlardan sır saklıyorsam, yine de yaparım. Hala onun için yalan söyleyeceğim.

şimdi ve sonsuza dek.

Yalan söyleyeceğim ve saklanacağım.

Arayacağım, kaçacağım ve duracağım. O
neredeyse ben de oraya gideceğim.

"Oldukça yalancı oldun, ha? Benim için." "I -
"

"Bence gitmelisin," diye emrediyor alçak ve kararlı bir sesle.

Sözleri beni harekete geçirdi.

Ama bana yapmamı söylediği şeyi
yapmıyorum. Gitmiyorum.

Ona doğru yürüyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Az önce sana ne dediğimi duydun mu lan?" diye soruyor tedirgin bir
şekilde, ona doğru yürümemi izliyor.

Cevap vermedim. Sadece yürümeye devam ediyorum, sırt çantam
elimde, gözlerim onun muhteşem yüzünde. Muhteşem, tanıdık ve benim için
çok değerli.

"Evine git," diye homurdanıyor ve ben onu görmezden gelmeye devam
ediyorum.

Ve *nihayet* ona ulaştığımda, yüzü alçalıyor ve kelimeleri kalınlaşıyor.

"Benden uzak dur, Fae."

Şu anda olduğu gibi inatçı ve aptalca davrandığı zamanlarda bile bana
hala Fae dediğini biliyor mu?

Onun perisi.

Ve eğer bunu yaparsa, beni bana verdiği isimle çağırırsa, nasıl
gidebilirim?

Ona, onun uzun boyuna bakmak için boynumu eğdiğimde kalbimin
göğsümde takla atmasına nasıl engel olabilirim?

Başımı salladım. "Hayır."

"*Şimdi gitmeniz* neresini anlamıyorsunuz? Ben -" "İlk yardım
getirdim. Yaraların için." Onun üzerinden konuşuyorum.

"Senin lanet ilk yardımına ihtiyacım
yok." Bunu söyleyeceğini

biliyordum.

Ben de söylemek istediğim başka bir şeyi söyledim. "Özür dilerim." "Ne?"

"Ledger'ın söyledikleri için." Ona, sıcaklığına, şiddetle nefes alan göğsüne bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni kışkırttı ve bunu yapmamalıydı. Gidiyordun."

Bir süre bana baktı. "Evet, yalan söylemiyordu, değil mi? O mu?"

Elimi kaldırıp çenesine dokunuyorum. atılmış kapüşonlu. Ama beni durdurmak için bileğimden tuttu. "Baban için de üzgünüm. Nedenini, nasılını ya da bunların hiçbirini bilmiyorum. Ama Tempest benimle birazını paylaştı ve -"

"Tempest çenesini kapalı tutmalı," diyor dişlerini sıkarak ve başparmağını nabzıma vurarak.

Yine de caymadım. "Yine de buradayım." "Ne için buradasın?"

"Eğer bu konuda konuşmak istersen."

Reed sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Sanki *birinin* bunu söyleyebileceği hiç aklına gelmemiş gibi. "Bunun hakkında konuşmamı istiyorsun."

"Evet." Ona güven verici bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Konuşmak yardımcı olur."

Yine birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Evet, hayır. Aklımdaki şey konuşmak değildi. O yüzden kendine bir taksi çağırıp gitmelisin."

O zaman bileğimi bırakıyor, beni kovmaya hazır.

Ama beni durduran bir şey olmadığı için özgürce hareket ettiğimi bilmiyor.

Ona daha da yaklaşmakta, elimi vücuduna koymakta özgürüm.

Göğsünü.

Pamuklu tişörtünün altında pürüzsüz, kaslı ve sertti. Isı yayıyor.

Ona dokunduğum anda nefesi kesiliyor. Göğsündeki tüm hareket durdu ve gözlerini indirerek vücudunun üzerindeki elime baktı.

"Ne o zaman?" Fısıldıyorum ve başını kaldırıp bakıyor, kurt gözleri parlıyor. "Aklında ne var?"

İçindeki öfke, tedirginlik hissediliyor ve nefes almaya devam ettiğinde bir şekilde daha da korkutucu hale geliyor.

Vahşi bir hayvana dokunmak, onun sert ve ölümcül vücudunu okşamak gibi. Ama korkmuyorum.

Çünkü garip bir şekilde onu evcilleştirebileceğimi düşünüyorum.

Garip bir şekilde bu vahşi mustang'i evcilleştirecek kızın ben olduğumu düşünüyorum. "Buna cevap vermemi istediğine emin misin?" diye soruyor.

Meydan okuması sadece göğsünü nazikçe, şefkatle okşamama neden oluyor ve dişlerini sıkıyor. "Evet. Söyle bana."

"Seni uyarıyorum Fae, hemen gitmen gerek."

Kasları parmaklarımın altında vızıldıyor.

Sanki soğuk, siyah kalbi kaburgalarının kafesinden kurtulmaya çalışıyor ama henüz nasıl yapacağını bilmiyor.

"Neden?"

Üzerime eğiliyor, göğsü elime doğru bastırıyor.

"Çünkü şu anda kafam çok karışık. Ve bu benim ikinci votka şişem. Yani tam olarak *düşünemiyorum*."

Misilleme olarak onu elimle geri itiyorum ve aramızdaki son santimi de kapatıyorum.

Şimdiye kadar sırt çantam aramızda bir duvar gibi davranıyordu ama ben buna izin verdim.

Şimdi. Bedenlerimizin arasından kayıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

İkimiz de ona göz ucuyla bile bakmıyoruz, hayır.

Ben onun uzun ve sert vücudunu kendi vücudumla buluşturmakla meşgulüm, o da vücutlarımızın birbirine değmesine şaşımakla meşgul.

Bu, bu şekilde ilk dokunuşumuz değil.

Tabii ki hayır.

Rutin işlerimde bana yardım ediyor. Beni kaldırıyor, sıçramalarımda ve dönüşlerimde bana yardımcı oluyor. Vücudumun nasıl hissettiğini biliyor. Ben de onun vücudunun nasıl hissettirdiğini biliyorum, tamamen sert ve pürüzsüz.

Güçlü.

Sanki uzun boyuna yer açmak için dağları itebilir ve isterse çıplak elleriyle toprağı yarabilirmiş gibi.

Tüm bunları biliyorum ama vücudunu hiç böyle hissetmemiştim. Sadece istediğim için. *Yapabildiğim* için.

O da öyle.

Tüm kötü şöhretine ve kötü niyetine rağmen, bir kez bile benimle bir şey yapmaya çalışmadı. Bana yardım etti, o kadar.

O her zaman kontrollüydü.

Kısıtlanmış.

Hatta saygılı.

Acaba kardeşlerime bundan, Reed'in dikkatli yapısından bahsetsem tepkileri ne olur?

"Düşünmeni istemiyorum," diyorum boynumu yukarı kaldırarak.

Bana bakarken verdiği geniş bir nefesle midesi kasılıyor. "İssız bir yerin ortasında olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Medeniyetten kilometrelerce uzakta." "Biliyorum."

"Yani yardım için çığlık atarsan kimse seni duymayacak. Tek görevleri seni korumak olan ama bunu bile doğru düzgün yapamayan dört *işe yaramaz* ağabeyin bile *duymayacak*, değil mi?"

Sert ses tonu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. "Çığlık atmayacağım."

İçinden bir nefes daha fişkirir. "Yapacaksın. Eğer istersem." Gözleri tıpkı etrafımızdaki gökyüzü gibi kararıyor. "Eğer seni *yaparsam*. Ve yapabilirim

sana bir çok şey yaptırabilirim. Bu ormanda, ben tanrırım, Fae, ve benim sözüm tek sözdür. Eğer sana benden uzak durmanı ve Bu ormanda bunu yapmalısın."

Onu dinlemedim.

Tabii ki bilmiyorum.

Şimdiye kadar öğrenmesi gerekirdi. O bana bir şey yapmamı söyledi diye yapmayacağım.

İstemezsem olmaz.

Ben onun için iyi kız Callie değilim.

Ben onun Fae'siyim ve bu yüzden ne kadar kötü olabileceğimi, ne kadar istekli olduğumu göstermek istercesine diğer elimi de göğsüne koydum.

"Yapacağım," diye fısıldadım. "Ne yapmamı istersen. Pratik yapıyorum."

Bu onu şaşırtıyor, heyecanım, hevesim. Ağzımdan kaçırdığım küçük bir bilgi. Bunu yanlışlıkla yaptığımı söyleyemem. Ya da bunu yapmaya niyetim olmadığını.

Her türlü niyetim vardı.

Günlerdir böyle bir niyetim vardı ama bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum.

Yu

kar

1.

Konuyu açsam mı açmasam mı bilemedim.

Yaptığım işi hiç yapmamam gerektiği gerçeği göz önüne alındığında Günlerdir pratik yapıyordum. "Ne?"

diye ısırdı.

Eğer ona söylersem geri dönüşü olmaz. O zaman ona karşı hissettiklerimin iki yolu yok.

O bilir.

Reed Roman Jackson, Vahşi Mustang, futbol tanrısı, Bardstown Lisesi'nin kalp kıranı, benim iyi kızımın, çok da birinci sınıf öğrencisi olmayan, on altı yaşına yeni girmiş kalbimin onun için attığını bilecek; doğum günüm

Geçen hafta bana kekler, yeni örgü şişleri ve bir sürü iplik aldı.

Ben daha kararımı veremediğim dudaklarımı kederimi mühürledi ve ağzımdan şu sözler döküldü: "Geçen gün depoda bana... seninle ilgilenmenin o kadar da kolay olmadığını söylemiştin..."

Ona söylemekteki kararlılığımı rağmen, kelimeleri gerçekten söylediğimde cesaretim kırılıyor.

Ve gözlerimi indirmek zorundayım.

Midemde kelekler uçuşurken onun tişörtünü yumruklamak ve dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Ne olmuş ona?"

Çakıllı sesi karnımı sıkımda neden oluyor. "Seninle ilgilenirsem dizlerimin çürüyeceğini söyledin, ben de..."

Tanrım, neden

söyleyemiyorum?

Söyleyebilmeliyim.

Bunu ben başlattım, değil mi?

"Sen ne?" diye soruyor boğuk bir fısıltıyla.

Sonunda başımı kaldırdım ve tüm korkum ve utangaçlığım eriyip gitti.

Beni dans ederken izlerken olduğu gibi görünüyor. Tamamen gergin, yoğun ve heyecanlı. "Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum. Geceleri."

"Dizlerinin üzerine çök."

"Evet." Son günlerdeki tacizler yüzünden dizlerim karıncalanıyor. "Evde parke zemin var. Bu yüzden aşağı iniyorum ve... orada kalıyorum."

Sonra dudakları ayrılır.

Çok az, ama biliyorum çünkü ağır nefes almaya başladı.

Tüm vücudu onunla birlikte hareket

ediyor. "Ne kadar süreyle?" diye

soruyor huysuzca.

"Uzun zaman. Ben..." Dizlerimi bacaklarına bastırıyorum.

"Uyuşmaya başlayana kadar. Ve ağrıyana kadar."

Dakikalarca, saatlerce ve günlerce bu şekilde kaldıktan sonra ağrımaya başlarlar.

İbadet ediyormuş gibi hissettiren şeylerden sonra morarmaya başlıyorlar. Sanki Tanrı'ya dua ediyormuşum gibi.

Sadece benim tanrım bir şeytan.

Kurt gözlü ve vampir derili bir kötü adam.

Ve yumruğumun altında hain kalbinin teklediğini hissediyorum.

"Dizlerini ağrıttın. Benim için."

"Evet," diye fısıldıyorum, kendimi ona bastırarak. "Ama hepsi bu değil. Başka bir şey de çalışıyorum."

"Ne?"

"Yapabileceğini söyledin... benimle iki kez ilgilenebileceğini söyledin. Ama sonra sana izin vermedim. Bu yüzden pratik yapıyorum."

"Nasıl?"

Kalçalarım birbirine kenetleniyor. "Kendime dokunuyorum." "Nereye?"

"Ben... benim... nerede olduğunu biliyorsun."

Sonunda yüzünü bana doğru eğdi, her yeri yara bere içindeydi ve şişmişti, bu da onu bir suçlu gibi gösteriyordu.

Kaçmam gereken bir haydut. Ama kendimi ona yaklaşıtıyorum. "Kuku," diye boğuluyor. "Amına dokunuyorsun."

Bu müstehcen kelimeyle bir sıcaklık seline kapılıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Ama beni o kadar kolay bırakmayacak.

Ona bunu söyleyerek, içindeki bir şeyi serbest bıraktım. Bir canavar, bir yırtıcı ve bu yüzden yapabileceğim tek şey sonunda bana dokunmayı seçtiği gerçeğinden zevk almak.

Bana dokunmakla kalmıyor, beni kendine çekiyor.

Elleri belimde, parmakları yumuşak etime batarken daha da eğiliyor ve etrafımızdaki dünyayı karartıyor.

"Söyle," diye hırlıyor.

"I..."

Vücudumdaki parmakları ısrarcı olmaya başladı. "*Amıma dokunuyorum*" de." Ona itaat ettiğimde kendi parmaklarım göğsünü deliyor. "Amıma dokun-kedi."

"*Ve kendime geliyorum.*"

"Ve kendime geliyorum."

"Roman için."

"Romanım için."

"Kaç kez?"

Ona söylemeden önce nefesimi toplamam gerekiyor. "T-iki, bazen üç."

Gözleri ateş saçıyor. "Üç."

"Evet."

"Çünkü pratik yapıyordun."

Balerin ayaklarım sabit duramıyor, ben de parmak uçlarıma çıkıyorum. "Evet. Hazır olmak istedim."

"Hazırım, evet," diye fısıldıyor o da. "Çünkü o şeyin yanına yaklaşırsam oyunun biteceğini biliyorsun, değil mi? Onu yalayacağımı, emeceğimi ve daha önce hiç am sikmemiş gibi parmaklayacağımı biliyorsun. daha önce."

"Evet."

"Ve onu yerdim, dizlerin gibi ağrıyana ve acıyana kadar dilimle vururdum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu kadar çok küfür etmemesi gerektiğini söylemek istiyorum. Bu kadar kirli bir dil kullanmamalı.

Ama o zaman yalan söylemiş olurum çünkü öyle olmasını istiyorum. Bunları söylemesini istiyorum, benimle böyle konuşmasını istiyorum,

sanki o dünyanın en iğrenç adamıymış ve ben de hiç böyle bir şey yaşamamış en masum kızmışım gibi.

Bunları daha önce de duymuştum, yozlaştırmak istediği kızı.

"Evet, biliyorum," diyorum ona.

"Evet, bana dedikleri şeye dönüşeceğimi biliyorsun. Onun kokusunu bile alırsam, çılgına dönerim. Bir hayvana dönüşür, dişlerimi kırar ve hırlarım. Ve onun dışında hiçbir şey beni sakinleştiremez, onun görüntüsü, onun tadı dışında. Senin peri amcığının için kötü bir adam olacağımı biliyorsun."

Ellerim göğsünde geziniyor ve parmaklarım morarmış çenesini kavırıyor, başparmaklarım kirli sakalını okşuyor. "Muhteşem bir kötü adam."

Parmaklarını belime bastırıyor, neredeyse beni yerden kaldıracak. "Demek onu hazırlıyordun. İyi bir kız gibi. Onu benim için ısıtıyordun."

Kollarımı boynuna doladım. "Uh-huh."

"Yatak odanda."

"Geceleri," diye devam ediyorum.

"Peki kardeşlerin ne yapıyordu?"

"Uyuyorlardı."

"Nerede?"

"Koridorun sonunda." Yüz hatlarından şiddetli bir şey geçti, ben de açıkladım, "Ama sorun değil. Çünkü ben sessizim. Yastığımı ısıırıyorum. Yastığımı ısıırıyorum. gel."

Çenesi ileri geri hareket ediyor, sonra bir şekilde ağzını açıp homurdanıyor: "Yani bilmiyorlar."

"Hayır."

"Her gece masum küçük kız kardeşlerinin benim için masum küçük amina dokunduğunu bilmiyorlar. Nefret ettikleri adam için."

"Senden nefret etmelerini istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Sözlerimi duymazdan geliyor ve devam ediyor: "Onun için dizlerinin üzerine çöktüğünü bilmiyorlar. Damlayana kadar amını ovuyor ve sonra

sessiz kalmak için yastığını ısıyor. Böylece gece kapısını kilitlediğinde ne yaptığını kimse bilmiyor. Ve tüm bunları kendini erkeğe hazırlamak için yapıyor.

onu uyardılar. Böylece o amcığı istismar edebilir ve hoşuna gitmesini sağlayabilir."

"İsterdim. Hoşuma giderdi," diyorum ona sanki bunu bilmiyormuş gibi.

Sonra yutkunur. "Yapacağını biliyorum. Çünkü bunu senin için iyi yapardım. O kadar iyi yapardım ki bağımlı olurdun. Bir eroınman olurdun ve bana yalvarırdın. Bunu sana söylemişim, değil mi? Sana her kızın yalvarıyor ve sen de yalvaracaksın."

Sanki tüm iplerimi çekiyormuş gibi ses tonuyla omurgam dikleşiyor ve ben

Başını sallı.

"Evet. Yapacağım. Benden ne istersen yaparım."

"Bacaklarını açmam için bana yalvaracaksın. O dar küçük periyi kullanmak için

ve kardeşlerine yapıştır. Onlar koridorun sonunda uyurken, sen iyi kız yatak odanda seni yok etmem için bana yalvaracaksın. Ben seni dantelli yastığının içinde inletirken ve her gece kardeşlerine ihanet etmeni sağlarken. Ve sonra, sor bana, ne yapacağım?"

Şu anda nefesim kesilmiş durumda ama bir şekilde "Ne?" diye mırıldanıyorum.

"Onlara söyleyeceğim," diyor soğuk, mizahsız, yarım bir gülümsemeyle. "Onlara kız kardeşlerinin dün gece benim için bacaklarını açtığında ne kadar güzel görüldüğünü söyleyeceğim. Burunlarının dibinde kız kardeşlerini becermekle övüneceğim."

"Yapamazsın." Başımı sallıyorum. "Sana güveniyorum."

Belki de şimdiye kadar söylediğim en aptalca şey, hatta bu gece söylediğim her şeyden daha aptalca, ama biliyorum.

Ona güveniyorum.

Her türlü fırsatı vardı, değil mi?

Onlara söyleyebilirdi.

Beni Ledger'a karşı kullanabilirdi. İsteseydi övünebilirdi.

Ama yapmadı.

Sırrımızı sakladı. Günden güne, geceden geceye.

Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama hiçbir yere gitmiyorum.

Alay ediyor. "Evet, aptal küçük kızlar kendilerini alıp götürren ve hayatının geri kalanında bir odaya kilitleyen bir yabancıyla arabaya binmeden önce böyle derler."

"I -"

"O yüzden eve gitmen gerekiyor, anladın mı?" dedi ve beni bıraktı.

"Beni yalnız bırakmalısın çünkü dediğim gibi, doğru düzgün düşünemiyorum.

Şimdi."

"Yap," diyorum ona, emrini bininci kez görmezden gelerek. "Bana bir şeyler yaptır. Söylediğin her şeyi. Hepsini. Lütfen."

"Fae -"

"Lütfen. Yok et beni Roman," diye yalvarıyorum, bana söylediği gibi ve hem onun hem de benim içimden bir ürperti geçiyor.

Sonra kendimi elimden geldiğince yukarı kaldırdım ve ağzımı ona dayadım. Adem elmasının üzerine.

Çıkıntıyı, kaba kirli sakalını yalıyorum ve eğer örgümü bileğine dolayıp başımı geriye çekmeseydi daha fazlasını yapmaya devam edecektim.

Eğer beni ona bakmaya

zorlamasaydı. Yüzündeki ifadeden

ürperdim.

Korku ve beklentiyle titriyorum.

Gözleri etrafımızdaki gece gibi karardı ve çenesi gerçek bir V'ye dönüştü. Öfkeli morluklarıyla o kadar tehlikeli, o kadar muhteşem görünüyor ki tekrar fısıldıyorum, "Lütfen Roman."

Yalvarışım üzerine bakışları dudaklarıma düşüyor ve sanırım bir hırıltı duyuyorum.

Emin olamıyorum çünkü alçak ve kalın ve bir sonraki saniyede zaten bunu düşünecek zihinsel kapasitem yok.

Çünkü ağzı benim üzerimde.

Baharatlı ve votkalı tadı dilimde patlıyor ve Tanrım, o kadar lezzetli ki onu tatmaya devam etmek istiyorum.

Lezzetinin ve yumuşak, sıcak ağzının diğer nüanslarını analiz etmeye devam etmek istiyorum ama tam o sırada gökyüzü açılıyor.

Hiçbir uyarı ya da tahmin olmadan yağmur yağmaya başladı ve biz de ara verdik.

ayrı.

Nefes nefese birbirimize bakıyoruz ve onun ne düşündüğünü bilmiyorum.

Benim dudaklarımın yasını tuttuğum gibi o da dudaklarımın yasını tutuyor mu bilmiyorum.

onun kaybı.

Ama yine de beni kucağına aldığı anda düşünme yeteneğimi elimden alıyor.

Beni yerden kaldırıyor ve bu hareketi dans antrenmanlarım sırasında binlerce kez yaptığımız için bacaklarımı ince beline dolamakta tereddüt bile etmiyorum. Ve bunu yapar yapmaz, büyük elini başımın arkasına koyuyor ve beni göğsüne sokuyor.

Yağmurdan korunmak için koca bedenine sığınmamı sağlıyor. Tek yapabildiğim bunu kabul etmek ve ona sıkıca sarılmak.

Romanım.

Benim muhteşem, *muhteşem* kötü adamım.

Hareket etmeye başladığında, "Çantam" diye mırıldandım.

Genelde sırt çantamla ilgilenmezdim.

Ama içinde bir şey var. Onun için - ilk yardım çantası değil - ve ıslanmasını istemiyorum.

Reed, beni kollarında taşımaya devam ederken, çantamı almak için eğiliyor. Çantayı aldığı anda ona teşekkür ediyorum ve boynunun kenarındaki nabız gibi atan damarı öpüyorum. Beni Mustang'inin arka kapısına doğru

götürürken keskin bir nefes aldığını duyuyorum.

Kapıyı açıyor ve kendisi binmeden önce beni dikkatlice arabanın içine, yağmurdan uzak bir yere bırakıyor. Sırt çantamı yere atıyor ve sürünerek üzerine çıkmadan önce kapıyı düzgünce kapatmasını bile beklemiyorum.

Bu çok cesur bir hareket ama umurumda değil.

Bu gece ona yakın olmak ve onunla ilgilenmek dışında hiçbir şey umurumda değil.

Kavgadan duyduğu tüm acıyı ve yalnızlığını alıp götürdü.

Ellerim omuzlarında, nemli tişörtünü yumrukluyor, onunkiler de belime uzanıyor ve ıslak elbiseme tutunuyor. Koyu renk, yağmurdan kayganlaşmış saçlarından güzel yüzüne doğru süzülen su damlacıklarına bakıyorum. Yanaklarından ve boynunun kenarından aşağı akarak tişörtünün V kısmında kayboluyorlar.

Ve Tanrım, haklıydım.

Günlerce kasları var.

Onları tişörtünün içinden görebiliyorum, kaburgalarının çıkıntılarını, göğsünün tepelerini ve karnının kesik düzlemlerini ve kucağında kıvraniyorum.

Bekle bir saniye. Onun kucağındayım.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Açılmış kalçalarım, ıslak elbisemle örtülü olsa da, onun nemli kotuna sürtünüyor ve aman Tanrım, bu muhteşem, sert kumaş ve pürüzsüz tenim. Tekrar kıpırdanıyorum ama bir kez daha yapamadan beni durduruyor.

Belime baskı uygulayarak beni *fiziksel olarak* durduruyor ve bir noktada sabitleyerek "Elbiseni sıkı tut" diye emrediyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Elbisemin eteklerine bakıyor. "Elbisen. Tut onu." Tişörtünü çekiştiriyorum. "Neden?"

"Sadece yap. Şimdi," diyor dişlerini sıkarak, vücudu sözleriyle titreşiyor.

Hemen tişörtünü bırakıyorum ve elbisemin eteklerini tutuyorum. Bunu yapma şeklimden hoşlanmıyor, bu yüzden belimi bırakıyor ve ellerimi konumlandırıyor.

Elimi -her *iki* elimi de- dikkatlice bacaklarımın arasına sokuyor ve kumaşı yumruklamamı sağlıyor. Ve bunu o kadar sıkı yapmamı sağlıyor ki, parmak eklemlerim güçle dışarı fırlıyor.

İşi bitince yukarı bakıyor. "Uyluklarına kadar itmeme izin verme."

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Neden olmasın?"

Dudaklarını yalıyor, eli benimkinin üzerinde esniyor. "Çünkü istiyorum." "Ama ben -"

"Çünkü elbiseni yukarı itmek ve külotuna bakmak istiyorum.

Çünkü şu anda onları kremlediğini biliyorum ve görmek istiyorum. O ıslak noktaya bakmak ve her gece yatak odanda benim için kremlendiğini hayal etmek istiyorum. Ve eğer bunu yaparsam, seni hayal edersem, kalan akıl sağlığımı da kaybedeceğim. Anladın mı? Yani onu koruyacaksın."

"Roman -"

Ellerimi bırakıyor ve parmaklarını ıslak saçlarıma gömüyor.

Alnını benimkinin üzerine bastırarak gırtlaktan gelen bir sesle, "Hayır, beni dinle, onu koruyacaksın. *Benden koruyacaksın*. Elbiseni tutacaksın ve amını koruyacaksın. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim elbiseni yukarı itmeme izin vermeyeceksin. İzin vermeyeceksin.

Onu göreyim. Bana anladığını söyle."

"Ama -"

"Bana anladığını söyle, Fae."

Bunu yapan Fae.

Yalvarır gibi söylüyor.

Sanki şimdi yalvaran o.

İyi olan o, kötü olan ve ona eziyet eden ise benim. Ve ben bunu *asla* yapmak istemiyorum. Bu gece onu yeterince zorladım, bu yüzden neredeyse ıstıraplı görünen hayvan gözlerine bakıyorum. "Evet dersem, beni öpecek misin?"

Çenesi sıkılıyor ve saçlarımı çekiştiriyor. "Sikeyim evet."

Hafifçe gülümsüyorum ve elbisemi daha da sıkıca kavıyorum.

"Tamam. Elbisemi tutacağım. Onu yukarı itmene izin vermeyeceğim. Onu görmene izin vermeyeceğim. Ne dersen de."

O zaman rahatlamış bir iç çeker. Etrafımızdaki rüzgar kadar büyük bir iç çekiş. Ve sonra söz verdiği gibi beni öptü.

Chapter 9

Kötü bir şey olacak. Sahada yani. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

Dün gecedен beri beni rahatsız eden bir his bu.

şampiyonluk maçı başladığından beri bir şekilde daha da kötüleşti.

Sonunda maça ve kendi şovuma nasıl katılacağımı buldum.

Oditoryuma bizden istenenden çok daha erken gittim ve Tempest ile maça katılmak için okulun diğer ucuna kadar koşmadan önce dansım için hazırlandım - çünkü benim oditoryumum ve onun futbol sahası kampüsün karşı taraflarındaydı.

Ama her neyse, işte buradayım, buz mavisi bir tütü ve beyaz bir mayo giymişim ve bir peri gibi görünmek için tamamen makyajlıyım, yaklaşık on dakika içinde bitmek üzere olan maçı izliyorum.

Takımımızın kazanmak için sadece bir gole daha ihtiyacı var ve işler iyi görünüyor. Reed bu golü atarsa sadece şampiyonluğu değil, yarışmayı da kazanacak.

İlk ve son kez.

Şu anda lider durumda ve kardeşime karşı zaferini mühürlemek için bu son gole ihtiyacı var.

Ama kötü bir şey olacaktı gibi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, böyle hissetmem için hiçbir sebep yok.

Bu.

Hiçbir sebep yok. Aslında her şey yolunda. Her şey iyiden de öte.

Çünkü beni öptü. Dün gece. Beni uzun, çok *uzun* bir süre öptü.

Bir süre hiç durmayacak sandım. *Ben* de hiç durmayacağımı düşündüm.

Çünkü ağzı üzerimdeyken, sıcak ve ıslak dudaklarıyla beni uyuştururken öptüğünde, bunu çok uzun zamandır istediğimi fark ettim. Bana her baktığında ve her müstehcen bir şey söyleyip yüzümü kızarttığında bunu istemiştim. Bana her kek getirdiğinde ve beni Mustang'ile gezdirdiğinde bunu istemiştim.

Evet, kısa bir süre için tüm dünyam o oldu.

Reed Roman Jackson ve onun ağzı ve buğulu camlı Mustang'i.

Onun Mustang'ile geldim.

Kucağına boşaldım. İki kez.

Çünkü sadece bir kezle mutlu olmuyordu ve beni öpmekten ya da kucağında sallamaktan vazgeçmiyordu. Ben de bir balerin gibi, onun istediği kadar dans ettim ve kıvrandım.

İki gün sonra, günler öncesinden tahmin ettiği ve benim de iyi bir kız gibi alıştırma yaptığım gibi ona durmasını söyledim.

Ama gri gözleri bana tüm alıştırma sürecimin başarısız olduğunu hatırlatmak yerine yumuşak ve akışkan bir hal aldı ve beni terli alnımdan öperek göğsüne gömülmemi sağladı.

Tanrım.

Onun bu kadar... şefkatli, tatlı ve her şey olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Neyse, sonra ona hediyesini verdim. Sırt çantamdaki hediye.

Son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım bir şey. Bir kazak.

"Çünkü sen her zaman üşüyorsun," dedim ona, çünkü o her zaman üşüyor. Bu yüzden neredeyse her zaman kapüşonlu sweatshirt giyiyor.

"Çünkü beyaz senin en sevdiğin renk ve bak." Ön tarafına yaptığım siyah kakmayı gösterdim. "Bu bir Mustang. Gerçek bir Mustang, araba değil. Oh ve bu benim ilk kakmacılık projemdi. Çok güzel oldu, değil mi?"

Bu deseni aylar önce - onu gerçekten tanımadan önce - bir örgü kitabında görmüştüm ve bana onu hatırlatmıştı.

Bu yüzden onun için örmeye karar verdiğimde, gidip dergiyi çıkardım ve tasarımı doğru yapana kadar iğneleri parmaklarıma milyonlarca kez batırdım.

Reed hiçbir şey söylemedi. Uzun süre onun için yaptığım kazağa baktı ve ben de "Beğenmedin mi?" diye sormak zorunda kaldım. Kazağı şaşırtıcı derecede sıkı olan ellerinden çekmeye başladım. "Sorun değil. Bunun için endişelenme. Sana başka bir tane yapacağım ve -"

"Hoşuma gitti," dedi boğuk bir fısıltıyla, benim üzerimden konuşarak.

Sonra beni kendine çekti ve ağzını alnıma bastırdı. Yine de beni oradan öpmedi, hayır.

Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde birkaç dakika nefes aldı ve ben de ona izin verdim.

Hepsi bu kadar.

Dün gece olanların hepsi buydu.

Öpüştük, beni boşalttı, ona hediyesini verdim ve sonra
Con'un beni otoparktan alması için beni tam zamanında okula geri götürdü.

O zamandan beri onu görmedim.

Büyük maçının şu anda devam ettiği ve benim de şov için kendi
antrenmanlarımla meşgul olduğum göz önüne alındığında bu anlaşılabilir
bir durum.

Belki de bu yüzden huzursuz
hissediyorum. Şampiyonluk maçı
yüzünden.

Çünkü bunun onun ve Ledger'ım için ne kadar önemli olduğunu
biliyorum. Ayrıca lise kariyerlerinin son maçı.

Birlikte oynadıkları son maçtan bahsetmiyorum bile.

Artık kafa kafaya vermeyecek olmaları beni mutlu etmeli -
İkisi de futbol bursuyla farklı üniversitelere gidecekler - ve bu yarışma, kim
kazanırsa kazansın, sonunda sona erecek.

Ama garip bir şekilde huzursuzum.

Ledger topa sahip ve sahayı koşarak geçiyor. Tam şutunu çekip golü,
hem de galibiyet golünü atabileceği bir noktaya geldiğinde, Reed araya
giriyor.

Ledger'dan topu çalıyor ve Bardstown Lisesi'nin iki yıldız oyuncusu
arasında bir mücadele başlıyor.

İkisi de top için boğuşuyor, gol atmaya çalışıyor ve bir şekilde karşı
takımın oyuncularından da kaçıyorlar.

Yapamayacaklarına dair herhangi bir şüphem olduğundan değil.

Mustang ve Thorn birlikte eyaletteki her takımı yenebilirler ve
yendiler de. O kadar yetenekliler.

Topu kaybedeceklerinden korkmuyorum.

Başka bir şeyden korkuyorum.

Gözlerimin önünde olan bir şey.

Topu almak için mücadele ederken, ikisi de birbirini itiyor.

Ledger durana kadar.

Reed bir şey söylediği için durur.

Dudaklarının hareket ettiğini görüyorum - dün gece yağmurda ve sonra Mustang'inde öptüğüm dudaklar, geçmişte beni gülümseten ve kızartan dudaklar

ve Ledger'ın donduğunu görüyorum.

Reed'in sonunda topu kardeşimden çalıp golü attığı noktaya kadar.

Hem şampiyonluğu hem de kardeşime karşı zaferini mühürledi.

Tüm stadyum alkışlar, kahkahalar ve mutluluk içinde patlarken, ben yerimde gergin, şok olmuş ve korkmuş bir şekilde oturuyorum.

Çok korkuyorum.

Gözlerim hayatımdaki en önemli iki kişiye takılı kaldı. Bu o, değil mi?

Bir şekilde Reed Roman Jackson, *benim* Roman'ım, hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline geldi ve onu bir sır olarak saklamak istemiyorum.

Dün gecedен beri hissettiğim bir başka şey de bu.

Bu önseziyle birlikte, kardeşlerime ondan bahsetmek istiyordum. Düşündükleri kadar kötü biri olmadığını anlamalarını sağlamak.

Ama dün antrenmanda kavga ettikleri gibi, Reed iyi olmak için havasında değil.

İstediği şeyi, son şampiyon unvanını elde etmiş olsa da, ruh hali o kadar karanlık ve acı ki bunu buradan bile hissedebiliyorum.

Öfkesini ben bile hissedebiliyorum.

Reed'in öfkesine ve kardeşime dik dik bakarken, takımın Mustang kampı onun sırtını sıvazlarken aldığı tedirgin nefeslere uyan tek şey Ledger'dır.

Reed'in kara havasına uyuyor.

Aslında, onu aştı.

Ve bu yeni bir şey değil.

Reed her zaman kardeşimi kışkırtan kişi olmuştur ve kardeşim de her zaman buna boyun eğen kişi olmuştur.

Yani bu sahne çok endişe verici olmamalı ama pek çok nedenden ötürü öyle ve Ledger aralarındaki mesafeyi kapattığında yerimde duramıyorum.

Etrafımızdaki tüm bu mutluluk ve coşkuya rağmen yerinden kıpırdamayan Tempest da kıpırdamıyor. Birlikte, yoğun ve mutlu kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenlerden inerek ön tarafa ulaşmayı başardık.

Böylece neler olduğunu görebiliriz.

Böylece kardeşlerimizin iyi olup olmadığını görebiliriz. Tanrım, lütfen iyi olsunlar.

Lütfen.

Sadece birkaç saniye sürmesi gereken ama heyecanlı ve heyecanlı kalabalık nedeniyle bir asır süren yolculuk boyunca kafamda bu şarkıyı söylüyorum.

Hedefimize ulaştığımızda rahatlamış bir nefes alıyorum. Ama bu sadece birkaç saniye sürüyor.

Çünkü ön tarafa geçip sahayı net bir şekilde gördüğümüz anda, *bir* şekilde, *bir* şekilde beni görüyor.

Gelen kalabalığın, tüm kaosun arasından gözleri üzerime düşüyor ve derinliklerinde ne gördüğümü bilmiyorum.

Onlara yansıyan yoğun duyguları anlamıyorum ve bu beni daha da korkutuyor.

Gözlerini bedenimde gezdirirken son kezmiş gibi hissetmesi beni korkutuyor. Sanki bundan sonra beni bir daha göremeyecekmiş gibi.

Sanki bu bir veda.

Ben bir şey yapamadan, çitlerden atlayıp ona koşmadan, kardeşim de dönüp bana bakıyor.

Yaşadığım sürece tanıdığım ve kavga ettiğimizde bile bana sevgiden başka bir şeyle bakmayan o koyu kahverengi gözleri üzerime düştüğü anda

bir adım geri çekiliyorum.

Dizlerim titriyor.
İçlerinde büyük bir nefret var.
O kadar yoğun ve yaygın bir ihanet ki nasıl nefes alacağımı bilemiyorum.
Bir sonraki anı nasıl yaşayacağımı bilemiyorum ve sonra arkasını
dönüyor ve ben daha gözümü kırpamadan Reed'in suratına yumruk atıyor.
Tek gereken o yumruk.
Zaten çılgın olan kalabalığı daha da çılgınlaştırır ve bir isyan patlak verir.
Dışarı.

Sahada, tribünlerde ve dün antrenmanda olduğu gibi herkes
herkesin üzerinde. Ancak bu çok çok daha büyük ölçekli ve çok daha
dehşet verici.

O kadar ki altında ezileceğimi düşünüyorum.
Çılgın kalabalığın ve deliliğin altında.
Her nasılsa anlamıyorum çünkü Tempest elimi tutuyor ve beni
çekiyor. Beni kalabalığın içinde sürüklüyor, insanlardan kaçıyor ve elimi
sıkıca tutuyor.

Bunun için minnettarım.
Çünkü o olmasaydı, yerde yatıyor olurum. Kardeşimin bakışlarının
ağırlığı altında bacaklarım beni taşıyamazdı.

Bakışlarının ağırlığı altında da.
Aşık olduğum adam.
Ona aşığım, değil mi?
Reed'i seviyorum ve *Tanrım*, az önce ne olduğunu bilmiyorum ve ben...
Sonunda nefes alabiliyorum çünkü artık girişteyiz. O kadar da değil.

Kalabalık azalmışsa ancak alan daha açıksa ve hava almak daha kolaysa.
Kavganın hâlâ devam ettiği sahaya akın eden güvenlik görevlilerini
görüyorum.

Ledger ya da Reed'i göremiyorum ve kalbim çarparak Tempest'a
dönüyorum. "Gidip onları bulmalıyım."

"Bekle, senin gösterin ne olacak?" diye soruyor, hâlâ kolumu tutuyor.
Oh.

Benim şovum.

On dakikadan az bir süre sonra başlayacak ve nereye gittiğimi merak ediyor olmalılar.

"Ben... Ben ne olduğunu öğrenmeliyim. Gitmem gerek." Elini bıraktım ve tarlaya girdim.

Güvenlik, öğretmenler ve koçlar tarafından yavaş yavaş kontrol edilmeye başlanan toplanma alanına doğru koşmaya başladım.

Ama çok uzağa gidemedim çünkü tanıdığım birini gördüm.

Conrad.

En büyük kardeşim.

Bir şekilde toplanma alanından çıktı ve şu anda

Ben.

Aslında, neredeyse geldi ve öfkeli görünüyor. Ben onun böyle bakmasına alışığım.

Hepsi göz korkutucu ve büyük ama kravatlı bir takım elbise giydiğinde - ki bunu sadece şampiyonluk maçlarında yapıyor - daha da korkutucu görünüyor.

Ama bunun beni caydırmasına izin veremem.

Ne olduğunu bilmem gerek. Reed'in ne dediğini ve Ledger'ın neden benden nefret ediyormuş gibi baktığını.

Con bana ulaştığında hemen sorularımı sıralıyorum. "Ne oldu? I..." Kalabalığa bakıyorum. "Ledger iyi mi? Ne oldu Con?"

En büyük ağabeyim bana bakarken çenesini gıcırdatıyor ve lacivert gözlerinde aynı nefret olmasa da kalbim daha da burkuluyor.

"Con, ne oldu? Lütfen anlat bana. I -"

O sırada kardeşim kolumdan tuttu ve beni kargaşadan uzaklaştırmaya başladı.

Geriye bakıyorum ama hala Ledger ya da Reed'i göremiyorum ya da iyi olup olmayacaklarına dair bir işaret alamıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Arkamı döndüğümde kardeşime sordum. "Ne... Con."

Tribünlerin nispeten sessiz ve izole bir noktasında durdu, yüzü gerilmişti. "Bize yalan söylüyordun. Ledger'a yalan söylüyordun."

"Ne?"

Başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor. "Bunca zaman sana güvendik. Ben sana güvendim. İstedğin her şeyi sana verdim. Her özgürlüğü, her konforu. Ve sen yalan söylüyordun. Tüm o geç antrenmanlar saatler." Tekrar başını sallıyor. "Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum Callie. Kız kardeşimin..."

Elini saçlarının arasından geçirirken çenesi titriyor ve ben onu izliyorum, kardeşimin hayal kırıklığıyla sırılsıklam olmuş yüzünü izliyorum.

Yüzünün öfke ve ihanetle gerilmesini izliyorum.

Benim sebep olduğum ihanet. Bir şekilde öğrendi. Tanrım, öğrenmiş.

Bir şekilde *biliyor*.

Ve titreyen dudaklarımla sormak zorundayım, "Nasıl yaptın..."

"Bunca zamandır yalan söylediğin çocuk, sahada seninle övünüyordu."

Ertesi gün kız kardeşlerinin ne kadar güzel görüldüğüyle övüneceğim.

Bu yüzden Ledger ihanete uğramış gibi görünüyordu, değil mi?

Bu yüzden ona baktığında gözlerinde büyük bir nefret vardı.

Ben

Hayır, hayır, hayır.

Bunu yapmayacaktı. Bana söz verdi. Söz verdi.

Sözünü bu şekilde bozmazdı. *Bozmaz.*

Bir şekilde kendimi toparlıyorum ve "Bir nedeni olmalı. Bir açıklaması olmalı." "Açıklama."

Con'un öfkeli sesi karşısında irkildim ama yine de kolunu tuttum ve ona yalvardım, "Con, o öyle biri değil. Öyle biri değil. Ondan nefret ettiğini biliyorum. Ledger'ın da ondan nefret ettiğini biliyorum ama o kadar da kötü biri değil. Öyle biri değil. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Sen..." Dağınık nefeslerimi tekrar topluyorum. "Sana söyleyecektim, söz veriyorum. Söyleyecektim. Sadece... Yalan söylediğim için özür dilerim. Çok özür dilerim. Ama Con, bunun bir açıklaması olmalı. Eğer yapabilirsem -"

"Yeter," diye tersleyince ağzımı kapatıp kolunu bıraktım. Sonra kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Bunu daha sonra konuşacağız, anladın mı? Şimdi şovuna geri dön. Bir gösterin var, unuttun mu?"

"Gösteri umurumda değil Con. Ledger'ın iyi olup olmadığını görmem ve konuşmam gerek."

"Tek yapman gereken gösteriye geri dönmek. Dans etmeye gitmelisin ve bunu sonra konuşuruz, anladın mı?" diye emretti. "Doğruca şovuna, Callie. Onunla vaktini boşa harcama."

Chapter 10

Onu karşıdan izliyorum.

Bir grup arkadaşıyla birlikte kalabalık bir kanepede oturuyor.

Karışımnda kızlar da var elbette. Ama hiçbirine dikkatini vermiyor.

Aslında, tüm dikkati biberonunda.

Dünkünün aynısı. Su gibi görünen likör, votka.

Alkole odaklanmış olsa da etrafındaki tüm kızları kıskanıyorum. Her zaman yaptıkları gibi onun dikkatini çekmeye çalıştıkları için hala kıskanıyorum.

Onun dikkatini çekmek istiyorum.

Sadece nasıl alacağımı

bilmiyorum. Yanına gitmeye

korkuyorum. Ona sormaya

korkuyorum.

Çok korkuyorum.

Hadi, Callie. Yap şunu.

Buraya bunun için geldin, değil mi?

Doğru.

Bu yüzden programımı bırakıp buraya geldim.

Şehrimin dışındaki bu yerde tuhaf bir parti veriliyor ve Reed de katılıyor.

Con bana gösteriye geri dönmemi söyledikten sonra, Tempest beni tekrar buldu. Beni kalabalıktan uzaklaştırdı ve stadyumdan uzak, sessiz bir yere götürdü.

Tüm insanlardan, tüm şiddetten uzakta. O bile böyle dans edemeyeceğimi biliyordu.

Ben ağlarken ve titrerken yanımda kaldı.

Tüm vücudum dalga dalga ürperti ile sarsılırken.

Kafamda binlerce farklı senaryoyu gözden geçirirken o da benimle kaldı. Ne gördüğümü, Con'un bana ne söylediğini ve ne bildiğimi gözden geçirirken.

Reed hakkında kalbimde bildiklerim.

Romanım hakkında.

Tempest sırtımı ve kollarımı ovarken ne kadar süre öyle, içime kapanmış bir şekilde kaldığımdan emin değilim.

Tek bildiğim, gücümü toplayabildiğimde ondan

Onu

Ondan beni ona götürmesini istedim.

Ve ilk başta şiddetle karşı çıkmama ve benim eve gidip kendime bakmam gerekiyordu, o da beni buraya getirdi.

Olayı sosyal medyada gördüğünü söyledi. Birisi Reed'i Instagram'da etiketlemiş ve Bardstown dışında bir partide olduğunu söylemiş.

İşte buradayım, bir partideyim, aşık olduğum adamın votka içişini izliyorum, etrafım sarhoş bir kalabalıkla çevrili.

Kendimi hareket ettirmeye çalışıyorum.

Adını söylemeye, ona el sallamaya, dikkatini çekecek bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ama yerimde donup kaldım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

Bir saniye sonra, buna gerek kalmadı.

Çünkü her zamanki gibi beni hissediyor.

Şişeden başını kaldırıyor ve gözleri anında bana takılıyor ve parlamaya başlıyor.

Kurt gözleri.

Koltuktan kalkıp her şeyi geride bırakarak bana doğru yürümeye başladığında parıldıyorlar.

Bana yaklaşırken kalabalık onun için ayrılıyor, bakışları attığı her adımda daha da ağırlaşıyor ve yoğunlaşıyor.

Bana ulaşip durduğu anda tamamen siyah giydiğini fark ediyorum.

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum.

Koyu renk kot pantolonuyla eşleştirilmiş siyah tişörtünü neden düşündüğümü bilmiyorum. Siyah deri ceketini neden korkutucu ve tehlikeli bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum.

Tüm bu karanlığın onun vampir tenini nasıl ortaya çıkardığını düşünüyorum.

Canlı

Eski ve yeni çürükleri nasıl da canlanıyor. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel.

Çok uhrevi. Çok muhteşem.

Bana garip bir şefkatle bakıyor.

Kostümüm, artık mahvolmuş makyajım ve topuz yapılmış sarı saçlarım, ki o da yine mahvolmuş, telleri yüzümün etrafına dağınık bir şekilde sarkıyor.

Ama beni görünce gözlerinin dolması, onun gördüğü en güzel kız olduğumu düşündürüyor bana.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel *olduğumu* düşündürüyor. Çok uhrevi.

Çok güzel.

"Fae," diye fısıldıyor kabaca, sarhoşça. "Buradasın." "Roman _"

"Bir peri gibi görünüyorsun," diyor üstümden, elini kaldırıp bir parmağını yanağımda gezdirerek.

Ağzım onun dokunuşuyla parçalanıyor ve dünya yok oluyor. Ve düşünüyorum da, *kötü adam gibi görünüyorsun.*

Öyle görünüyor, değil mi?

Siyahlar ve koyu morluklar içinde, aşık olduğum adam bir cani gibi görünüyor.

"Sarhoş musun?" Onun yerine ben soruyorum.

Elindeki şişeye bakıyor. "Birazcık." Acıyla yutkunuyorum. Kalınca.

Korkuyla.

"Ben kazandım," diyor sonra, kırık dudakları bir gülümsemeyle geriliyor.

Keskin, hain yüzünde çok yersiz, çok çocuksu ve sevimli görünen bir gülümseme.

"Sen -"

"Oyunu kazandım, Fae. Ben kazandım. Ben lanet olası şampiyonum. Gördün mü?"

Başımı sallarken gözlerim yanıyor.

"Yaptın, ha? Dışarıda oldukça belalıydım." Kıkırdayarak votkasından bir yudum aldı. "Lanet kardeşinden daha fazla."

"Ne -"

"Hey, şovun ne oldu?" diye soruyor, yine benim üzerimden konuşarak. "Kahretsin, kaçırdım mı?"

"Gösteri umurumda değil. I -"

"O kadar çalışmadan sonra birinci sınıf, harika gösterinizi kaçırdıysam, ben bir pisliğim. Ben lanet olası bir pisliğim. Bana kızmalısın.

Al." Boştaki elini sallıyor. "Vur bana. Suratıma tokat at, Fae. Lanet suratıma tokat at -"

"Hayır, Roman, beni dinle." Sarhoşça saçmalamasına bir son vererek onun yerine ben konuşuyorum. "Ne oldu?"

Şaşkın görünüyor. "Ne zaman?"

Başımı sallıyorum. "Sahada. Ne oldu?" Tekrar yutkunuyorum.
"Tanrım, şu haline bak. Haşat olmuşsun. Ne oldu Roman?"

Kıkırdıyor. "Diğer adamı görmelisin." "Ona ne söyledin?"

"Kime ne söyledim?"

Aklımı başımda tutmaya çalışarak bir an için ellerimi yumrukladım. Sonra, "Roman, lütfen, tamam mı? Bir saniyeliğine odaklanabilir misin? Sadece... lütfen. Kardeşime ne dedin? Ledger'a ne söyledin? Neden... Neden sana yumruk attı? Neden kavga ettiniz?"

Durumun ciddiyetini anlayıp anlamadığından emin değilim çünkü tepkisi oldukça sıradan.

Tepkisi gözlerini hafifçe kısmak ve omuz silkmek olur. "Ah, şu. Kavga."

"Ne oldu Roman?"

Votkasından bir yudum alıyor ve yüksek sesle yutkunuyor. "Evet, bir şeyden bahsetmiş olabilirim."

Kalbim güm güm atıyor. "Ne?"

Tekrar omuz silkiyor. "Seni Mustang'imle gezdirmemle ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim. Onu sevdiğin ve camlarımı buğulandırıdığın hakkında." Kaşlarını çatı. "Ama o kelimelerle değil. Ondan daha kirliydim ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Sen ne?"

Reed iç çeker. "Bakın, sadece onu kızdırmak istedim, tamam mı? Sayı yapacaktı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Şampiyonluk maçıydı. Kazanmak için son şansımdı."

"Kazanmak için son şansın."

"Evet, sadece kazanmak istedim." Hafifçe eğildi. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, sadece iki golle kazandım. Kardeşin değerli bir rakipti. Bunu ona bu gece söylemelisin. Bunu ona benim söylediğimi söyle. Söyle ona."

Reed onun iyi olduğunu söyledi. Ne kadar iyi olduğu konusunda tam bir baş belası. Ama biliyorsun, en iyi adam kazandı. Ona yastığında çok fazla ağlamamasını söyle."

Göğsümde bir ağrı var. Büyük, devasa bir ağrı, ama güçlüyüm.

Güçlüyüm çünkü bu gerçek değil, değil mi?

Bu o değil.

O böyle davranmaz.

Hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Hiç bu kadar zalim olmamıştı. Zalim *olmak* için bir sürü fırsatı oldu.

Bir oyuncu, bir kalp kırıcı, ona yakıştırılan tüm o şeyler olmak için pek çok fırsatı oldu ama hiçbirini kullanmadı.

Hayır, bu o değil.

Bana verdiği hiçbir sözü tutmadı ve tuttuğuna inanmayı reddediyorum. Şimdi.

Kendi gözlerimle görmeme rağmen. Kendi gözlerimle görmeme rağmen. Hem Conrad'ın hem de Ledger'ın gözleri.

"Ne yapıyorsun?" Çaresizce patladım. "Neden böyle davranıyorsun?"

Bir an düşünür. "Rol yapmıyorum."

"Söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Ledger'la bir anlaşma yapmıştın, hatırladın mı? Hani şu deli olduğun anlaşma. Söylemeyeceğine söz vermiştin. Beni Ledger'a karşı kullanmayacağına söz vermiştin. Senin için ilk kez dans ettiğimde bana söz vermiştin. Bir sürü Bunu yapmak için fırsatların vardı ama sen hiç

yapmadın ve -" "Doğru. Yalan söyledim."

"Ne?"

Şişesinden tekrar içiyor. "Yalan söyledim. Hepsini ben uydurdum." "Yalan söyledin."

"Evet. Öyle sayılırım." Tekrar omuz silkiyor. "Birçok kötü alışkanlığımdan biri ama kendimi olduğum gibi sevmeye çalışıyorum. Kendini kabul etmenin çok ilgi çekici bir kavram olduğunu düşünüyorum. Temelde -"

Tişörtünü yumruklarım ile kavriyorum ve "Dur" diye bağıyorum. Sonunda onu uyandırdığımı düşünüyorum.

Sonunda, sanırım beni görüyor, beni duyuyor.

Ben de ona dedim ki, "Bu sen değilsin. Böyle davranmıyorsun. Bunu biliyorum. Biliyorum. İnsanlar senin hakkında yanılıyor. Senin bencil, pislik ve kötü biri olduğunu düşünüyorlar. Ama öyle değilsin. Kardeşini seviyorsun. Onunla ilgileniyorsun. *Benimle* ilgileniyorsun. Zalim değilsin. Değilsin. Beni korudun Roman. Dün gece. Bunu düşündüm."

Başımı sallıyorum ve tişörtünü daha da sıkıyorum. "Düşündüm. Benimle neden seks yapmadığını düşündüm. Sen beni okulun otoparkına bırakana kadar aklıma gelmemişti. Beni koruyordun, değil mi? Masumiyetimi korumak istedin. Bu yüzden bana elbisemi tutmamı söyledin. Bu yüzden sana bakmamı bile *istemedin*. Yapmadın ve -"

Reed tişörtünü yumruklarken karnındaki kaslar kasılıyor ve homurdanıyor: "Bu beni gerçekten sinirlendirmeye başladı. İyi bir gün geçiriyordum, tamam mı? Kazandım. Evet, bunun için harika kardeşinden de dayak yedim, bu arada gerçekten çok sert bir yumruğu var. Ama sorun değil. Umurumda değil. Ben şampiyonum. Kardeşin geçen sezon şampiyonluğu çaldığından beri bugünü bekliyordum. Evet, harika bir gün geçiriyordum ve gerçekten geri dönmek istiyorum. O yüzden bunu senin için kolaylaştıracam."

"Geçtiğimiz birkaç hafta güzeldi. Eğlenceliydi. Hâlâ dönmekten hoşlanmıyorum ama erkeklerin bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Ve bir daha o kek dükkanına girip girmeyeceğimden emin değilim. Benim için fazla pembe. Ama ilginç olduğunu söylemeliyim. Her şeyin başlamasının tek sebebinin

"Çünkü sen Dikenli Prenses'sin. Ama şu anda bunu gerçekten mahvediyorsun."

"Az önce ne dedin sen?"

"Bakın, onunla uğraşmak için çok açık bir yoldu. Sanki bunu düşünüyormuşum gibi değil. Sanki rakibimin küçük kız kardeşini baştan çıkarmanın yollarını planlıyormuşum gibi. Ama sonra sen tatlı ve masum görünerek partime geldin. Uzak durmaya çalıştım, inan bana. O aptal anlaşılmayı bile yaptım. Ama sonra benimle çok ilgilendin. Yani, neden olmasın ki? Her kız öyledir, ama bunu kabul etmemek için aptal olmam gerekirdi. Seni kabul etmeyecek kadar aptal olmalıydım. Özellikle de seni kandırmak çok kolayken. Çok kolaydı.

Seni gezdirmek, sana bir şeyler yaptırmak. Benim için neredeyse uçurumun kenarında duruyordun. Tek yapmam gereken seni itmekti. Tek yapmam gereken düşmeni sağlamaktı."

Tek yapması gereken beni itmekti.

Haklıydı.

Onun için kenarda durdum. Kollarımı iki yana açmıştım, üzerimde beyaz bir

Elbis

e. Ve tek yapması gereken beni biraz dürtmekti.

Tek yapması gereken düşmemi sağlamaktı.

"Bütün bunları Ledger'la uğraşmak için yaptın," diye fısıldadım.

uyuşukluk damarlarıma yayılıyor.

Çenesi sıkıştı. "Bütün bunları futbol için yaptım." "Onu yenebilmek için."

"Böylece onu yenebilirdim."

Uzun zaman önce söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Çünkü kazanmak her şeydir."

"Evet." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ayrıca, sana iyi vakit geçirttim, değil mi? Yani kırgınlık yok."

"Gücenmek yok."

"Aslında bana teşekkür etmelisin."

Yumruklarımı gövdesine saplıyorum. "Sana *teşekkür* etmeliyim."

"Evet. En az hasar olduğundan emin olduğum için." "Ne asgari hasarı?"

Reed sesini alçaltıyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Seni becermedim, değil mi? Yapabilirdim. Ama yapmadım ve inan bana, bu çok zordu. Bir erkeğin azgın bir balerinden kucak dansı alması her gün olan bir şey değil. Benim de başıma geldi.

amigo kızların payını ve ne kadar bükülebildiklerini biliyorum. Ne kadar esnek olduklarını biliyorum.

Olabilirsin. Seni dans ederken gördüm.

"Ve bazı erkekler bakireleri sevmez. Çok fazla iş yaptıklarını söylerler. Onları istediğin gibi beceremezsin. Ama ben o adamlardan değilim.

Onlardan hoşlanıyorum. Onları eğitmeyi seviyorum. Onları alıştırmayı seviyorum. Dudaklarını ısıırıp acı dolu sesler çıkarmalarını seviyorum. Sanki onlar için çok fazlaymış gibi sizi itmelerini seviyorum. Ama doğru yerlerini okşadığınızda sanki tüm dünyaları sizmişsiniz gibi size sarılıyorlar. Bu hoşuma gitti. Bana sarılmanı sevdim.

Geldiğinde inanmamış gibi görünüyordun. Baktın

Sanki hiçbir şey o kadar iyi olmamış gibi. Ve dün gece dünyanı sallayabilirdim. Hatta yaptığımdan daha fazlasını. Ama yapmadım. Gitmene izin verdim. Yani evet, minimal hasar."

"Neden? Neden gitmeme izin verdin?"

"Bunu benim iyiliğim olarak kabul edin. Bu ayın." Bunu düşünüyor. "Yıl. Şeytani pençelerimden zarar görmeden kurtulmana izin verdim. Kardeşlerin bana teşekkür etmeli. İşkence gibiydi." Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Hâlâ da öyle. Ve eğer seni alıp Mustang'ime taşımamı ve seni o ormana geri götürmemi ve olduğun güzel sarışın balerin gibi dönüp eğilmen için sana *gerçek* bir neden vermemi istemiyorsan, gitmeme gerçekten izin vermelisin, Fae."

Benim var.

Gitmesine izin verdim.
Ondan geri çekiliyorum.

Yapmazsam yapacağını söylediği şey
yüzünden değil. Ama Fae yüzünden.

Çünkü bana verdiği isimle seslendi. Sahte bir
isim.

Bir aptal gibi kalbimde sakladığım bir isim.

Geceleri ona sarılırdım. Bir dilek gibi yastığımın altına
koydum. Kendimi gerçek bir peri gibi hissettiren bir isim.

Onun perisi.

"Sen bir pislisin," diye nefes alıyorum ve neredeyse yaltaklanıyorum.

Bana bütün bunları söyledi ve benim ona söylediğim bu mu?

Ona *tüm* söylediğim bu mu?

Öfkemin boyutu bu mu? "Artık
biliyorsun," diye mırıldanıyor.

"İnanamıyorum..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için
susuyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne hissedeceğimi...

Kollarımı belime doluyorum ve tekrar denemeden önce dudağımı
ısıırıyorum. "Çok aptalca..." Başımı sallıyorum, görmeden. "Bu kadar aptal
olduğuma inanamıyorum. Ben... Tanrım, çok aptalca davrandım. Seni
düşündüm... Ben -"

"L'li kelimeyi söylemeyeceksin, değil mi?" diyerek sözümü kesti.

Sanki bana vurmuş gibi geri çekiliyorum.

"Evet, öyleydin," diye mırıldanıyor ve benim tek yapabildiğim sessizce
ona bakmak oluyor.

Tek yapabildiğim önümde koyu renk giysiler içinde duran, üzerinde zerre
kadar yumuşaklık olmayan, gözlerini dikmiş bana bakan adama bakmak.

"Size erkekler hakkında bir şey söyleyeyim.

Benim gibi. Benim gibi adamlar, oynamayı severiz. Kalp kırmayı severiz.

Sırf yapabildiğimiz için. Eğlenceli olduğu için. Benim gibi adamlara *aşık*
olmazsın. Hayallerini ve umutlarını benim gibilere bağlamazsın. Onlar için
yalan söylemezsin. Onlar için gizlice dolaşmazsın. Onlara kazak örmezsin.

Bana kötü adam demiştin, hatırladın mı? Ben buyum işte. Kalp kırmayı
seviyorum. Kalp kırmayı seviyorum.

Aşk düşleri. Senin gibi masum kızların masum aşkıyla beslenmeyi seviyorum. Sevmediğim şey ise o kızın karşıma geçip ağlaması. Sana sevdiğim tek şeyin Mustang'im olduğunu söylediğimi sanıyordum. Anladığını sanmıştım. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Kardeşlerinin sana her şeyi öğrettiğini sanıyordum."

Bundan daha akıllıca.

Con da bana böyle dedi, değil mi? Benim daha zeki olduğumu söyledi.

Bana güvendiğini söyledi.

Ben de ona yalan söyledim.

Hepsine yalan söyledim. Ona, Ledger'a.

Özellikle Ledger'a.

En çok ihanet ettiğim kardeşim. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum.

Kavgadan beri onu görmedim bile.

Çünkü buraya geldim.

Çünkü buraya bana yalan söyleyen adamı görmek için koşarak geldim. Yalan söyleyen ve beni kullanan adamı. Futbol için.

Benimle oynadı ve bir oyunda kazanmak istediği için kalbimi kırdı.

Başımı tekrar sallıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Kardeşlerimin bana her şeyi öğrettiğini sanıyordum. Ama görünüşe göre öğretmemişler. Görünüşe göre, ben sadece bir kötü adama aşık olan aptal bir kıyım."

Yüz hatları şimdi gergin, sade, muhteşem ve yürek parçalayıcı.

"Bunu aşk ve büyümeyle ilgili ilk dersin olarak kabul et."

Evet, kalp kırıklığıyla ilgili ilk dersim.

"Görüşürüz, Fae."

Bununla birlikte ayrılır.

Hayatıma girdiği gibi aniden.

Tüm dünyanın kollarını açmış onu beklediği o kanepeye geri dönüyor.
Benimki etrafımda parçalanırken.

Benim dünyam depremle ve toprak kaymalarıyla boğuşurken, onunki yeni bir hayat, yeni bir macera ile dolup taşarak çiçek açıyor ve ışıltıyor.

Bu sonbahar New York'a gidiyor, değil mi?

Aptalca, hala iletişimde olacağımızı düşündüm. Birlikte olmanın bir yolunu bulacağımızı. Hatta okulun son ayını onunla geçirmeyi bile düşündüm... şampiyonluk maçı bittiğine göre artık onunla olmak. Onunla koridorlarda, avluda takılmayı. Mustang'inde müzik dinlemeyi.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Zihnimin en derin köşesinde, futbol rekabeti sona erdikten ve o Bardstown Lisesi'nden ayrıldıktan sonraki hayatı düşündüm.

Ama bu gece öğrendiğim gibi, ben

aptalım. Ve aşığım. Bir canıye.

Kalp kırmayı seven bir adamla.

O partiden çıktığımı hatırlamıyorum.

Tempest'ı garaj yolunda bulduğumu da hatırlamıyorum. Tek hatırladığım burada olduğum.

Dışarıda, yıldızlı gecenin altındayım ve en iyi arkadaşım kolumu tutuyor. Dikkatimi çekmeye çalışıyor. Bana bir şey soruyor, bunu biliyorum.

Ama dikkatim çok dağınık.

Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm bir şeye çok odaklandım. Aslında, gördüğümü hatırladığım ilk şey bu: beyaz bir ışık.

Parlak, ışıltılı bir beyaz.

Aydan bile daha parlak.

Beyaz bir Mustang.

Onun beyaz

Mustang'i.

Sevdiği tek şey. Az önce

öyle dedi.

Sevdiği tek şeyin Mustang olduğunu söyledi ve sonra bana gerçeği, kendi gerçeğini söylediğinden beri etrafımı saran tüm uyuşukluk, tüm sis yok oldu.

Tempest'a döndüm. "Arabasının anahtarlarına

ihtiyacım var." "Ne? Neden?"

"Ben sadece... İhtiyacım var..."

Tempest omuzlarımı tutuyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Ne oldu Callie? O ne yaptı? Sana ne söyledi?"

Ona, ağabeyininkine çok benzeyen gri gözlerine bakıyorum. "Seviyorum onu."

Yüz hatlarını sempati kaplıyor. "Biliyorum."

"Beni kullandı."

"Ne?"

Konuşabilmem için göğsümdeki ağrının geçmesini beklemem gerekiyor. "H-

Beni kullandığını söyledi. Ledger'a karşı. Her şeyi onunla uğraşmak için yaptı. Böylece futbolda kazanabilecekti."

Gözleri kocaman. "Oh Tanrım."

"Ben... Bunu nasıl durduracağımı

bilmiyorum." "Neyi durduracağını?"

"Bu acı," diye fısıldıyorum. "Acıyı nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Sonra bana sarıldı. "Oh, Callie. Çok özür dilerim. Ben..." Benden uzaklaşıyor. "Dinle, Callie, kardeşim, onu seviyorum, tamam mı? Onu çok seviyorum ama kendine zarar veren bir yapısı var. Zehirli olabiliyor ve -"

"Anahtarlarını bana getirir misin?" Sözünü keserek

soruyorum. "Mustang'inin anahtarları mı?"

"En çok sevdiği şey."

Kararlılıkla başını sallamadan önce birkaç saniye beni inceliyor. "Evet. Yapacağım. Sadece burada bekle."

Ve biliyorum.

Ve o da öyle.

Birkaç saniye sonra bana anahtarları getirdi ve ben ona bunu nasıl yaptığını sormadım. Kardeşinin anahtarlarını nasıl yürüttüğünü.

Tek yaptığım arabasına binmekti ve tüm itirazlarıma rağmen Tempest da arabasına bindi. Tek yaptığım arabasını çalıştırıp uzaklaşmak.

Artık 16 yaşındayım, yani ehliyetimi alabilirim.

Aslında Con beni önümüzdeki hafta sonu sınava götürecekti ve son birkaç aydır bana öğretiyordu. Ledger da bana öğretiyor.

O da öyle.

Bana düz vites sürmeyi öğreten oydu. Mustang'iyile bana bunu öğreten oydu.

Yani bu arabayı ilk kullanışım değil.

Gerçi buraya ilk kez geliyorum.

Buraya daha önce de gelmiştim. Kardeşlerimle ve birkaç kez de arkadaşlarımla.

Ama onunla asla. Buna pişmanım.

Şiirsel olurdu. Onun çalıntı arabasıyla eskiden birlikte ziyaret ettiğimiz bir yere gidiyordum.

Ama öyle değil.

Trajik, felaket ve korkunç. Tıpkı Shakespeare isimlerimiz gibi.

Yardıma olmadı, değil mi?

Onları değiştiriyor, birbirlerine uydurma isimler takıyorlar. Rekabet ve nefret hala kazanıyor ve bu o kadar korkunç ki küfrediyorum ve

Zihin.

O kadar korkunç ki, oraya, hedefime, göle vardığımda duruyorum.

Arabayı.

Tempest'a dönüyorum. "Korkunç bir şey yapacağım."

"Biliyorum," diyor.

Parmaklarımı direksiyonun üzerinde esnetiyorum. "Beni durdurmayacak mısın? O senin kardeşin."

Tempest bana hüzünlü bir gülümseme fırlatıyor. "O benim kardeşim, evet ve bu yüzden bunu yapman için gerçekten korkunç bir şey yapmış olması gerektiğini biliyorum. Kardeşimin neler yapabileceğini biliyorum Callie. Kalbini kırdığını biliyorum. I

Kalbini kırmakla kalmadı, paramparça etti. Değil mi?" Başımı sallarken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"O zaman haklıymışım. Yoksa bunu yapmazdın." İhtiyacım olan tek cesaretlendirme bu.

Geri dönüp göle bakıyorum, ayın altında parıldıyor ve gümüşü bir renk alıyor, etrafı ağaçlarla çevrili. Bir yamaç aşağıya doğru iniyor, aklımdaki şey için mükemmel bir yamaç.

Arabayı çalıştırdım ve vites taktım. Vitesi boşa aldım ve Tempest'a "İn artık" dedim.

O yapıyor ve ben de hemen arkasındayım.

Ve sonra, ormanın zemininde dururken, babetlerim Yapraklar ve gözyaşları yüzümden aşağı akarken, hayatının aşkının göle doğru sabit bir hızla kayışını izliyorum.

Suya düşmeden önce.

Su onu yavaşça içine almadan, yutmadan, kalbimi yediği gibi onu da yemeden önce.

Tam da onu bir daha göremeyecekmişim gibi görünürken, içimde bir şeyler patlıyor. Başka bir deprem. Başka bir patlama ve göle doğru koşmaya başlıyorum.

Ona doğru koşmaya başladım ama Tempest beni durdurdu.
Kolumdan tutup beni geri çekti. "Callie, hayır. Bırak gitsin."
"Hayır, yapamam... Ben..."
"Hey, sorun yok. Sorun yok. Boş ver gitsin."
"Yapmak zorundayım... Arabasını kurtarmak
zorundayım. Yapmak zorundayım..." "Callie, oraya
giremezsin, tamam mı? Giremezsin."
"Ama onu kurtarmalıyım." Gittikçe aşağı iniyor, parlak beyaz
karanlığın içinde kayboluyor. "Yapmak zorundayım... Onu seviyor ve ben...
Ona bu şekilde zarar veremem. Ona zarar veremem..."
"Hey, hey, Callie. Bana bak." Beni çevirdi ve salladı, ona bakmamı
sağladı. "Bu sadece bir araba, tamam mı? Sadece bir araba."
"Ama seviyor," diyorum ona, gözyaşlarım yüzümden
akarken. "Bunu atlatacaktır."
"Onu kurtarmak zorundayım,"
diye fısıldadım. "Yapamazsın."
"Onun sevdiği şeyi kurtarmalıyım."
"Hayır, şimdi olmaz, tamam mı?" Bana tekrar sarıldı. "şu anda sadece
kendini kurtarman gerekiyor."
Sonra da ağlamadan duramıyorum.
Arkadaşıma sarılırken hıçkırıklarına engel olamıyorum.
Arabasını kurtarmak istediğim gibi beni kurtaracakmış gibi
ona sarılıyorum. Ama gerçek şu ki, kimse beni kurtaramaz.
şimdiden ölüyorum.
şimdiden bir kötü adama aşık oldum.

Devam edecek...

Muhteşem Bir Kötü

Adam [şimdi ön](#)

[sipariş](#) verin

Reed ve Callie'nin aşk hikayesini beğendiyseniz ve yolculuklarının bir sonraki bölümü için heyecanlıysanız, bir yorum bırakmayı düşünürseniz sonsuz minnettar olurum.

[gözden geçirin.](#)

Saffron yeni bir kitap çıkardığında veya bir indirim olduğunda haberdar olmak ister misiniz? [Mail listesine](#) kaydolun!



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.



Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.



z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru



[Resmi Telegram kanalı](#)



[Z-Erişim](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>